

Vấp ngã tuổi hai mươi

Contents

Vấp ngã tuổi hai mươi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	16
9. Chương 9	19
10. Chương 10	20
11. Chương 11	23
12. Chương 12	24
13. Chương 13	27
14. Chương 14	30
15. Chương 15	32
16. Chương 16	34
17. Chương 17	36
18. Chương 18	38
19. Chương 19	42
20. Chương 20	44
21. Chương 21	46
22. Chương 22	49
23. Chương 23	52
24. Chương 24	54
25. Chương 25	56
26. Chương 26	58
27. Chương 27	60
28. Chương 28	62
29. Chương 29	64
30. Chương 30	67

Vấp ngã tuổi hai mươi

Giới thiệu

Câu chuyện kể về hai nhân vật chính, Đàm Di Đan và Diệu Linh – hai chị em họ từ quê vào Sài Gòn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vap-nga-tuoi-hai-muoi>

1. Chương 1

Chương 1: Thi đại học

Tôi sinh ra và lớn lên ở làng quê. Quanh năm quanh quẩn với lũy tre làng, mấy sào ruộng chua cùng bố mẹ, hay chần dặt con trâu và mang cuốn sách ra nằm ngả gối giữa đồng cỏ học cùng đám bạn bè. Có lẽ tuổi thơ của ai cũng hồn nhiên, vô tư, vô lo như thế.

Mỗi lần thấy chiếc máy bay chạy ù ù tít trên trời mây cao, xanh thẳm, tôi và đám bạn đều thèm thuồng, mơ ước:

- Giá mà mình được “bay” cùng nó, dẫn một lần thôi trước khi phải chết, chúng mày nhỉ?

Chúng tôi “Ồ” lên một tiếng, không giấu giếm nỗi ước mong của tuổi trẻ là được đi đây, đi đó, xa rời vòng tay của bố mẹ để tự khẳng định mình. Nhưng cũng có đứa lại cười nhạo, môi nó trề xuống rồi cười trêu:

- Học mãi cho xong để có cái tấm bằng tốt nghiệp mà lấy chồng, bố mẹ mày gả cho ở làng bên, nhà chồng nó nuôi. Mà tụi bây biết tại sao lại gả cho làng bên không? Ha ha, cho gần nhà mẹ đẻ đấy. Tao thấy bà chị cả của tao, lần nào bị chồng đánh hay giận dỗi mẹ chồng toàn bỏ về nhà thôi, có khi ăn vạ nhà mẹ đẻ cả tuần lễ, chờ chồng qua xin lỗi rồi đón về. Mà có khi còn làm cao nhé, vênh mặt như thách thức:” Đánh đuổi đi thì dễ, chứ về nhà thì đừng hòng”. Hết phận nhé, đúng là phận làm đàn bà, học cũng lấy chồng, mà không học rồi cũng phải lấy chồng.

Tôi cười mỉm, đưa mắt nhìn theo chiếc máy bay, xa tít, mờ dần và tự nhủ với bản thân:” Ước mơ chắc cũng chỉ là ước mơ thôi nhỉ?”

- Đan này, mày tính thi trường gì chưa? – Linh đập vào vai tôi nhưng ánh mắt nó thì vẫn dõi theo chiếc máy bay đang nhỏ tí lại như chấm đen giữa bầu trời và vạn tầng mây.

- Em hả? Bố bảo thi nông nghiệp để về làng giúp đỡ bà con hàng xóm, không thì thi ngân hàng rồi về huyện làm.

- Thế mày thích không?

- Không. – Tôi dứt khoát. – Đấy là ước mơ của bố mẹ, chứ có phải ước mơ của em đâu.

- A. – Linh hét toáng lên. – Nhìn cái máy bay kia, mày thích không?

- Thích. Hối thừa.

- Vậy hai chị em mình sẽ thi học viện hàng không nhé!

Chẳng cần suy nghĩ, tôi gật đầu ngay, tay tôi và tay Linh đập vào nhau kêu cái “bốp” rồi cười hí hửng trước cái nhìn của đám bạn làng:” Chị em con này coi thể mà ngộ nghĩnh, chúng mày nhỉ? Người ta sống dưới

đất mà còn sợ chết, giờ lại có hứng thú thích lơ lửng trên cao. Kiếp này làm người đi, kiếp sau hãy mơ thành loài chim vỗ cánh giữa trời...”.

Khi tôi nói chuyện sẽ thi vào học viện hàng không với gia đình, bố không nhìn tôi và rít một điếu thuốc lào. Bố nói mà như đang quát:

- Giải thì cứ thi. Thi xong rồi đừng vác mặt về cái nhà này nữa, nghe chưa. Sống ở mặt đất còn chẳng bằng ai. Giờ thích leo lên mây đi kiếm mặt trăng với mặt “giời”. Nói một là một, hai là hai, không nông nghiệp thì ngân hàng. Cái kiểu ở đâu mà bố mẹ nói mà dám cãi lại hả?

- Thôi thôi, ông đừng có nóng. Để rồi tôi nói cho con nó hiểu. – Mẹ tôi vừa can ngăn bố vừa đẩy cái nhìn về phía tôi ra hiệu đi vào gian nhà trong học bài.

- Con hư là toàn tại bà không dạy. Chiều chuộng cho lắm vào. Càng lớn càng khó bảo, con mới chẳng cái. Nói cái hay cái tốt thì không nghe, thích bay với chẳng thích nhảy. Cả cái con Diệu Linh nhà bác cả nữa. Hai cái đứa này, chúng nó giống tính ai thế không biết?

Bố tôi rít thêm điếu thuốc nữa rồi ngồi ở tấm phản gỗ vót nạt tre để mẹ tôi đan rổ rá đem ra chợ bán. Ngoài việc đồng áng, thì đan rổ rá cũng gần như là phần thu nhập chính của gia đình tôi.

Linh đi tắt qua hàng rào hàng dâm bụt, ngó đầu vào bàn học của tôi qua ô cửa sổ. Mắt Linh đỏ hoe và hai bên bầu má ửng lên một màu hồng nhạt:

- Đan. Bố tao bảo, tao mà còn cố tình thi vào học viện hàng không thì ở nhà lấy chồng luôn. Mẹ tao cũng không bênh tao luôn, nói học ở học viện hàng không đắt đỏ mà ra trường thì gia đình xin không được việc ỉn đâu.

- Có thể mà cũng khóc. – Tôi lườm Linh rồi làm giọng người lớn an ủi. – Chị tưởng tưởng bé lắm đấy mà khóc. Bố em còn không cho em lấy chồng nữa kìa. Chị được thế là còn sướng chán. – Tôi cười gượng mà hai mắt Linh như sáng bừng lên vẻ tò mò.

- Tóm lại là cũng không được thi vào trường đó chứ gì. Buồn nhỉ. Mà không cho lấy chồng thì đi học may vá à, hay lên xã đan rổ rá như bọn con gái ở làng mình để xuất khẩu?

- Em không biết. Bố em chỉ dọa, em mà còn khăng khăng thi vào trường đó thì đừng có vác mặt về nhà.

- Nhưng mai phải nộp phiếu đăng kí về chỗ cô chủ nhiệm rồi. Mà tính thi trường nào. Nghĩ đi nghĩ lại thì tao cũng vẫn thi ngân hàng.

- Để em nghĩ đã. Còn cả đêm nay nữa mà.

Linh nhăn mặt rồi kêu đứng mỗi chân, ngoài sân có nhiều muỗi, vào nhà thì sợ bố tôi mắng chuyện hai đứa rủ nhau dám làm trái ý người lớn. Linh lại đi tắt về nhà qua hàng rào hoa dâm bụt. Còn tôi vẫn ngồi trước bàn học, tờ phiếu đăng kí trường thi sắp đến hạn nộp để ngay ngắn trước mặt vẫn trắng tinh. Mẹ tôi vào phòng học và ngồi ở giường, bàn tay lam lũ với những mảnh ruộng chưa vãn thoả thoát theo từng mũi kim khâu vá lại chiếc áo để mặc khi ra ngoài đồng. Nếu là bố, chắc chắn ông sẽ tới chỗ tôi đang ngồi và cầm tờ phiếu đăng kí mà phần phạt trong tay. Giọng mẹ trầm hẳn, khác với tất cả những gì tôi đang tưởng tượng:

- Đan. Nghe lời bố đi con. Bố nóng tính thì nói thế nhưng tất cả cũng chỉ là muốn tốt cho con. Mẹ đồng ý là con thích thi vào học viện hàng không, nhưng đó là thích chứ không phải là cần. Ở tuổi trẻ các con, cái mình thích thì bồng bột lắm, sau này nghĩ lại nó sẽ khác con à. Mẹ thì chẳng dám đoán gì, tương lai là do con. Cứ suy nghĩ kĩ những gì mẹ nói đi.

Mẹ lại lặng lẽ bước ra ngoài như cái cách mẹ âm thầm đi vào trong phòng học, nhìn tôi từ đằng xa, nói với tôi những gì bà nghĩ, không phản đối cũng không ủng hộ. Tôi chỉ còn chị Di Vân, nhưng thôi, chị gái đã đi lấy chồng rồi.

Tôi lại tiếp tục ngồi ở bàn học và mơ mộng về sự phồn hoa hay những ánh đèn lấp lánh, những tòa nhà với kiến trúc từ thời Pháp thuộc hay những khu chung cư cao cấp thường được quảng cáo trên tivi ở phía Nam của Tổ quốc. Tôi cầm cục tẩy xóa rồi dùng bút mực ghi lại nguyện vọng chính thức lần cuối. Tôi sẽ thi vào trường ngân hàng.

Ngày thi Đại học cuối cùng cũng đã chấm dứt trong cơn mưa dữ dội vào đầu tháng bảy. Suốt ba năm cấp ba với những buổi thức thâu đêm vào ngày hạ hay những buổi sáng lơ mơ khói sương trong ngày đông mưa phùn giá rét... mà vẫn phải ghi mình bên bàn học cũng thấm thoát qua mau. Suốt ba năm với sự cố gắng, nỗ lực, cả sự hoang mang lẫn hồi hộp, kì thi đại học đánh dấu một dấu chấm hết cho thời phải cấp sách tới trường hàng ngày, làm bài tập theo quy định, thậm chí nghỉ học cũng cần phải có chữ kí của gia đình... Tất cả đánh dấu bước ngoặt lớn trong cuộc đời mỗi đứa chưa phải người lớn, nhưng cũng chẳng còn là trẻ con nữa như chúng tôi.

Khi tôi vừa bước ra khỏi phòng thi, Linh đã ngồi ở ghế đá chờ tôi, mặt mày hớn hở:

- Làm bài được không cô em?
- Làm gì có chuyện không được ở đây. – Tôi vui vẻ nắm tay Linh cùng đi về phía cổng trường. Ở đó, bố tôi cũng đang sốt ruột ngóng trông.
- Mày đã mơ về đất Sài Gòn trông như thế nào chưa?
- Em chịu. Nhưng em biết chắc chắn là, Sài Gòn hơn vạn lần quê mình ở.
- Đừng có tỏ ra là đồ nhà quê mãi thế chứ. – Linh trề môi, lên giọng. – Thế một tháng ôn thi ở Hà Nội, mày cảm thấy thế nào?
- Thủ đô thì đương nhiên là gấp vạn lần ở quê mình rồi. Nhưng mà thấy ngọt ngào quá, toàn người với người. Em toàn cảm thấy bị thiếu oxy, chị ạ.

Tôi trả lời thật thà trước nụ cười khó hiểu của Linh, rồi vội vã đi tìm bố tôi giữa biển người xa lạ.

2. Chương 2

Chương 2: Kết quả thi đại học

Suốt mười hai năm học, lần nào đi họp phụ huynh về bố mẹ tôi cũng khen tôi hết lời vì được nở mặt nở mày với bà con, lối xóm. Nhưng rồi nụ cười trên khuôn mặt của bố mẹ lại tắt ngấm khi thấy cứ hết đứa nọ con nhà ông kia gói ghém quần áo lên thành phố học, trong khi con gái mình vẫn phải quanh quẩn ở nhà, chẳng có một tờ giấy thông báo nào gửi tới. Ngay cả Linh, nó cũng xa làng và theo bác cả vào Sài Gòn nhập học với số điểm cao với vợ. Vào thời điểm bấy giờ, khái niệm của Internet đối với tôi là gần như là không hề tồn tại ngoài những buổi học lí thuyết mù mờ cùng những cụm từ Tiếng Anh hết sức khó hiểu. Tất cả học sinh trong làng chỉ còn biết ngóng trông vào bác trưởng thôn cùng lá thư định mệnh. Có những hôm, chúng tôi đến ủy ban nhân dân xã ngồi lì ở trước cổng, đuổi thế nào cũng không đứa nào chịu ra về. Tất cả cũng chỉ là vì cái tờ giấy thông báo đậu hay trượt mà thôi.

Tôi cũng thấp thỏm như bố mẹ, chẳng còn tự tin vào bài dự thi của mình hôm ở Hà Nội nữa. Chờ mãi, mong ngóng hoài vẫn im ỉm, mấy đứa bạn thân đi hết cả rồi, tôi đành xin bố mẹ cho lên huyện học may vá, sang năm ôn thi lại. Bố mẹ thờ dãi, rồi cũng phải đồng ý, vỗ vai động viên tôi. Hẳn bố mẹ buồn và thất vọng nhiều lắm. Tôi đóng cửa phòng và nằm im, ngẩng mặt nhìn lên trần nhà sáng lem bời ánh điện vàng vọt. Những con thạch thùng màu vàng chanh bám chắc, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu ròn rợn để bắt muỗi. Tự dưng, tôi cảm giác như lòng kiên nhẫn, sự khôn ngoan, cả sự chịu đựng của mình còn không bằng nổi một con thạch thùng nhỏ như một ngón tay áp út đang rình bắt muỗi. Tôi khóc. Ánh trăng lén lút ngoài cửa sổ đang bị vẩn mây đen che mờ dần...

Lên huyện học may được một tuần, tôi càng thấy tủi thân hơn. Trong nhóm mấy đứa bạn chơi thân với nhau, tôi vào lớp học khá nhất, vậy mà Có lần buồn, nghĩ vẩn vơ mà tôi đi xe đạp đâm cả vào người trong làng, có khi đi ngã nhào xuống cả con kênh, bì bõm nước bùn đen. Bọn trẻ con đi chăn trâu thấy vậy mà cười phá, mấy bác nông dân nhìn tôi mà tội nghiệp. Tôi khóc. Sống mũi cay xè và ran rát. Quần áo tôi ướt sũng, lấm lem bùn lầy.

- Trời đất, có sao không? Đi đứng phải nhìn trước nhìn sau chứ!- Bác hàng xóm gần nhà tôi dìu hai cánh tay tôi dậy, thở dài. - Thế mày vẫn chưa lên thành phố học hả? Làm gì mà lâu thế?

- Dạ chưa bác ạ! Chắc cháu trượt đại học rồi.

- Mày học hành giỏi giang. Xưa nay tiếng tăm đồn thổi từ làng trên xuống làng dưới mà nói trượt. Nói vậy nói bạ.

- Cháu nói thật mà bác. Đám bạn ở làng đi gần hết rồi, mà cháu đâu có giấy thông báo trúng tuyển nào đâu. - Tôi vừa lồm cồm bò từ dưới kênh lên, vừa phải cố giải thích trước sự kì vọng quá nhiều của người hàng xóm đang đứng trước mặt mình.

- Thế bố mẹ mày không tính cho học cao đẳng hay trung cấp à?

- Dạ, cháu đang học may trên huyện, và ôn thi lại, sang năm cháu thi tiếp.

- À. Ừ. Ráng mà học nghe chưa! Ở quê thì lại lấy chồng quê, khổ lắm thân mày. Phải con hơn cha thì nhà mới có phúc chứ. Ở quê mãi thì còn lâu mới đổi đời được, con ạ. Con bé nhà tao thi ba năm liên tiếp mới đỗ đấy thôi. Mới đi hôm kia à. Mày mới thi có một năm, ăn thua gì mà như người mất hồn thế này..

- Vâng.

- Mà đừng có nghĩ đại rồi làm liều nghe chưa. Khổ mày, khổ cả bố mẹ mày đấy. Đi đứng ngoài đường thì nhìn trước nhìn sau. Nhìn quần áo mày kia, lấm lem bùn đất không à. Lát về bố mẹ mày lại thêm lo. Con gái lớn rồi, phải biết suy nghĩ chứ.

- Dạ.

Tôi thở dài như bà cụ non. Bác hàng xóm cùng mấy người đang làm đồng chép miệng, rồi lắc đầu về phía tôi.

Sinh ra và lớn lên ở vùng quê này, cây đa cổ thụ ngay cổng làng đã thành nơi hẹn hò, vui chơi không chỉ của tôi và đám bạn, mà ngay cả những người già, trai gái cũng chọn đây là điểm hẹn lí tưởng trong các ngày hội hay đêm trăng. Còn bây giờ, mình tôi ngồi thút thít nhìn lũ trẻ con làng. Bỗng thấy bản thân mình thật vô dụng.

Tôi bơ vơ. Tôi ho dữ dội. Rồi tôi lại chỉ nghe thấy tiếng khóc của chính mình như đang lạc vào trong gió.

Ở làng tôi xưa nay, cũng không biết là đã có bao nhiêu vụ tự tử chỉ vì thi rớt đại học nữa, mà đa phần lại là nữ. Có lẽ vì lý do đó mà bố mẹ tôi càng thêm lo lắng hơn, thấy tôi có biểu hiện gì khác lạ là hỏi han đến nơi đến chốn. Buổi tối hôm nào, bố thấy mặt tôi rầu rầu là lại trải chiếu ra giữa nền nhà ngủ, bắt tôi vào nằm chung với mẹ bằng được mới thôi. Chắc bố lo tôi sẽ làm điều dại dột. Mẹ thì hết lời an ủi:” Học tài thi phận con à. Chị Di Vân thì đi lấy chồng rồi, còn con thì ráng mà giữ sức khỏe để ôn thi. Con mà có việc gì, thì bố mẹ biết sống làm sao...”. Chị Di Vân đang mang em bé nên cũng không về qua nhà thăm bố mẹ và tôi nhiều như trước. Và hình như cũng bắt đầu từ những buổi tối đó trở đi, tôi bắt đầu tập cách sống không đúng với cảm xúc của mình. Tôi cười ở nhà, cười ở chỗ học may. Và chỉ buồn, chỉ khóc khi đang đi rồi nghĩ vẩn vơ ở ngoài đường, hoặc góc giường trong căn phòng nhỏ riêng của riêng mình.

Gần cuối tháng mười năm đó, cái giờ gà lên chuồng rồi mà bác trưởng thôn còn vào nhà tôi đập cổng, kêu í ới. Tiếng chó la sủa inh ỏi, tôi còn nghe rõ tiếng bố bảo:”Bà vào phòng con Đan xem nó có đấy không? Trời ạ, con với cái ... “. Tiếng đôi guốc gỗ của mẹ nện cồm cộp xuống nền nhà tiến về phía cửa phòng tôi. Mẹ thở dài khi nhìn tôi vẫn chong đèn học, nói với ra ngoài:”Nó có nhà, ông ơi”. Bố hốt hải vừa chạy ra cổng, vừa “Ừ, ừ ...”.

Hóa ra là, tôi có giấy báo trúng tuyển vào đại học. Bố tôi chạy bạt mạng ra đường, cười và hô to. Cả khu xóm hôm đó khó có ai mà ngủ được. Bác trưởng thôn bảo giấy báo theo đường bưu điện gửi sai, tìm mãi rồi còn lạc lên cả khu làng trên. Vậy là, ước mơ vào đại học của tôi chẳng cần phải chờ đến năm sau. Đó là một tin tốt bất ngờ. Tôi vô cùng sung sướng.

Tôi cứ đứng ì người ra cầm tờ giấy thông báo trúng tuyển, mặc ẹ đang đưa hai bàn tay gầy guộc trở gân ra ôm mặt, mếu máo vì niềm vui của đứa con út. Đêm đó, họ hàng nhà tôi đều bị bố sang đánh thức cả,

bố mua cả mấy thùng bia và kêu mẹ đi lấy hạt lạc xuống bếp luộc. Bác trưởng thôn dặn, đêm nay phải gói ghém quần áo và gấp sách vở, sáng mai đi Sài Gòn luôn, không thì không kịp nhập học.

Tôi vừa thu đồ, vừa buồn vui khó tả. Tôi chẳng biết mình khóc vì niềm vui của ngày sắp trở thành cô tân sinh viên, hay nỗi nhớ quê hương, xóm làng và bố mẹ khi phải xa nhà nữa. Qua khe cửa sổ nhìn xuống dưới bếp, ngọn lửa vàng leo lắt, những tiếng kêu bập bùng của củi khô còn ầm ầm nước bắn ra, kêu độp độp. Tôi thấy hai bàn tay mẹ cứ đưa lên lại đưa xuống liên tục, quệt hai hàng nước mắt, khóc khóc cười cười. Nhưng biết làm sao bây giờ, tôi cũng cúi húi xuống bếp, rúc đầu vào lòng mẹ. Sẽ phải bao nhiêu lâu nữa đây, tôi mới lại được sà vào lòng mẹ như thế này? Không biết đến lúc nào, bàn tay gầy xương vì nắng, vì gió của mẹ lại luồn qua khe tóc vuốt trơn và an ủi. Mẹ trách tôi vì không nghe lời gia đình, thi vào một trường đại học ở miền Bắc, khoảng một tháng đón xe về nhà một lần. Rồi mẹ lại cười ra nước mắt:

- Mà con gái mẹ lớn rồi nhỉ, phải đi học rồi còn về lấy chồng nữa chứ. Ở nhà mãi, bố mẹ cũng phải già đi thì ai nuôi.

- Học xong, con về nhà ở với bố mẹ luôn. Con không muốn lấy chồng.

- Cha bố nhà cô chứ. Vào Sài Gòn phải chú tâm học hành nghe con. Thiếu thốn gì thì điện thoại về nhà. Bố mẹ chẳng có nhiều nhưng cũng phải nuôi con ăn học đàng hoàng cho bằng con cái nhà người ta. Đừng có ham chơi, ham vui mà hỏng đời con gái. Tụi con trai thành phố nó xấu lắm, phải đàng hoàng, đứng đắn đừng để nó lợi dụng. Nghe chưa Đan?

- Dạ. Nhưng con nhớ bố, nhớ mẹ, nhớ chị cả,

Vòng tay mẹ siết chặt người tôi hơn. Đôi vai gầy của mẹ càng thêm run rẩy. Ánh lửa vàng bập bùng cháy soi rõ gương mặt mẹ tôi, những nếp nhăn nơi đuôi mắt nheo lại, và những giọt nước mắt mặn mặn lăn dài xuống hai bên gò má.

Đêm nay, chẳng cần bố bắt ép như mọi khi, tôi cũng sẽ phải ngủ với mẹ. Ngày mai, tôi đi rồi,

Trên nhà, mắt bố đỏ au nhưng những đường nét trên khuôn mặt thì hân hoan lắm, các cô bác hồ hởi bảo: "Dòng dõi họ Đàm nhà mình là vinh danh lắm đấy, chưa đứa nào rớt đại học đâu" hay "Con Di Đan đâu, lên đây bác cho vài chục ngàn để lấy may mắn mai lên đường nào",

Rồi ngày mai, bố đưa tôi đi.

3. Chương 3

Chương 3: Chuyến tàu Bắc – Nam và “cơn nghiện đi xe buýt”

Mẹ tiễn tôi ra tận ga tàu Nam Định, dặn dò thêm nhiều chuyện. Mẹ bảo thỉnh thoảng điện thoại về nhờ bác hàng xóm nói mẹ qua nghe máy. Tôi dạ vâng rồi luống cuống chân tay giúp bố kéo vali và hành lý lên tàu. Cô nhân viên ga tàu thì nói liền thoắt: "Quý khách vui lòng lên tàu và ổn định chỗ ngồi. Đoàn tàu chỉ dừng lại ở ga Nam Định hai phút. Đề nghị quý khách nhanh chóng và khẩn trương...".

Bố và tôi đã tìm thấy số ghế và ngồi ổn định vào vị trí, tàu bắt đầu lăn bánh chậm chậm, cánh tay mẹ đưa cao lên vẫy vẫy, đáng mẹ với chiếc áo màu nâu sẫm, tần tảo, gầy hao dần xa mãi.

Hơn một ngày trên tàu là bấy nhiêu thời gian tôi nhớ nhà quay quắt. Bố vô tư xem tivi, rồi ăn uống. Ngày đó, bố cũng chưa có di động để tôi gọi về ẹ. Nhớ lắm.

Chuyến tàu thống nhất vẫn ngày đêm băng qua bao tỉnh thành. Từ những cánh đồng lúa bạt ngàn đơm năng vàng như tấm thảm, chuẩn bị ột mùa bội thu vụ thu-đông. Đến những mảnh đất cằn khô chỉ thấy sỏi đá với cát trắng khô bụi bay mù, làm không khí bên ngoài như vẫn đục, vài cây thông mọc chổng chơ như kẻ phạm tội bị đi lưu đày giữa cồn cát. Có lúc đi vào hầm núi tối như mực khi trời đang còn là giữa buổi trưa. Có lúc tôi đi qua những vườn trồng thanh long rộng mênh mông, xanh đậm và lớn ngồng như đám xương rồng. Rồi có khi, tôi thấy đường ray tàu đi sát cận kề với biển, nước xanh, những con sóng đập mạnh,

xô vách núi rồi lại lặn tẩn gợn tràn vào mặt bờ cát trắng tinh và đẹp như tranh sơn dầu. Lúc đấy, bố vui sướng: "Sắp vào Sài Gòn rồi, Đan ơi. Từ cái ngày Sài Gòn giải phóng, giờ bố mày mới có dịp được quay lại đây". Tôi thấy nét mặt bố hân hoan như đêm hôm trước, ánh mắt rạo rực như cười thầm, những vết nhăn, vết chân chim xếp lại theo hàng phía cuối đuôi mắt, bố khịt khịt mũi. Bố đang xúc động mạnh khi nghĩ về thời chiến oanh liệt năm nào.

Một đứa như tôi có thể cho là ngốc nghếch, khờ khạo khi chân bước chân ráo lên thành phố học đại học. Bố theo địa chỉ bác cả đưa, dẫn tôi vào chỗ chị Linh ở. Linh bằng tuổi tôi, nhưng vì bố là em thứ nên phải gọi "chị" cho phải phép khi nói chuyện trước mặt người lớn, chứ ở quê đi ra đồng với nhau thỉnh thoảng vẫn toàn xưng hô mày-tao, rồi cười ha hả. Dù cùng trúng tuyển vào một trường đại học nhưng Linh nhận được giấy thông báo trước tôi cả tháng. Phòng trọ có mười sáu mét vuông, có nhà vệ sinh riêng và có cả gác xếp, hai chị em ở cũng vừa đủ một khoảng để học tập và sinh hoạt. Xung quanh có khoảng chục phòng trọ nữa, đa phần là sinh viên tỉnh và công nhân hoặc phụ hồ. Nghe Linh kể sơ qua thì cô chủ trọ là người gốc Sài Gòn, môi sẫm màu đỏ như trên tivi hay quảng cáo những dịch vụ phẫu thuật thẩm mỹ với giá cả phải chăng, tóc làm xoăn và bôi cao, tính tình cũng khá dễ chịu.

Bố dặn, hai chị em bảo ban nhau mà học, đứa nào hư hay nghịch ngợm gì thì cứ điện thoại về quê, bố tôi vào tận nơi lôi cổ về nhà cho lấy chồng, không có học hành gì hết. Tôi và Linh bịt miệng cười tủm, vì xưa nay, chị em tôi chăm học có tiếng rồi cơ mà.

Chúng tôi ở quận Thủ Đức, nghe mấy chị học trong Sài Gòn về quê đều bảo Thủ Đức còn nghèo và khổ lắm, nhưng tôi chẳng biết nghèo gì mà so với làng tôi thì đúng là một "con ếch" với một "con bò". Đó là cảm nhận đầu tiên của tôi khi đi một chặng đường cũng khá dài từ ga tàu về tới phòng trọ. Một cảm giác lạ xộc thẳng lên mũi, tôi ngẩng đầu lên mà nước mắt vẫn từ từ chảy xuống mặt.

Bố đi với tôi bằng xe buýt lên trường ngay chiều hôm đấy. Đến bây giờ nghĩ lại, tôi vẫn còn sợ hãi. Xe buýt không như tấm quảng cáo mà xưa nay tôi vẫn nghe: "Văn minh, lịch sự". Xe buýt dồn người đến mức, tôi co một chân lên vì quá nhức mỗi, vài giây sau thì phải đứng bằng một chân còn lại luôn. Vài gã thanh niên ăn mặc vẻ bụi bặm, mắt nhìn rất gian trá, đảo qua đảo lại. Bác tài xế nhắc nhở rất to: "Cẩn thận kẻ gian lợi dụng trong lúc xe đông người mà thực hiện những hành vi xấu như: móc túi hay sàm sỡ". Tôi nghe xong mà sợ hãi, bấu chặt tay mình vào áo của bố.

Xe buýt làm tôi nao nao cổ họng, mặt mày xanh xảm khiến bố tưởng tôi bị trúng gió. Bố lo lắng quá đành đưa tôi xuống trạm xe buýt gần đó nhất, rồi hai bố con đi xe ôm tới trường. Một chị sinh viên mặc áo màu xanh đậm, tự giới thiệu là người bên Đoàn khoa tới hướng dẫn tận tình cho tôi về việc mua một tập vé xe buýt đi hàng tháng để tiết kiệm chi phí hơn. Tôi nhìn bố đầy sợ hãi rồi lắc đầu: "Con sợ lắm".

Và ngay sau buổi lên trường làm thủ tục nhập học, tôi còn chưa kịp ngó nghiêng xem khuôn viên trường lớp thế nào thì đã phải nằm ở phòng trọ hai ngày liền. Đó là hai ngày sốt cao, vã mồ hôi, và ăn cháo loãng. Thế mới biết Sài Gòn có cái "hay" vốn có mà xưa nay hầu như sinh viên nữ nghèo nào ở quê lên cũng đều được nếm mùi cả. Linh bảo tôi đi vài bữa sẽ quen, mà không chịu nổi thì đi xe đạp. Tôi ngấm bưng, nếu không có xe đạp, tôi cũng thà chạy bộ còn hơn.

Trong khi đó, Linh vẫn tập đi xe buýt hàng ngày tới trường. Mỗi lần đi học, Linh dùng đến bốn cái khẩu trang và trưa về thì thở dốc rồi ngủ mê mết đến tận chiều tối. Tôi khuyên hai chị em nên đi chung xe đạp với nhau mà Linh còn đùa: "Mày nặng cân hơn tao, tao đeo mày thì người tao sụt cân mất".

Một tuần sau, Linh đồng ý tuyên bố: "Đan ơi, bây giờ tao "nghiện" đi xe buýt mất rồi. Bắt đầu từ tuần sau, thay vì bốn chiếc khẩu trang trong một ngày, sẽ chuyển thành sáu chiếc khẩu trang trong vòng một buổi sáng". Tôi cười nhăn nhó trước "cơn nghiện" đi xe buýt của Linh. Hôm sau, Linh thì thào: "Mày đeo tao nhé, tao ngồi sau. Tao hứa không cù vào lưng, ngược lại, tao sẽ đạp chung xe với mày nữa...".

Bố ở lại thêm ba hôm gặp đồng đội cũ rồi đi xe ô tô khách về quê. Bố cười bảo, đi xe khách người ta mở cửa sổ, gió mát lồng lộng, giá cả lại rẻ, có khi còn khỏe cả người. Bố dè chừng bảo tôi và Linh thêm lần nữa, hễ mà nghe thấy tiếng không hay, làm bố mẹ mất mặt với hàng xóm thì đừng có mà vác mặt về làng. Tôi mím môi, gật đầu. Lần này, thì tôi nghe lời cảnh cáo của bố một cách nghiêm túc.

Tôi và Linh chơi với nhau từ ngày còn trong cái trứng nên hiểu tính hiểu nết của nhau lắm. Hai đứa bắt đầu chia công việc, tiền nộp nhà, nộp tiền điện, tiền điện nước hàng tháng. Ngày chẵn thì tôi nấu cơm,

Linh giắt đồ; ngày lễ thì ngược lại; còn chủ nhật thì chia đôi và chuyển luân phiên theo tuần. Con gái là hay dễ bụng, nên phải phân bua rạch ròi, kể cả là chị em trong gia đình đi chẳng nữa.

4. Chương 4

Chương 4: Sinh viên và những môn học “khó nuốt”

Tôi là con gái Bắc, các bạn trong Nam gọi là dân Bắc Kì khiến tôi không vui và càng không được thoải mái. Việc nghe đám bạn ở trong lớp giao tiếp với nhau đối với tôi cũng là điều rất khó khăn và vô cùng lạ lẫm. Tôi căng tai ra nghe cũng chỉ hiểu được vài chữ từ những cô gái miền Nam hoặc miền Tây, còn những cô gái miền Trung thì tôi đành chịu, chỉ biết thốt lên:” Bạn ơi, nói lại, chậm chút được không?”. Và bạn ấy cười, hai má hơi bừng đỏ nhưng không giận. Khó khăn đến cả tháng, tôi mới tìm được mấy bạn người Bắc để nhập bạn làm bè chung. Một lớp có hơn trăm người, thì cũng hơn mười nhóm chơi tụ tập, ai biết người nấy. Thành phố với thành phố, người quê với người quê. Mà cũng có khi hỏi ra mới biết, mấy bạn người quê nhưng nhà giàu, có điều kiện nên cũng sành điệu lắm, chơi chung luôn cùng hội người thành phố. Nhưng cũng chỉ được vài hôm, có bạn ở nhóm tôi đã lon ton chơi với các bạn gốc Sài Gòn. Bạn ấy bắt đầu lơ lớ giọng, ngượng ngịu nói về tiểu thư. Tôi tùm tùm cười vì sao bạn ấy học nhanh đến thế. Nhưng có nhìn bộ mặt ngu ngơ như bò đội nón của bạn ấy mới biết, dù cố phát âm cho ra tiếng Nam thì khi nghe người Nam nói chuyện, bạn ấy cũng chẳng hiểu nhiều hơn tôi. Mà cũng có khi ngồi bà tám với đám bạn mới quen, mới biết bạn ấy gọi điện về thăm gia đình, tập nói giọng Sài Gòn ra về bị bố mẹ chửi xa xả ở đầu dây bên kia. Đây, đáng đời nhé! Tôi cười thầm trong bụng.

Tôi về kể cho Linh nghe những điều thú vị, không thể nào nhịn cười được ở trong lớp học. Linh cười toe rồi méo miệng học đòi làm theo khiến tôi cũng phải ôm bụng cười tiếp. Sau khi học bài xong, chúng tôi dùng rất nhiều đoạn ruy băng với đủ màu sắc để kết thành vô số những bông hồng hay ngôi sao. Rồi chúng tôi lại tự tay đính từng bông, từng bông bằng sợi chỉ trắng ra phía ngoài của chiếc màn; những ngôi sao thì đính vào hộp nhựa để trang trí trên bàn học hoặc dán lên bề mặt tường. Căn phòng tưởng như chật hẹp, đầy mùi ẩm mốc ở cái nơi được coi là ổ chuột của Sài Gòn này cuối cùng cũng sáng bừng lên nhờ đôi bàn tay khéo léo của hai cô gái đến từ phương Bắc. Chúng tôi cười sung sướng trước thành quả lao động của mình.

Linh nằm ngửa ở giữa giường, những ngón tay vẫn thoăn thoắt chỉnh lại những bông hồng còn dư ra để nối vào phần dây dùng để treo chuông gió. Linh đùa tôi:

- Nhờ tay chị Linh này đây, cô Đan ạ. Chứ cô Đan thì ở bẩn mà vụng về như em Cám chứ đừng đùa.
- Ai chẳng biết chị Linh chỉ có ba bông hoa tay. Sao bằng em Đan, mười ngón mười bông hoa nở rộ thơm ngát nhá.

Tôi cười to vì câu trả lời hoành hợ có phần khoe khoang của mình. Thực ra chỉ với ba bông hoa trên đầu mười ngón tay, nhưng Linh rất khéo, thêu thùa rất đẹp, đặc biệt là chị ấy nấu ăn vô cùng hợp khẩu vị của tôi. Rồi chúng tôi ôm nhau chìm vào giấc ngủ sau buổi tối vui vẻ giữa mảnh đất không một người thân, không một người cùng chung máu mủ.

Từ quê lên thành phố, chúng tôi gần như nói không với môn tin học văn phòng và anh văn cơ bản ở ngay học kì đầu tiên. Nói đến mail, tôi lắc đầu vì chưa một lần biết đến online qua yahoo là gì. Nói đến anh văn giao tiếp, tôi càng chưa một lần phải đối thoại với ai ngoài việc học từ vựng mà những giáo viên bộ môn thời cấp hai, cấp ba yêu cầu mỗi ngày phải học ít nhất mười từ mới.

Chúng tôi tốn khá nhiều tiền cho việc ra quán nét ở ngay đầu hẻm khu trọ để học cách làm quen với việc “được” chạm vào máy vi tính thì cảm giác nó sẽ như thế nào. Sau đó là cách khởi động hay tắt máy; cách lê chuột lên xuống hay qua trái qua phải; cách mò mẫm từng ô chữ ở bàn phím để ghép thành từ, thành câu bằng việc sử dụng dấu trong Tiếng Việt; cách truy cập website với những trang thông dụng hay địa chỉ của trường hoặc Đoàn khoa mình đang theo học để cập nhật những thông báo mới nhất...

Chúng tôi cũng mất rất nhiều thời gian để tập luyện trước gương cho lần đầu tiên mở miệng phát âm những từ vựng tiếng anh dù biết nghĩa nhưng chưa một lần sử dụng trong giao tiếp trước hơn một trăm thành viên trong lớp học. Việc nói ngọng theo tiếng địa phương, việc phát âm sai hay những dấu nhấn nhầm ở các từ vựng khiến nhiều thành viên cười ồ lên vẻ đầy thích thú và châm chọc. Xấu hổ là một điều tất yếu không thể không tránh khỏi, nhưng việc cười nhạo của đa số bạn bè trong lớp đã khiến tôi suy nghĩ rất nhiều. Và có lẽ đó cũng chính là một trong những lí do khiến tôi không muốn thân thiết với bất kì bạn nữ nào trong lớp học.

Tôi vẫn nhớ nụ cười của Mai – người ngồi chung bàn với tôi từ ngay những ngày đầu tiên vào lớp. Mai sở hữu một gương mặt đẹp, đôi lông mày cong không nhỏ tủa cùng mái tóc dài buộc gọn lại phía sau. Khi tôi phát âm sai, tiếng cười ồ lên như tiếng sét đánh bất ngờ. Tôi đưa ánh mắt mình ngay về phía Mai – người bạn tưởng chừng như thân thiết nhất trong lớp - đang ngồi với sự lo lắng và cần được giúp đỡ lẫn sự cảm thông. Nhưng không có gì ở khu vực đó cả, nụ cười tươi tắn của Mai cùng hòa nhịp với tiếng nói cười không ngớt của bạn bè trong lớp đã đập thẳng vào mắt tôi. Tôi cố bước về chỗ ngồi với lời động viên của cô giáo bộ môn cùng điểm sáu đỏ tươi không hề muốn. Mai vui vẻ:

- Giọng ở quê cậu nghe buồn cười thật đấy.

- Thế à?

Rồi tôi im lặng nghe phần trình bày bằng tiếng anh của Mai. Tiếng cười lại ồ lên như kiểu đám học sinh thành phố về miền núi đi du lịch và bất ngờ nhìn thấy một con vật lạ nào đó mà nó chưa bao giờ được xuất hiện trong trí tưởng tượng của bọn họ vậy. Mai về chỗ ngồi với điểm năm cùng cái nhún vai và đôi môi mím chặt.

- Sao điểm của tớ lại thấp hơn điểm của Đan nhỉ?

- ...

- Ý tớ là tớ nói tốt hơn cậu đó.

- Sao Mai nghĩ cậu nói tốt hơn mình?

- Vì khi mình nói sai, mình có thấy Đan cười mình đâu?

- Mai nghĩ thế à? Với Đan, việc cười cợt giữa những người bạn nữ với nhau chẳng có gì hay ho cả, cho dù là họ không bằng mình đi chăng nữa. Điều đó cũng vô cùng lỗ bịch.

-...

- Mai nhìn tôi. Đôi môi bạn ấy mím chặt hơn. – Xin lỗi vì sự vô duyên của mình.

Và sau lần đó, Mai không còn ngồi cạnh tôi nữa. Người bạn kế tiếp ngồi bên tôi là Hiếu, một câu sinh viên cũng từ Bắc vào Nam.

Sau bữa cơm tối của buổi học anh văn đầy căng thẳng, tôi ngồi kể lể than khổ than khóc lại tất cả mọi chuyện cho Linh nghe. Linh cũng không hơn gì tôi cả. Thậm chí lớp của Linh, đám bạn nữ còn “vô tư, đáng yêu” hơn thế rất nhiều. Thay vì phải đứng trước gương để tự kỉ như mọi lần, tôi và Linh quyết định nhìn thẳng vào mặt nhau và “hét toáng” lên những câu từ anh văn đáng ghét. Đến khi thấm mệt thì hai đứa lại ôm nhau chìm vào giấc ngủ như chưa hề có chuyện gì xảy ra...

Là sinh viên mới biết, chơi nhiều hay học nhiều là do ý thức của mỗi cá nhân. Bước vào năm thứ nhất, chúng tôi vừa học vừa chơi. Kiến thức chuyên ngành không nhiều, đa phần là làm quen với cách học của chương trình đại học khác với thời phổ thông, cùng các môn cơ bản, hoặc môn xã hội. Tôi và Linh cũng chẳng mấy khi lên thư viện ngồi hàng giờ để nghiên cứu bài vở như lời bố mẹ căn dặn. Cũng chẳng còn những buổi sớm thức dậy từ bốn giờ sáng để học thuộc bài trước khi lên lớp. Cũng không có chuyện xảy ra là thức đến nửa đêm để mày mò tìm các cách giải khác nhau cho những bài tập nâng cao trong những cuốn sách dày cộp. Cũng không có chuyện phải căn từng giờ từng phút để chạy vào lớp không thì sẽ muộn học và phải dọn nhà vệ sinh hay phạt trực nhật, lau bảng... Cảm giác chẳng khác nào như con chim được sổ lồng, như con sâu róm được thoát khỏi lớp kén dầy... tha hồ mà vùng vẫy và cựa quậy.

Tôi dành giết thời gian bằng việc đi làm thêm cùng Linh vào ca chiều, có đồng ra đồng vào lại phụ thêm được tiền bố mẹ ở nhà. Bỗng thấy mình được việc, chẳng phải ăn bám bố mẹ ở quê nhiều. Nghĩ đến thế thôi là tôi và Linh lại cười sung sướng, càng quyết tâm chăm chỉ đi kiếm việc làm.

5. Chương 5

Chương 5: Xin việc làm thêm và mối thù thời thơ ấu

Chúng tôi nhớ nhó với hai bản hồ sơ xin việc trên tay để đến nhà hàng ăn lớn ngay trung tâm quận Một giữa cái nắng gay gắt của Sài Gòn. Linh dặn, chủ quán hỏi đã có kinh nghiệm chưa thì cũng phải gật đầu lia lịa. Linh nhắc, chủ quán có yêu cầu làm thử một việc gì đó thì cũng cố gắng hết mình và tập trung hết sức... Tôi gật gù:

- Thưa chị là em nhớ rồi, mấy cái kĩ năng phỏng vấn mà chị tìm kiếm trên mạng hôm trước em đã thuộc lâu lâu. Chăm chỉ học hành đến nỗi đêm ngủ còn bị bỏ tập nói, tập nhớ cách đi đứng, học phép cư xử lịch sự thế nào cho phải phép là chị biết rồi đó.

- Hôm nay cô Cám Đan nhà mình ngoan ghê.

Tôi lại trề môi đáp lại Linh. Linh giương tay lên cao, cái miệng tru tréo dọa nạt:

- Thích cong cớn hả?

- Gớm quá. Trọc chị Tấm Linh thì chị khoét mắt em ra à...

Nhà hàng rất lớn, có bốn lầu, được xây theo kiến trúc thời Pháp thuộc và quét vôi màu trắng xám rất ấn tượng. Tôi nhớ như in hình ảnh Diệu Linh mãi ngắm ngía nhìn tòa nhà mà lơ ngơ đắm sẫm vào bụi hoa trước cổng. Đầu gối Linh gập xuống mà miệng vẫn xuýt xoa:” Đan ơi. Tòa nhà đẹp quá!”

Tấm bảng đen ghi phần trắng đặt ngay ngắn trước cổng ra vào:” CẦN TUYỂN GẤP TIẾP TÂN, NHÂN VIÊN PHỤC VỤ NỮ NỮ, LƯƠNG CAO”.

Tranh thủ Linh đang ngồi nghỉ ở ghế đá nhà hàng bên cạnh để nắn bóp lại cái chân đau, tôi vội đi tới gần cửa nhà hàng, kiễng chân nhòm ngó vào sâu bên trong thăm dò một lượt. Ngay ngoài cửa đã có hai cô gái xinh đẹp, mặc áo dài và nụ cười rất tươi. Công việc của họ mà tôi nhìn qua chỉ là cúi chào khách và kéo cánh cửa ra vào. Theo kiến thức tìm hiểu ở trên mạng thì tôi biết đó là công việc của những người tiếp tân. Bên trong là các cô gái bận váy như những người đầu bếp thường xuất hiện ở các chương trình hướng dẫn nấu ăn trên tivi, trên đầu đội một chiếc mũ nhỏ rất xinh xắn, tay cầm bút và cuốn sổ nhỏ, chăm chú ghi chi chép chép. Sau một vòng thăm dò, tôi quay trở lại và mở túi xách lấy chai nước lọc đã chuẩn bị trước ở nhà đưa cho Linh:

- Chị Linh! Thích mặc áo dài hay mặc váy?

- Chị hả? – Linh tròn mắt vì câu hỏi bất ngờ, và mục đích cũng không rõ ràng. – Thôi, người như chị mà thì mặc cái gì lên người mà chẳng đẹp.

- Ôi, quý thần ơi, đừng có tự khen mình mãi thế chứ! – Tôi cười nham nhở. – Không đùa nữa, em thấy họ tuyển tiếp tân thì mặc áo dài, đứng ngoài cửa chào khách. Nhân viên phục vụ thì mặc váy, ghi món ăn khách gọi và dọn lên bàn ăn... Mà hình như còn phải dọn cả bàn xuống dưới khi khách dùng món ăn xong và quét nhà nữa thì phải.

- Thế mức lương thì sao?

- Em thấy họ ghi “ LƯƠNG CAO”, chắc là cao gấp đôi cái tòa nhà này ý nhĩ! – Tôi lại cười khúc khích.

- Gớm! Cô Cám ác vừa vừa thôi chứ. Có bốn tầng mà tôi nhìn lóa cả mắt, vấp ngã sưng cả chân. Giờ lương gấp đôi chắc mắt tôi bị lừa và chân phải bó bột, còn cổ thì gãy làm đôi vì cứ cố ngẩng lên nhìn quá.

Linh là người rất biết đùa và cực kì vui tính nên chúng tôi rất thoải mái, hai chị em chẳng mấy khi so bì hay toan tính những điều nhỏ nhặt (ngoài việc nấu cơm hay giặt quần áo ở phòng trọ). Chúng tôi ngồi thì

thầm to nhỏ khoảng mười phút sau thì chỉnh lại quần áo và bắt đầu đứng lên. Tay Linh nắm chặt tay tôi. Tôi cảm nhận được mồ hôi trong lòng bàn tay Linh ướt sang cả tay tôi:

- Em run quá.
- Đi xin việc chứ có phải đi ăn trộm ngô hay bới khoai của nhà người ta như hồi còn ở quê đâu mà run.
- Rõ ràng là chị cũng run mà còn nói dối.
- Ai bảo thế?
- Tay chị siết chặt tay em như thế này còn gì? – Tôi vùng vằng hất tay Linh ra. – Mồ hôi ở tay chị ướt sang cả tay em nữa này.
- Thôi thôi, coi như chị xin mày. Đứng ngay cái lưng lên xem nào. Á hậu của làng mà lưng cong như vầng trăng khuyết thế này à?

Tôi bật cười, nhìn dáng Linh thật là “thẳng đứng”.

Sau một hồi run rẩy đối đáp với anh chàng trẻ măng tự xưng là quản lý của nhà hàng, thì chúng tôi cũng được nhận vào làm việc với mức lương tám ngàn đồng một giờ, không hạn chế và quản lý thời gian. Linh xin vào làm ở vị trí tiếp tân. Tôi từ chối lời mời của anh quản lý và muốn làm ở khâu phục vụ. Đơn giản vì tôi thích lên tầng này, tầng kia, chạy qua phòng này phòng nọ. Cảm giác đứng gặp người chào khách và chôn chân ở một chỗ suốt mấy tiếng đồng hồ là điều tôi không bao giờ dám tưởng tượng đến.

Buổi tối đầu tiên chúng tôi trở về nhà sau tám tiếng làm việc liên tục không ngừng nghỉ. Đồng hồ điểm hai mươi hai giờ đúng. Linh ngã ngửa xuống giường, hai chân co lên lại duỗi thẳng. Tôi thì chạy ngay vào nhà vệ sinh, cơm nhà hàng nấu theo kiểu phương Tây khiến tôi muốn buồn nôn.

- Đan ơi, nấu mì tôm đi. Cơm nhà hàng ngon nhưng mỗi người được một khay bé tí tẹo. Ăn như uống nước ý. Chẳng thấm tháp gì cả...
- Chị nấu mì giùm em đi. Chân em như muốn rụng ra rồi đây này...
- Thôi, mày nấu đi. Hôm qua, chân chị bị sưng. Hôm nay, lại phải đứng liên tục gần mười tiếng đồng hồ nữa...

Sáng hôm sau mở mắt ra chuẩn bị đi học, tôi và Linh ngơ ngác nhìn nhau khi thấy hai cái bát tô còn cần nước mì tôm nằm lẩn lóc ở chỗ nấu ăn:

- Hôm qua, chị nấu mì cho em ăn à? – Tôi gãi đầu hỏi Linh.
- Đêm qua, vì sao mình lại có mì ăn liền nhỉ? – Linh cạu mày, nhìn lại tôi.

Chúng tôi cười khanh khách vì chẳng nhớ chuyện gì đã xảy ra cả, sau đó cả hai lại tranh giành nhau bằng được cái nhà tắm để vệ sinh mặt mũi trước khi lên trường.

- Mày đèo chị nhé!
- Em nhớ ra rồi, đêm qua em nấu mì cho chị ăn đấy. – Tôi tru tréo và phàn nàn, mà thật ra tôi có nhớ được điều gì đâu.
- Chị xin, chân chị bị đau.
- Lại dùng mĩ nhân kế rồi. Chẹp chẹp.

Chúng tôi long dong tới trường dưới cái nắng dịu dàng của ngày mới.

Từ sâu trong tiềm thức, tôi chẳng bao giờ quên được hình ảnh: chị Linh xinh đẹp của mình đội nắng đội mưa, chẳng quản ngại những ngày đông giá rét hay những cơn nóng nắng hơn bốn mươi độ giữa trưa ngày hè qua nhà đèo tôi đi học suốt một học kì năm lớp chín. Chuyện xảy ra chẳng qua cũng chỉ là hậu quả từ một vài lời trêu đùa quá đáng của những đứa trẻ con với nhau.

Ngày ấy, khi Linh đang ngồi vắt vẻo trên cây ổi giữa vườn và nhai ổi giòn rau rầu, tôi đi ngang qua liền gào lên khi thấy con bọ nẹt bám trên áo Linh:

- Con bộ net nó bám vào lưng áo của chị kìa. Lấy que khều nó ra ngay không là sẽ bị ngứa người đó.

Linh tròn mắt rồi nhanh như sóc, Linh nhảy xuống và lột luôn chiếc áo ra ngay trước mặt tôi. Linh lật lại mặt phải của cái áo nhưng chẳng có con bộ net nào cả. Giọng Linh rảo hoảnh:

- Hay là lúc chị nhảy xuống, nó bị rơi ra rồi ý Đan nhỉ?

- Con bộ net có nhiều chân lắm, không thể rơi ra dễ dàng như thế được đâu. Chị tìm kĩ lại xem nào - Tôi cạu mày.

Đúng lúc đó, anh hàng xóm gần ngay cạnh nhà đi đâu về vội hét toáng lên:” Linh, Đan, tụi mày đang làm cái gì đấy hả?”. Tôi ú ớ không biết nói gì, còn Linh co chân chạy, vừa chạy vừa cố mặc lại cái áo đã xin màu.

Vài ngày sau, khi tôi đang ngồi vắt vẻo trên cây ổi giữa vườn và nghe anh hàng xóm huýt sáo bằng ống tre tự làm. Linh đi qua và lại hét lên:” Đan, con bộ net đang ở ngay cổ áo mày kìa kìa”. Tôi hốt hoảng và hai chân loạng quạng không tìm thấy cành ổi nào chắc để trụ chân. Tôi ngã sòng soài xuống sân trát bằng nền xi măng cứng nhắc. Đến khi đi lên bệnh viện thành phố, bác sĩ nói tôi bị gẫy chân, Linh mới sững người:

- Hôm mày bảo con bộ net ở sau lưng áo của chị là thật hay đùa?

- Em đùa chị làm gì. Chị đang ở trên cây chứ có phải dưới đất đâu, với lại chị chứ có phải con khỉ đâu mà biết leo trèo. Em có bị điên đâu mà đùa đại như thế.

- Mày nói thật hả?

- Em thề có ông trời. – Mặc dù lúc đấy tôi đang nói chuyện với Linh vào lúc chín giờ tối.

- Đan, đừng giận chị nhé!

- Giận gì cơ? – Tôi không hiểu bà chị xinh đẹp với gương mặt đang ngây ngô, và tỏ vẻ ngu ngốc đang nói chuyện gì với mình nữa.

- Chị tưởng mày đùa chị, lại còn bị thằng hàng xóm nó nhìn thấy hết khi chị không mặc áo nên hôm trước chị đùa lại là có con bộ net ở cổ áo của mày. Chị xin lỗi, chị không biết là mày sợ cái con vật có nhiều lông đấy đến như thế. Mà thực ra, nó hiền khô và đẹp mà, màu lông của nó ý, màu xanh đẹp lắm...

Tôi há hốc miệng trước lời giải thích của Linh. Linh đến thăm, tôi đuổi Linh về. Linh qua nhà chơi, tôi khóa cửa phòng lại. Một thời gian sau, bác sĩ nói chân tôi sẽ để lại một vết sẹo dài. Tôi càng bức tức khi nghĩ tới cảnh Linh được khoác lên người những chiếc váy xinh đẹp, còn mình phải đeo tất da hoặc chỉ mặc được quần dài...

Sau một thời gian Linh đưa đón tôi đi học không kể nắng mưa, hay sẵn sàng đạp xe mười cây số để về nhà lấy vở bài tập nộp cho giáo viên khi tôi quên mang đến lớp; thậm chí, Linh sẵn sàng chịu kỉ luật trước nhà trường vì hành vi đánh một bạn gái ở lớp kể bên khi bạn ấy viết lá thư nhằm hăm dọa tôi vì bạn trai của cô ta bị “say nắng” khi gặp tôi và Linh trong một buổi cắm trại... thì mối quan hệ của tôi và Linh mới bắt đầu cải thiện.

- Linh. Chị ghét em hả?

- Chị xin lỗi. Chị không ghét em.

- Chị bảo vệ em để rồi bị chịu kỉ luật của nhà trường là dọn nhà vệ sinh nữ. Chị đúng là bị dở hơi...

Nói xong, tôi tập tễnh đi lấy rế xương dừa để quét dọn khu nhà vệ sinh và gắt gồng:” Linh, chân khỏe như chân voi thì đi lấy xô nhựa mà múc nước dội đi, em què như lão thầy bói thì để em quét cho. Nhanh lên, trời mùa đông sắp tới rồi lạnh lắm”.

Khi ấy, tôi nhìn thấy nước mắt Linh lăn ra.

Nhớ lại chuyện đã qua, tôi quay lại hỏi:

- Linh, chị biết ngày xưa em ghét chị nhiều như thế nào không?

- Ghét tao sao còn dầm mưa phùn mùa đông để quét nhà vệ sinh giúp tao làm gì.

- Chị thật là... - Tôi bực tức. – Chị hâm. Chị tin em hắt chị xuống đường ngay bây giờ không hả?

Chưa kịp làm gì, cả tôi và Linh đều tròn mắt khi nhìn thấy hai cô gái ở phía bên đường đang ôm và hôn nhau rất thắm thiết. Và sau đó, chúng tôi cũng im lặng suốt đoạn đường còn lại.

Đoạn đường bỗng như bị kéo dài ra...

Ngày thứ hai đi làm về, Linh vẫn quay sang ôm người tôi và ngủ như trước kia. Vậy mà, tôi có cảm giác lạnh hết sống lưng và lòng bàn tay ướt sũng mồ hôi.

Ngày thứ ba, thứ tư và những ngày sau đó, tôi chờ cho Linh ngủ say rồi mới dám lên giường và từ từ nằm xuống bên cạnh. Nhưng nửa đêm, tôi lại bị giật mình bởi một bàn tay lạnh chạm vào người. Tôi mở mắt nhìn lên trần nhà, rồi đưa mắt nhìn sang Linh đang nằm bên cạnh. Ánh trăng soi rõ từng đường nét trên khuôn mặt đẹp của Linh đang chìm trong giấc ngủ ngon lành.

6. Chương 6

Chương 6: Món quà xa xỉ và cái Tết xa nhà

Cuộc sống của tôi và Linh cứ chầm chậm trôi qua mỗi ngày trong suốt ba tháng đầu tiên xa nhà.

Lần đầu tiên chúng tôi được cầm số tiền lớn trong tay sau ngày lĩnh lương của tháng thứ nhất. Tôi dẫn Linh về nhà nấu cơm trước nhưng không nói rõ là vì lý do gì. Tôi muốn mua một chiếc túi xách ở trong shop gần trường học để tặng cho Linh mà chị ấy nói là rất thích từ đầu năm học nhưng không có đủ khả năng để sở hữu nó. Chiếc túi màu sữa, có thể vừa đi học vừa đi làm, có thể đeo sau lưng như ba lô mà cũng có thể đeo vắt chéo ngang người trông rất nữ tính. Bản thân tôi cũng rất thích thú khi nhìn thấy chiếc túi này. Nhưng với số tiền đi làm thêm của tháng đầu tiên, tôi không thể sở hữu hai chiếc túi cùng một lúc được. Tôi muốn tặng cho Linh trước, dù sao nó cũng là chị gái vô cùng “điệu” và “đỏm dáng” của tôi mà.

Tôi trở về phòng trọ, một chiếc túi xách màu sữa y chang như chiếc túi tôi vừa mua đang nằm ngay ngắn trên giá sách. Linh đang nấu ăn thấy tôi về, liền cười hớn hớn:

- Thích chiếc túi kia không?

- Không thích. – Tôi vừa nói vừa cố gắng nhét chiếc túi xách màu sữa mới mua vào cái ba lô cũ đang đeo ở sau lưng của mình.

- Ôi trời. Phí của. Thế mà tao tưởng mày thích nên dùng hai phần ba số lương của mình để mua tặng mày đấy. Lãng phí quá.

- Thế chị không thích à? – Sau khi kéo được chiếc khóa ba lô, tôi đứng thẳng lưng bước vào nhà, ánh mắt vẫn trộm nhìn về phía chiếc túi xách đang nằm ở giường mà cổ họng nghẹn ứ.

- Thích chứ! Đồ hiệu mà bảo không thích thì có mà là con hâm. Nhưng tại là tháng lương đầu tiên, với lại không muốn bị mày thù ghét từ vụ ngày xưa nữa nên nịnh đầm mày thôi.

Tôi vừa ngạc nhiên, vừa vui mừng. Vừa tiến tới chỗ Linh đang nấu ăn, nhón một miếng trứng bỏ vào miệng nhai ngon lành:

- Vậy em nhận chiếc túi chị mua nhé!

- Gớm. Nhận đi. Tao không biết dùng ngôn ngữ văn hoa nên tặng thẳng mặt mày đấy nhá. Xí xóa hận thù xưa.

- Thù gì nữa. Em quên hết từ cái lúc hai đứa chết rét giữa trời đông đang mưa phùn mà vẫn phải hì hục lau dọn nhà vệ sinh rồi. À nhưng mà túi xách của chị cũng bị rách và cũ rồi mà.

- Tháng sau tính tiếp.

Linh cười hì hì rồi quay đi. Tôi cũng chẳng biết Linh đang nghĩ gì. Nhân lúc Linh đang giặt quần áo trong phòng tắm, tôi hì hục ngồi vẽ hoa vẽ lá lên tờ giấy trắng kèm câu nhắn nhủ rồi đặt lên chiếc túi màu sữa mà mình mới mua: “Tặng chị Diệu Linh – chị xinh lung linh – và xin đừng nghĩ linh tinh gì nữa”.

Ngày hôm sau, chúng tôi như cặp chị em sinh đôi cùng xuất hiện ở trường học và chỗ làm thêm. Và có một điều tôi muốn nhấn mạnh là, cô gái có tên Diệu Linh xinh hơn cô nàng Di Đan một chút xíu thôi nhé!

Tết năm đấy, chúng tôi đều không về quê vì không mua được vé tàu. Cả hai thay phiên nhau ngồi ngoài ga Sài Gòn từ năm giờ sáng cho đến chiều muộn, hôm nào đến số thứ tự thì hết vé, hôm nào còn vé thì bác bảo vệ nói khách đông quá rồi nên không thể in thêm phiếu chờ được nữa. Không chỉ riêng chúng tôi, mà còn nhiều bạn sinh viên khác nữa. Có khi tôi còn làm quen được cả vài bạn thân thân từ những lần ra ga ngồi chung ghế. Có đứa bảo, nó đi từ canh ba, ra đây nằm ngủ tiếp, lát lấy số thứ tự sớm, thế mà vẫn tay trắng, mấy ngày cuối mua được cái vé ghế phụ. Chúng tôi ngao ngán cũng chẳng muốn đi mua vé ở cổng ga vì số chứng minh nhân dân sai, tiền hoa hồng chi thêm có khi bằng nửa giá trị cái vé giấy. Và đó là năm đầu tiên chúng tôi đón Tết xa nhà, xa quê hương; đón Tết không người thân giữa thành phố Sài Gòn gất nắng cùng căn phòng trọ mười sáu mét vuông.

Linh bảo không mua nhiều đồ, có tủ lạnh đâu mà chứa, để qua ngày sẽ hư, bỏ đi uống mất. Tôi nghe Linh nói giọng có vẻ khang khác, dùng nhiều từ ngữ của người Sài Gòn hơn. Thấy cũng hay hay, và tôi học, học ở bạn bè, ở chỗ làm thêm. Giữa “hư” và “hỏng”, giữa “bể” và “vỡ”, Lắm khi, khách bảo tôi lấy thêm “tẩy”, tôi lại mang thỏi “gôm”, hay “cái muỗng” với “cái thìa”... mọi từ ngữ đá lộn lộn trong đầu tôi. Giờ thì tôi đã hiểu vì sao một vài thành viên trong lớp muốn thay đổi mình, làm mới mình, tôi buộc phải học cách thích nghi ở một môi trường mới với những con người mới. Đó không hẳn được đánh giá là đua đòi, mà là sự thích nghi để tồn tại.

Những ngày giáp Tết, đường Sài Gòn vẫn nắng, cũng có vài chợ hoa, chợ quất, đào hoặc mai trưng bán ở vỉa hè, nhưng không ồn ã như dưới quê tôi. Nếu là quê, chắc chắn tôi đang ngồi lau lá chuối, lá dong; còn bóc lấy lá dừa làm khuôn bánh chưng, hay như con mèo ăn vụng đồ xanh mẹ mới nấu thơm lừng. Nếu là quê, chắc chắn tôi đang vì vu đi chợ sắm đồ với quần áo, giày dép mới cùng bạn bè, hay thỏ dãi đùa nghịch với những làn khói bay bay trước mặt, lạnh co người nhưng nụ cười vẫn luôn thường trực dưới cái rét hơn mười độ của ông già mùa đông. Ba tháng ở Sài Gòn, tôi nhớ mùa đông ngoài ấy. Nhớ cái lạnh, nhớ những sáng sương mù, nhớ những cơn mưa phùn dai dẳng, Nhớ lắm!

Ngày ba mươi Tết của đời sinh viên năm đầu tiên,

Linh gọi tôi dậy nói cổ sức mà làm, sẽ có ba ngày được nghỉ tha hồ mà ngủ bù và tối đi dạo chơi cho biết cái không khí Tết nơi thành phố phồn hoa đô thị này là như thế nào mà người ta đồn thổi là “hòn ngọc của biển Đông”. Vả lại gần hai mươi năm đón Tết quê, giờ thay đổi chút, có gì mà lạ. Tôi cười méo mớ, đúng là ba tháng qua, tôi đã đi làm cùng Linh không ngừng nghỉ. Và bây giờ sắp là lúc tôi gục ngã vì kiệt sức. Tôi gọi điện thoại về nhà hôm hai tám Tết, bố bảo mùa đông năm nay rét đậm, còn nhà cửa thì vừa nọp lại ngói mới, mấy vách tường đều sơn quét lại cả; mẹ bảo Tết vắng tôi sẽ buồn, mừng hai Tết chị Di Vân và anh rể mới qua. Tôi bảo, tôi nhớ nhà, nhớ bố mẹ. Tôi nghe tiếng khóc nghẹn nghẹn của mẹ ở đầu dây bên kia.

Đường Nguyễn Huệ ngập tràn hoa, ngập tràn người lẫn xe cộ, và đương nhiên ngập đủ thứ mùi thơm khiến tôi nôn nao ở cổ họng. Mỗi giây phút trôi đi, giao thừa như gần hơn, niềm vui mừng năm mới thêm rộn rã trong lòng mỗi người dân hơn, khách ra vào lườm nườm, tôi cũng chạy lên chạy xuống muốn cuồng cả chân cùng những khay đựng thức ăn, nước uống. Ai cũng cố gắng tìm một chỗ ngồi lí tưởng để ngắm nhìn màn pháo hoa đẹp nhất trong năm chuẩn bị bắt đầu.

00h, người người hò hét xem bắn pháo hoa nổ đùng đoàng. Tôi và Linh cũng nheo mắt nhìn theo, pháo hoa thành phố có khác, đẹp và thời gian diễn ra lâu hơn ở dưới quê gấp cả trăm lần. Tôi còn nghe mọi người bảo sẽ quay buổi bắn pháo hoa này lên truyền hình. Linh cười trên: “Tìm cái máy quay xem nó đang ở góc nào, nhòm cái mặt vào biết đâu bố mẹ mình sẽ trông thấy trên tivi, hẳn là mừng lắm”. Có người đứng cạnh tôi gọi điện thoại về gia đình, hét to trong đám người ồn ã đang xô đẩy nhau: “Đấy! Bố mẹ nghe thấy tiếng pháo hoa nổ không? Con chúc mừng năm

mới cả nhà nhé!”. Tôi và Linh đưa mắt nhìn nhau, im lặng, đôi môi trắng rã vì mệt mỏi nhưng vẫn cười rộng toác, ngậm hiếu ý nhau: “ Tao cũng chúc mừng năm mới mày nhé! Mà giờ kể ra có cái điện thoại để gọi về quê thì thích nhỉ?”.

Chúng tôi cùng nắm chặt tay nhau, hướng mắt về phía bắn pháo hoa lung linh sắc màu và nhiều hình dạng đầy.

Chúc mừng năm mới nhé!

Chúc mừng cái Tết đầu tiên của những cô tân sinh viên đón Tết xa nhà!

7. Chương 7

Chương 7: Tết không cần mặc áo ấm, đắp chăn bông

Nếu ai đã từng đón Tết ở Sài Gòn, thì hẳn các bạn sẽ đều có ý nghĩ giống như tôi: không khí ngày Tết vắng tanh và nằng gắt vào ban ngày, đêm về người đổ ra đường ùn ùn không nhích nổi xe. Và giải pháp tốt nhất, có lẽ là nên đi bộ.

Tôi và Linh ngáp ngáp, than dài. Hết ngủ dậy, rồi lại nấu ăn, hai đứa vật vờ nhìn nhau trông đến thảm hại. Chúng tôi trọc ghẹo nhau, hát hò vài ba bài con nít, mà cũng vẫn không thể vui vẻ, cười đùa. Linh ngồi kể lể chuyện từ ngày xưa ngày xưa, từ cái Tết âm cúng mỗi năm ở nhà, khiến tôi ôm nó khóc thút thít. Linh cũng giả bộ òa lên khóc ầm ỹ, mếu máo, khiến tôi không thể nhịn được cười.

- Lẽ ra giờ này, tao đang ăn thịt gà.

- Em cũng thế, đang nhâm nhi cái đùi gà.

- Thôi tao xin mày. Đừng có nói nữa, càng nhắc thịt gà càng muốn ngứa chân răng quá đi. Dậy đi nấu mì tôm Hảo Hảo kia kìa.

Và tôi tức tức đứng dậy, bật bếp, nấu mì. Còn Linh ngồi nhặt mớ rau cải đã hơi héo vàng mua từ trước Tết để ăn dần mấy ngày Sài Gòn không họp chợ.

Nói mỗi miếng từ chuyện ở quê, cho đến trường học, mà một ngày ở Sài Gòn vẫn dài lê thê, hai đứa bèn đem các nhân viên cùng làm, anh quản lý, cô chủ nhà..., kể cả là hai bác bảo vệ, mang ra mổ xẻ, nói xấu lẫn nhau. Đó là một môi trường làm việc không bao giờ hết chuyện để chúng tôi cùng đem ra bàn tán. Thấy mình cũng thật xấu bụng biết bao nhiêu.

Chao ôi, đó là ngày nghỉ Tết Sài Gòn của những cô tân sinh viên, vừa nghèo, vừa gặp những hoàn cảnh éo le.

Ba ngày nghỉ Tết, hai chúng tôi đều có chàng trai cho riêng mình và rồi họ là mối tình đầu của mỗi đứa.

Chúng tôi xảy ra va chạm trong buổi tối đêm mừng một. Họ phóng xe ẩu, và tông thẳng vào chiếc xe đạp cũ của chúng tôi không ngần ngại. Linh ngồi trước nên trầy xước hết chân tay, xe đạp thì méo mó vênh. Tôi thì còn đủ sức để cãi nhau và đòi bồi thường thiệt hại với hai tên người thành phố đó. Nói qua nói lại một hồi thì hai tên này cũng tốt bụng, một người đưa Linh về bằng chiếc xe đẹp không chèn vào đâu được, người còn lại đèo tôi trên chiếc xe đạp cũ kỹ và khó đi.

Sài Gòn lộng gió khi trời về khuya, ánh đèn đường nhờ nhờ vàng hắt xuống khiến đầu óc tôi mơ mộng và nghĩ vớ vẩn. Hẳn làm tôi nhớ đến một người bạn ở quê, hay đưa tôi đi học vào mỗi buổi sớm bằng xe đạp những năm cấp ba. Nhưng giờ, bạn ấy học ngoài Hà Nội, biết đâu cũng đang đưa một bạn gái xinh xinh nào đó và vi vu với nhau rồi cũng nên. Tôi ngồi sau cười khúc khích rồi hậm hực một mình. Hẳn hỏi tôi có bị hậm không? Tôi cáu, chỉ hậm đi đường vòng, dài gần gấp đôi với đường chính. Hẳn vừa đi, vừa thở hồng hộc. Và mỗi lần lên cầu, đều gồng người lên đạp xe, còn tôi cười khoái trí đằng sau và nhất định không chịu xuống xe để cùng dắt bộ. Hẳn nói, mừng một Tết mà hẳn xui quá chừng. Tôi cười, tôi xui cũng đâu có kém gì hẳn.

Hắn tự giới thiệu mình tên Nam, người Hà Nội, vào Sài Gòn đang học công nghệ thông tin. Người kia là Hải, anh trai con bác gốc Sài Gòn. Hẳn kể là không thích về quê ăn Tết với gia đình, muốn thử cảm giác Tết Sài Gòn như thế nào. Tôi hỏi hẳn cảm giác làm sao, hẳn quay lại nhìn tôi, nâng cặp kính cận lên, rồi cười ngả ngửa, lộ ra cái răng khểnh đẹp mê người:

- Từ sáng đến giờ, nằng đổ lửa. Ngủ đến trưa mới dậy, chiều ở nhà xem phim, nằng quá không đi đâu được. Tối đến, người người đổ ra đường, tui cũng vi vu theo anh Hải đi, đi chưa được đâu thì gánh phải cái của

nợ này nè, mệt đứt hơi, chắc lại về nhà thôi, sức đâu mà đi nữa. – Hấn nói một hơi rồi lại gồng người lên đạp xe, thở vội.

- Hơ hơ. – Tôi cười nhạt. – Cậu tưởng mình cậu xui chắc.

- Thế cũng chưa đi được đâu à. Tội nghiệp nhĩ. Nhưng ít nhất, cậu ngồi sau cũng còn khỏe chán, nói đạp chung cho lãng mạn mà còn không chịu. Hi. Mà bộ nhà ở đâu mà xa lắc xa lơ dữ vậy trời. Đi xe đạp như rùa bò thế này thì đến sáng mai mới tới mất thôi.

Tôi trề môi, chẳng thèm trả lời lại. Tôi ngồi sau, hát vu vơ với gió, với trăng. Tôi hát bài teen, bài vọng cổ, bài nhạc đỏ, nhạc vàng, hát trằng giang đại hải, mỗi bài vài câu vì tôi chẳng thuộc bài nào hoàn chỉnh cả. Hấn hỏi tôi có bị sốt không? Tôi cáu, hoành hợc lại rằng hấn quay lại đường cũ để mua thuốc giảm sốt cho tôi. Hấn hét toáng lên:” Tui xin. Tui thà chết còn hơn”. Tôi ôm bụng cười vì thấy tính tình hấn cũng khá là dễ thương.

Về đến nhà, tôi tròn mắt khi thấy người đàn ông tên Hải đang rửa chân bằng nước muối cho Linh, rồi cười đều nhìn về xuýt xoa của bà chị. Tính Linh xưa nay thì tôi chẳng còn lạ gì, ăn vạ khéo và đóng kịch với đám con trai như người diễn kịch. Nam thở hổn hển, rồi cũng đưa mắt nhìn anh trai của hấn, quay sang tôi hỏi:

- Thế có bị thương ở đâu không? Tớ rửa chân cho bạn ha? Hay là mình cùng đi mua thuốc giảm sốt nhĩ. Haha.

- Diên à. – Tôi vênh mặt, thét vào tai hấn.

Hải quay người lại, cau có:

- Bò ra đường hay sao mà lâu thế thằng kia?

- Tại con bé này nó nặng, lại đi xe đạp nữa. Mệt.

Tôi nhìn Nam, hóa ra tôi là “con bé” trong suy nghĩ của hấn. Tôi nguýt dài. Chẳng chần chừ, như hiểu ngay cái nguýt chấy xém lông mày của tôi, Nam cúi đầu thì thầm nhỏ nhẹ:”Thấp hơn cả cái đầu chứ ít à?”. Tiếng thở đều đều của hấn như làn gió xuân thổi nhẹ, giọng trai Hà Nội bỗng nghe là lạ, tôi tưởng hấn bỏ bùa mê, hay đang nhỏ từng giọt sữa trắng ngọt ngào ngay bên tai mình. Tôi ngây ra, cả mấy giây sau.

Tối hôm đó, thay vì đi chơi, Nam đi mua ít bia, đồ ăn và hoa quả. Hấn cao giọng, bảo:” Nhậu ở đây”. Tôi đuối khéo về, Hải cười:” Coi như tụi anh bồi thường thiệt hại, vả lại chẳng ai đi chơi xuân được mà”. Linh nhìn Hải, Hải cười gật đầu một cái ngỡ ý được không; rồi Linh cũng cười tươi tỏ vẻ đồng ý. Buổi tối hôm đó, hơn mười một giờ mới tàn cuộc nhậu chẳng đầu chẳng cuối. Thật lòng, tôi cũng thấy vui vui, cho dù họ là những chàng trai xa lạ đi chẳng nữa. Nhưng ít ra, tôi và cả Linh cũng đỡ tủi thân đón Tết một mình giữa thành phố chỉ nằng với bụi khói xe. Tôi để ý thấy Hải nhìn Linh mãi, thỉnh thoảng quay sang trái thì lại bắt gặp ánh mắt của Nam. Ôi, hai anh em nhà này ???!!!

Nếu như Tết ngoài Bắc cần phải khăn len, áo dày để giữ nhiệt cho cơ thể, thì Tết trong Nam chỉ cần bận một bộ đồ mỏng tang cũng thấy nóng phùng phùng trong người, và nhất là hai bên bầu má. Đón Tết Sài Gòn chẳng cần mặc áo ấm hay đắp trong bông, mà trong lòng cũng thấy như được đốt lửa và sưởi ấm. Mỗi nét mặt, mỗi nụ cười của những người xa lạ dành ình cũng như được thổi yêu thương để sưởi ấm linh hồn của kẻ vốn dĩ vẫn nghĩ rằng, mình đang rất cô đơn.

Bây giờ, mỗi lần nhớ lại buổi tối mừng một Tết năm đó. Tôi đều nửa khóc nửa cười. Và đó cũng chính là ngày Valentine thú vị.

8. Chương 8

Chương 8: Cuộc sống mới

Nửa tháng nghỉ Tết, Hải đến đón Linh đi chơi buổi tối gần như từng đầy ngày. Linh cũng nghỉ việc ở chỗ làm luôn. Thấy Linh khỏe, nghỉ Tết xong, Hải sẽ tìm giúp một công việc mới, nhàn hơn, lương lại cao hơn. Tôi dò xét:” Hai người hẹn hò à?”. Linh cười cười, đầy bí ẩn:” Gần như thế!”

Tôi ở nhà chẳng có việc gì làm, hết mang những đoạn ruy băng ra gấp hoa , gấp sao, rồi lại tranh thủ ra quán net online, ba giờ chiều thì bắt đầu công việc ở nhà hàng hoặc làm thêm một vài buổi ở tiệc cưới. Nam bảo, hẳn không có xe nếu không cũng đưa tôi đi chơi rồi. Tôi làm cao:”Cậu tưởng cứ đến đón là tôi sẽ gật đầu đi chắc?”. Nam lại cười, tôi cá là nụ cười này đã giết chết khối người đây, ít ra thì các bạn nữ cũng phải liêu xiêu, có phần điêu đứng một thời gian dài. Nhưng trong suy nghĩ của mình, tôi cũng mong muốn được Nam đưa tôi đi chơi nhiều lắm. Chẳng cần phải đi chơi xa hay vào những tụ điểm ăn chơi ở Sài Gòn, cùng nhau đi dạo lúc bình minh đón ngày mới , hoặc những buổi chiều tắt nắng, gió lay, là tôi cũng vui và bớt cô đơn rồi. Nhưng hình như, Nam có vẻ làm biếng với việc đi bộ hoặc dạo phố trên vỉa hè thì phải?

Tự thấy mình ghen tỵ với Diệu Linh quá.

Hải mua cho Linh điện thoại đẹp coi như quà mừng tuổi Tết đến. Tôi tự đi mua cái nokia cũ hết bốn trăm ngàn, chỉ để nhắn tin với gọi. Tôi bảo Linh:” Chắc em phải dồn tiền mua ẹ một cái, gọi về đỡ phiền hàng xóm”. Linh gật đầu, cũng tính toán như tôi.

Đến giữa tháng ba, bên khoa Linh học chuyển về cơ sở tại quận Phú Nhuận. Linh chuyển đồ đạc sang phòng trọ mới vì ở quận Thủ Đức thì xa quá, lại không thể đi xe buýt được. Tôi cũng giúp Linh dọn đồ, dặn nếu nó rảnh thì qua phòng cũ chơi. Phòng trọ mới của Linh đầy đủ đồ dùng, lại rộng, khô ráo và sạch sẽ hơn rất nhiều. Còn chỗ trọ cũ thì chật chội, và nóng nực, lại có phần cách xa trung tâm thành phố. Hơn nữa, mỗi lần Sài Gòn mưa lớn, nước dâng đến lưng chừng nhà, hai chị em mắt tròn, mắt dẹt nhìn nhau mà mếu máo.

Tôi thấy vui cho Linh, nhưng trong lòng cũng thấy lo ngại ngại . Dù sao, chúng tôi vẫn là con gái ở quê, mới chân ướt chân ráo lên thành phố cơ mà. Nhớ lời mẹ dặn mà lòng tôi rầm rứt như lửa thiêu:” Đừng có ham chơi, ham vui mà hỏng đời con gái. Tụi con trai thành phố nó xấu lắm, phải dè dặt, đừng dẫn đường để nó lợi dụng. Nghe chưa?”. Tôi thấy Hải còn sầm cả tử lạnh, tivi trong phòng. Linh bảo:”Hắn tốt bụng, kệ hắn”. Tôi hỏi Nam, Nam cười nửa miệng:” Nhà anh Hải ở Sài Gòn đại gia lắm, đất rộng đến mức mà cò bay mỗi cánh cũng chẳng hết đầu, mua sắm từng này thì có thấm tháp gì. Vả lại, ổng sắm cho người yêu ổng chứ có vứt cho thiên hạ đâu nên có gì mà lạ. Tui có tiền, không khéo tui còn chiều chuộng người yêu tui hơn ổng ý chứ bộ.”

Gần chỗ Linh trọ là trường học viện hàng không mà năm trước cả hai đứa cùng hứa lên hứa xuống là phải thi vào trường này cho bằng được. Mỗi lần đi qua học viện, tôi lại cười thầm trong bụng. Đúng là thứ tôi thích và tôi cần hoàn toàn trái ngược nhau. Tôi thích được bay cao, nhưng cái tôi cần trước tiên là phải đứng vững. Tôi thích được đi máy bay, nhưng cái tôi cần là cuộc sống bình yên và mức thu nhập hàng tháng phải thực sự ổn định. Tôi thích được mặc áo dài và hướng dẫn, phục vụ đoàn khách nước ngoài trên những chuyến bay, nhưng sau này tôi mới nghiệm ra rằng, tôi cần phải là vị khách có tiền và có nhu cầu được phục vụ, được thỏa mãn...

Thế đấy, tôi cũng chỉ là một đứa trẻ ngốc nghếch và tỏ ra cực kì thích thú với những điều mà mình cho là lạ và hiếm có. Như ngày ở quê, những chiếc xe tay ga tôi được nhìn thấy chỉ đếm trên đầu ngón tay, những chiếc ô tô đẹp tôi lại càng không bao giờ được tận mắt chứng kiến ngoài xem trên tivi hoặc nghe báo đài giới thiệu về giá cả cao lên tận trên trời của nó. Đến khi sống ở Sài Gòn, ánh mắt tôi lại xục xạo đi tìm một chiếc xe cũ và han gỉ như chiếc xe của bố vẫn thường đi giữa hàng trăm hàng nghìn chiếc xe tay ga với kiểu dáng và màu sắc đa dạng. Cảm giác bức bối lại xâm chiếm lấy người tôi khi những chiếc xe ô tô đẹp, bóng nhoáng kia đang gây ra cảnh ùn tắc giao thông giữa lòng đường.

Với chính bản thân, tôi luôn là một ẩn số và chẳng thể tự lí giải hay hiểu nổi mình cần gì ở thời điểm này, muốn gì ở thời điểm kia. Vậy mà lúc nào tôi cũng tự tin rằng: tôi đi guốc trong bụng của đối phương, ví dụ như Diệu Linh chẳng hạn.

Khoảng một thời gian không lâu sau đó, thỉnh thoảng ghé phòng trọ của Linh chơi, tôi có nghe hàng xóm rỉ tai nhau nói, có hôm Hải ngủ qua đêm ở đó, hai người sống với nhau như vợ như chồng, chỉ thiếu mỗi tờ giấy kết hôn thôi.

Dãy trọ của Linh thuê ở có khoảng chục phòng, hầu như phòng nào cũng có những cặp “vợ chồng” trẻ, xoong nồi vứt tứ tung, quần áo phơi giăng hàng dài ngoài dãy, lổm ngổm đủ màu. Thỉnh thoảng, tôi nghe tiếng cãi nhau inh tai ở phòng bên cùng tiếng của bát đĩa vỡ nháo nhào. Có phòng lại ôm nhau cười ha hả khi bắt chân, bắt tay, ôm vai bá cổ nhau cùng xem chung một bộ phim trên laptop. Có phòng lại gào ầm lên:” Tôi rửa bát, anh quét nhà, phân chia rõ việc thế rồi mà còn ganh tỵ nữa là sao?”. Có phòng thì đóng kín cửa khi đang giữa buổi trưa Sài Gòn nóng đến bốn mươi độ, phát ra mấy tiếng kêu kì cục như chuột rúc vào bao thóc, chí chöhe.

Linh cười mỉm:

- Sao lại ví von như tiếng chuột kêu hả trời? Phải nói chính xác là tiếng rên êm ái, tiếng nói mệm nhoài, khe khẽ. Biết không? Tụi nó đang tập làm người lớn đấy. Cũng sắp hai mươi rồi chứ ít gì?

- Tiếng kêu thấp hèn thì có.

Tôi sáng giọng. Bởi với tôi, tình dục lúc đó là một thứ rất mơ hồ, một cảm giác không an toàn, có phần bản thủ và lem luốc.

- Thế mà nghĩ tụi nó đều là những con người rơi xuống hố sâu thấp hèn của vùng bùn lầy đen chắt? Có khi chúng nó thi vào đại học, điểm ba môn còn cao hơn tao với mày đó. Đừng có mà ăn nói hồ đồ.

Linh nhìn xoáy vào mắt tôi, rất lâu. Linh kể cho tôi nghe về lần quan hệ đầu tiên của mình và sự thay đổi trong cách cư xử của anh Hải như thế nào. Tôi hỏi:

- Thế chị có hối hận không?

- Không. Sớm muộn gì thì người con gái nào cũng có một lần đầu tiên như thế trong đời. Vả lại, anh ấy là người đàn ông đầu tiên cho tao biết cảm giác thế nào là yêu thương hay nhưng nhớ. Suy nghĩ thiệt hơn chỉ là do mình ích kỉ và không yêu người ta nhiều mà thôi.

Một lần trong buổi sinh hoạt Đoàn, chúng tôi có được làm một vài câu hỏi trắc nghiệm về vấn đề quan hệ tình dục đang ở độ tuổi sinh viên. Đến 70% các bạn sinh viên năm nhất cho rằng:” Chuyện ấy xảy ra ở độ tuổi trên mười tám thì cũng không có gì là quá sớm cả”. Nếu là học sinh thời phổ thông, chỉ cần một vài lời ra tán vào của đám học sinh là bạn A thích bạn B, bạn C thích bạn A thì chắc chắn giáo viên chủ nhiệm sẽ tìm gặp bằng được ba người A,B,C để giáo dục về nhân cách, nhân phẩm, giới tính hay nhận thức... Đại loại như là, việc của chúng tôi là học, tuổi của chúng tôi là ăn hay ngủ..., ở đó không hề được phép tồn tại một vài khái niệm cơ bản như: thế nào là sự rung động đầu đời hay những biểu hiện dễ nhận biết về sự thay đổi trong thể chất ở lứa tuổi dậy thì...

Tôi là một cô gái gần bước sang tuổi hai mươi, tuy bản thân có tò mò về chuyện đó... nhưng trong suy nghĩ của mình, tôi chưa thực sự sẵn sàng. Với tôi, nó giống như một trò chơi vậy, dẫu cả hai cá thể riêng biệt có hòa vào nhau trong những đê mê tưởng chừng như quên hết thế giới xung quanh đang diễn ra chỉ trong vòng vài phút, nhưng tại sao người thì say sưa thích thú, còn người kia thì lại đau đớn và nước mắt như muốn vỡ ra.

Có thể bản thân tôi là người ích kỉ, toan tính được gì hay mất gì sau lần đầu tiên của người con gái, nhưng về cơ bản, tôi vẫn chưa yêu ai nhiều hơn chính bản thân mình. Người ta vẫn thường bảo, nắm tay càng chặt thì cát ở lòng bàn tay còn lại sẽ càng ít. Vì thế, tôi không dám tự mình bước vào một trò chơi giống như thứ ảo giác và càng không sẵn sàng khi biết chắc chắn phần thắng sẽ nằm trong tay của đối phương. Không ai đảm bảo với tôi rằng, sau lần đầu tiên đó, người con trai sẽ yêu tâm hồn tôi nhiều hơn cơ thể của mình khi không còn một mảnh áo quần che thân. Không ai có thể đoán biết tương lai rằng sau lần đầu tiên đó, cả hai sẽ thực hiện lời hứa rằng chỉ có nắm tay nhau hay những nụ hôn vụng dại trong các buổi hẹn hò như thuở ngày đầu trong sáng...

Chẳng ai dám cá cược với tôi điều này, kể cả Diệu Linh.

- Thế nhờ bố mẹ vào thăm thì sao? – Tôi hỏi.

- Thì chạy. – Linh vừa mở tủ lạnh, vừa lấy hoa quả gọt cho tôi ăn.

- Chạy kiểu gì?

- Sống thử đi thì biết.

Và tôi bắt đầu biết đến khái niệm:” Sống thử” từ đó.

Có điện thoại, tôi nhắn tin với Nam nhiều hơn. Lúc đầu thì hỏi về chuyện anh Hải và Linh, rồi dần dần nói toàn những chuyện không đâu cả ngày trời. Mới sáng ra, đã có tin nhắn của Nam:” Chúc Đan ngày mới vui vẻ!”. Trong giờ học cũng thủ thỉ:” Đang học môn này nè, buồn ngủ quá à”. Trưa đến: “ Đan ăn cơm chưa, đang làm gì thế. Nam nóng quá à, hôm nay học cả ngày nè ,...” hay hâm hâm nên thì hỏi: “ Nhớ Đan quá à, Đan nhớ Nam không?”. Buổi chiều đang làm việc ở nhà hàng: “ Hôm nay đông khách không Đan? Làm từ từ không mệt nhé. Thương Đan nhiều nhiều”. Nửa đêm mới đi làm về mệt lử đừ và vừa tắm xong: “ Đan tắm rồi ngủ đi nhé, muhzz muhzz, thương thương ...”. Nhưng nếu không có những tin nhắn như thế, tôi lại thấy nhớ nhớ, trong lòng khó chịu và có cảm giác ngóng trông đợi chờ.

Với tôi bây giờ, Nam là một chàng trai vô cùng dễ thương.

9. Chương 9

Chương 9: Đổm đáng là dấu hiệu ban đầu của người biết yêu

Hè năm thứ nhất, tôi và Linh cũng không về quê. Linh năn nỉ nhờ tôi giúp một việc rằng, nếu bố Linh có hỏi thì bảo đi làm thêm với tôi. Tôi cũng thay Linh nói dối. Mẹ tôi dặn dò:

- Làm gì thì làm, phải giữ mình nghe chưa?

- Con đi làm gia sư, lương ổn định, ngày có hai tiếng thôi mẹ à. Mẹ đừng có lo. Ông bà chủ của con tốt lắm. Hôm nào bận học, có thể nghỉ và cho dạy bù vào ngày hôm sau mà.

Tôi cũng nói dối để mẹ yên tâm. Vì nếu nói tôi làm phục vụ ở nhà hàng ăn, thì chắc chắn mẹ lại tưởng tượng đến những cô gái qua các bộ phim truyền hình Đài Loan, Trung Quốc, với bộ đồng phục: mặc váy siêu ngắn, đi giày siêu cao, và khuôn mặt được tô vẽ cũng siêu kĩ càng. Điều đó chỉ khiến mẹ thêm lo lắng hơn, mà sự thật thì nhà hàng tôi đang làm thêm không phải như thế. Ngược lại, môi trường làm việc rất sang trọng, rất sáng sủa, và hết sức lịch sự.

- Mẹ chẳng biết tụi bây sống, ăn ở và học hành ra làm sao. Kể mà trường con học, nó gần nhà thì bố mẹ còn lên thăm, mang gạo, mang ngô, mang khoai cho con như mấy người gần nhà mình. Con làm mẹ đâm lo. Xem mấy vụ án án trên tivi mà mẹ sợ quá. Con đi làm, thấy có gì bất thường từ đầu là phải nghỉ ngay, con à. Con đi làm thì mẹ cũng không cấm, nhưng đừng có để ảnh hưởng việc học nghe không? Có chuyện gì thì cũng phải điện thoại về nhé. Bố mày đi đâu cũng khoe cái Di Đan nhà này thế nọ thế kia. Cho nên ráng giữ thân mà học hành tử tế, con à.

- Con biết rồi mà mẹ. Con đi làm, gom tiền rồi con mua một cái di động tặng mẹ. Chứ mỗi lần gọi về nhà bác hàng xóm, con thấy cứ thế nào. Con thấy bác ấy tỏ vẻ khó chịu lắm.

- Thôi thôi, suốt ngày xắn gấu quần lên bì bõm ở đồng ruộng. Mẹ dùng di động làm gì. Có tiền thì cứ để mà ăn cho khỏe, con à.

Tôi nghe thấy tiếng bác hàng xóm kêu lên:” Nhanh nhanh bà ơi, tôi cũng đang chờ điện thoại của thằng con đây này. Nói gì mà lâu thế”. Mẹ tôi rồi rít: “ Dạ dạ, xong ngay đây bác”. Mẹ tôi luống cuống nói vài từ rồi vội cúp máy, khiến tôi cũng chẳng rõ nữa. Tôi thấy giận bác hàng xóm, chẳng “tối lửa, tắt đèn có nhau” gì cả.

Tôi bước vào kì học hè năm thứ nhất, nhìn đứa nào ở lớp cũng già đi. Không già tự nhiên theo năm tháng thì cũng già bởi phần bởi son. Tôi thấy khuôn mặt mình chẳng còn ngây ngô nữa. Tuy không quệt phấn trắng, tô son hồng như các bạn khác thì tôi cũng chẳng còn giống một cô gái từ quê lên thành thị học của ngày nào. Lông mày không còn mọc tứ lung tung, tôi đã tự tỉa mảnh thành một đường cong, tuy nhiên thì nhìn hai bên cũng không được cân xứng cho lắm. Tôi không còn mặc quần vải, áo sơ mi trắng như bộ đồng phục đến trường thời phổ thông. Tôi diện quần jean, áo thun, cũng đủ màu xanh, đỏ. Tóc tôi thay vì dài đến hông, đen óng bởi nước bồ kết và thơm mùi hoa bưởi như ở quê thì giờ được cắt ngắn ngang vai, đuôi

thẳng và buộc cao như đuôi gà. Cảm giác như chính tôi cũng đang lột xác như một con cua đến ngày phải thay cái mai của nó vậy. Hiếu ngồi cạnh tôi, trầm trồ:

- Đan khác thế, yêu rồi hả?

- Sao cậu hỏi thế? Cậu cũng vậy mà, đầu tóc để dài ra, cái ngắn cái dài như trai Hàn ý nhỉ, còn nhuộm màu tây tây nữa chứ.

- Ủ! Đang yêu. Thế mới hỏi Đan, Đan yêu à?

- Làm gì có! – Tôi chối thẳng, rất rát da mặt.

- Vậy làm gì mà ửng mặt lên thế kia? – Hiếu cười đều.

- Ủ thì có, thích thích thôi. Chứ chưa có gì. Tôi thề đấy.

- Cái thẳng bên IT chứ gì, tôi coi rồi, đẹp trai dữ. Di Đan nhà mình khéo chọn người vậy ta. Nhưng mà cảnh báo à nha, trai đẹp như nó, như tôi là đa tình lắm đó. Haha.

Tôi nhớ hồi mới vào lớp, Hiếu như ông già, nhà quê y như tôi. Hiếu còn bảo, nhìn con gái thành phố ghét lắm, mặc quần jean bó chặt người, cạp quần thì trễ hở lung tung, có ngày bắt con kiến bỏ vào, cho chừa cái thói ăn mặc thiếu vải đi. Tôi cười khoái. Thế mà chưa đầy một năm sau, ai cũng khác, ai cũng như người thành phố với cách ăn mặc hợp thời. Hiếu khác, tôi cũng khác. Hiếu kể tôi nghe, cậu ta đang để ý một cô bạn ở lớp bên, xinh gái, học giỏi, nhà giàu và cực kì kiêu căng. Cô ta thì tưởng Hiếu không thèm để ý đến mình nên cứ ngày một dần thân lại chinh phục. Hiếu càng khoái, càng chơi trò nhử mồi cho cá ăn. Tôi bảo Hiếu mới là người kiêu. Hấn cười nghiêng ngả:” Con gái bây giờ đại lắm, ngu lắm cơ”. Tôi nhú mày nhìn sang phía hấn, cái đầu hấn vẫn lắc lư theo tiếng nhạc, khuôn mặt chữ điền nghênh nghênh nhìn lên trên bục giảng, đôi mắt nhắm hờ như kẻ say. Câu nói đó làm tôi suy nghĩ miên man mãi.

Phải nói, Hiếu là cậu bạn tốt, rất thật và cực chân thành. Có buổi sáng, hấn còn mua cả khoai luộc, bánh mì cho tôi ăn sáng chung. Hấn sẵn sàng dắt bộ chiếc xe đạp bị hỏng hóc của tôi đi sửa chữa giữa cái nắng gay gắt của trưa Sài Gòn mà chẳng phàn nàn hay kể công, đòi tôi thứ này thứ khác để bồi dưỡng. Những ngày hấn nghỉ học, tôi lại xé giấy trong tập vở để viết giấy xin phép gửi lên cho thầy cô giáo bộ môn nào khó tính và cần phải điểm danh sinh viên để cộng thêm vào cột điểm chuyên cần. Đến bài kiểm tra, tôi và hấn lại thường xuyên làm chung đề, để rồi có lần sai y chang nhau bị giáo viên phát hiện và phạt bằng cách chia đôi số điểm.

Hấn rất khó hiểu, khi thì như trẻ con, khi thì học đòi làm người lớn. Có lẽ, hấn yêu rồi chăng? Vì hấn bảo chỉ có yêu, con người ta mới chịu thay đổi để làm hài lòng đối phương mà. Tôi gãi đầu:” Mình đã thay đổi những gì mà cho là yêu nhỉ?”

10. Chương 10

Chương 10: Sinh nhật và lời tỏ tình

Sinh nhật của tôi Linh cũng quên. Khi tôi gọi điện thì Linh bảo xin lỗi, đang vi vu cùng anh Hải dưới Vũng Tàu, cuối tuần này về sẽ có “quà to”. Hừm, thì cũng phải, ai bảo sinh nhật của mình rơi vào ngày cuối tháng cơ. Bạn bè cùng lớp đứa thì về quê, đứa thì đăng kí đi làm thêm, đứa không bận gì thì mình có chơi thân đâu mà mời. Hơn nữa ở lớp, tôi cũng chẳng phải là sinh viên nổi trội gì về mọi mặt. Tôi chỉ muốn sinh nhật mình có những người bạn thân như Linh để trò chuyện, thủ thỉ. Đây là Sài Gòn, chứ chẳng phải quê tôi mà bày vẽ sinh nhật ra. Thật là quá tốn kém và lãng phí. Tổ chức sinh nhật xong, chắc cả tháng cũng chẳng có mì tôm mà ăn quá. Tôi cười một mình.

Những năm sinh nhật về trước cùng đám bạn ở quê, vui vẻ, đông đúc cùng bao nhiêu người tại gốc cây cổ thụ: không cầu kì, cũng chẳng tốn kém. Mẹ tôi chỉ mua vài cân bánh kẹo để cho tụi trẻ con ở làng. Còn đám bạn đáng yêu của tôi thì hát ca vang khắp làng xóm. Nhà đứa nào có quả gì ăn được là mang ra hết,

chủ yếu là buổi còn non với ổi xanh. Có đứa còn đi ngắt hoa dại, quẩn với cỏ non về làm vòng hoa để đội lên đầu. Tôi vẫn cất giữ cẩn thận ba cái vòng hoa cỏ ấy ở trong phòng học, chúng được để khô và có thứ mùi thơm rất lạ: ngai ngái của hoa dại, xen lẫn những giọt sương đêm còn đọng trên nhánh cỏ non mềm. Đó là những kí ức đẹp một thời của tôi: hồn nhiên, và trong veo.

Nam cũng chẳng nhắn tin nói gì. Tôi xoay xoay cái điện thoại, chán chừ mãi rồi cũng nhắn nhắn bàn phím hỏi thăm:

- Cuối tuần, Nam bận gì không?

- Trời ơi, bận muốn chết luôn nè. Bộ bữa nay cô nàng Di Đan rảnh hả.

Tôi bức quá, chẳng nhắn tin trả lời lại nữa.

Tôi bước vào nhà tắm, gội đầu, ủ xả thơm nhức mũi. Tôi tự thưởng mình một ngày sinh nhật cô đơn như thế. Sau đó, sẽ ra đầu hẻm vào mạng online, viết blog, nghe nhạc, đọc báo... . Gần một năm ở Sài Gòn, tôi gần như lột xác hẳn. Không còn là đứa con gái quê mùa phải mò mẫm cách sử dụng máy vi tính, hay ú ớ, ngượng ngùng nói chuyện với người khác bằng ngôn ngữ Tiếng Anh.

Tôi vốn là đứa rất tự tin vào mình. Nhưng Diêu Linh thì luôn ca cẩm:” Em Cám Di Đan là đứa tự phụ vô cùng, nhưng trong chuyện tình cảm thì lại là người tự ti một cách quá đáng”.

Nào thì đủ thứ tin giạt tít, từ trong nước cho đến ra nước ngoài: bạo loạn, thời tiết, giá cả, giao thông rồi đến đời sống sinh viên. Tất cả đều không có gì khả quan và mới mẻ hơn những ngày trước. Tôi bắt đầu thờ dài.

Đang là cuối tháng tám, thời tiết ngoài Bắc bắt đầu giao mùa. Tôi tính điện thoại về nhà hỏi thăm bố mẹ, nhưng cứ nhớ đến câu nói cần nhẫn của bác hàng xóm lần trước mà tôi phát cáu. Cứ tính hết tháng này đến tháng khác, dư dả tiền làm thêm sẽ mua một cái điện thoại hẳn hoi gửi về ẹ, vậy mà tháng nào cũng xấp xỉ hết. Tôi còn chưa tìm được một người hợp tính hợp nết để ở chung phòng, lúc đó tiền chi tiêu hàng tháng sẽ tiết kiệm được phân nửa. Vả lại, tôi sẽ chịu khó nấu ăn ở phòng trọ hơn, vừa sạch sẽ, vừa không mắc các bệnh lây nhiễm về thực phẩm, lại vừa đỡ tốn kém. Bỗng thấy mình học ngành kế toán chẳng phải sai, mọi chi phí đều được tính toán rõ ràng. “Thu nhập làm thêm không được bao nhiêu mà chi phí có khi còn ngang ngửa, có đợt hết cả tiền bố gửi vào hàng tháng.” – Tôi lẩm bẩm.

Hai mươi một giờ hơn, Nam gọi điện hỏi tôi đi đâu, làm gì mà sao không nghe máy. Tôi trả lời thẳng là tôi giận Nam từ lúc chiều. Nhưng khi nghe Nam nói câu ấy đang ở cửa phòng mình, thì tôi luống cuống trả tiền nét rồi chạy vội về. Nam cười nhe hàm răng trắng bóng, cái răng khểnh lấp ló như răng nanh chìa ra trong bóng tối làm tôi phì cười.

- Nay, bộ tính giận luôn hả?

- Có gì mà giận. Thế cuối tuần, không đi chơi hay sao mà vác xác ra tận ngoại ô thành phố thế này?

- Thì người ta cô đơn, biết đi với ai bây giờ. Thấy anh Hải với bà Linh không, nhìn họ mà thèm chảy cả nước miếng.- Nam nhếch nhếch cái mũi, khinh khật. – Mà mùi gì lạ ta, thơm ngắt ngây luôn à?

- Nói thật hả? Mùi tóc Đan chứ đâu. – Tôi lắc mạnh đầu sang một bên cho những lọn tóc bay lướt qua như mấy cô diễn viên quảng cáo dầu gội vẫn hay làm, rồi vênh vênh cái mặt lên phía trước, đầy kiêu hãnh.

- Thơm thiệt. Mà Đan mới đi đâu về à?

- Đi chơi chứ đi đâu..

- Đi với ai? – Nam dò xét, cái mặt nhăn nhó rõ ghét.

- Với gió. Với mây. – Tôi trả lời băng quơ, giận dữ.

Nam cười. Bắt ngờ, bàn tay Nam nắm chặt lấy bàn tay tôi, kéo tôi chạy theo đến phía cầu vượt của quận Thủ Đức. Nam huyết sáo dài một hơi, đưa tay chỉ về phía cuối chân cầu vượt. Tôi thấy những ngọn nến bùng bùng cháy theo hình trái tim, thấy những bông hồng đỏ thắm rải khắp xung quanh. Chân tôi cứ luống cuống chạy theo, thấy tim mình rạo rực. Vừa chạy, Nam vừa to nhỏ:” Sinh nhật dành cho Đan đấy, bận cả chiều luôn”. Nam cười hết cỡ, sinh nhật tôi mà sao thấy hẳn còn vui hơn cả mình. Tóc tôi cứ tung bay với

gió, thỉnh thoảng chạm phải mặt Nam. “Trời ơi, sao mà thơm thế, đừng có quyến rũ người khác đấy nha”.- Nam lại nháy mắt.

Tôi thở hồng hộc. Tôi thể là tôi đã chạy nhanh hơn cả những lần chạy ở trường mà thầy giáo bộ môn thể dục thể chất kiểm tra vào cuối kì. Và tôi cam đoan là, lần này “thầy giáo Nam” sẽ cho tôi điểm mười đỏ chói với môn chạy nhanh không cần bấm kim đồng hồ, không bị trừ điểm vì không mặc đồng phục và quên mang giày thể thao. Tôi vẫn thấy Nam cười toe, cái răng khểnh chìa ra mà tôi vẫn gọi là “Nam thỏ”, đáng yêu đến nhường nào.

- Hết giận Nam chưa?- Nam nhìn tôi.

Tôi im lặng, thấy mắt mình long lanh, mọi hình ảnh trước mặt nhạt nhòa theo, sống mũi như sực hơi cay, và ngực trái vẫn đập nhanh thình thịch, thình thịch. Tôi rất cố gắng để có thể lấy lại được sự bình tĩnh.

- Đừng giận nữa mà, Đan à Đan ơi.- Giọng Nam năn nỉ, đến mức trẻ con.

- Ủa Đan giận Nam à? Mà giận lúc nào ta? – Giọng tôi như con nai vàng, ngơ ngác, đôi mắt cố mở to, tỏ điệu bộ như chưa hề có chuyện giận hờn, trách cứ gì ở đây khiến Nam cười phá.

- Tặng Đan đây. Chúc Đan sinh nhật hạnh phúc. – Nam tỏ ra đàn ông hơn, hai vai so nhau, người đứng thẳng khiến tôi lúng túng.

- Nam này. Trai Hà Nội sao giống nhau thế? Lần trước Đan đọc một bài báo, có anh chàng Hà Nội vẽ trái tim, viết tên lên cát giữa cái giá, cái rét của mùa đông tặng cho người yêu nữa đấy.

- Yêu nhiều quá nên phải thế, hiểu không?

- Hả. ...?

- Nam cũng thế chứ sao! Hả cái gì cơ chứ!

Nam nhìn tôi, cười khì khì. Tôi đứng ngớ ra vài giây vì cứ tưởng Nhớ những cô gái được các chàng trai tỏ tình lãng mạn mà mình đọc trên báo thì thẹn thùng, đỏ mặt và hạnh phúc dâng lên đến tận đỉnh đầu. Xung quanh là cả hàng nghìn người, vỗ tay chúc phúc, hò vang. Thậm chí, tôi còn nhớ như in từng chi tiết nhỏ một trong màn cầu hôn của hai anh chị sinh viên gốc Việt tại Mỹ là Lưu Nam và Trang Janie giữa vòng cửa bàn bè sau màn nhảy flash mob. [truyện được đăng tại alobooks.vn]

Dòng xe hối hả vẫn chạy qua, thỉnh thoảng có đôi ba người ngoái lại nhìn với ánh mắt dò xét, rồi lắc lắc đầu ngó ý như là:”trò con nít” vậy. Thoáng trong suy nghĩ, tôi vẫn tưởng Nam đùa giỡn với tình cảm của chính mình, và của cả tôi nữa.

- Đan không vui à? – Câu hỏi méo mó của Nam.

- Không. Vui lắm. Cám ơn Nam. – Tôi cười nhẹ, lấy tay gạt gạt vài sợi tóc vương trước mặt. Tuy không như những cặp đôi trên báo kia, thì tim tôi vẫn rộn rã, xốn xang. – Nam tốt bụng thật đấy, thế mà Đan tưởng sinh nhật này chẳng ai thêm rôm rỏ tới mình nữa cơ. – Tôi phụng phịu nhìn những ánh nến cháy lật phật nghiêng theo hướng gió, tay vẫn nhặt những bông hồng nằm rải trên mặt đường bê tông.

- Đan có nụ cười đặc biệt lắm. Nam nghĩ là, những người yêu quý Đan có lẽ đều xuất phát từ cái nhìn đầu tiên ở nụ cười đấy mà ra.

- Thật á? Nam có quá lời không vậy.

- Không mà. Rất rạn rỡ, vẻ đầy tự tin, có cả chút hoang dại nữa. Mỗi lần Nam buồn, Nam thường nghĩ về nụ cười của Đan, thấy lòng mình thoải mái hơn rất nhiều.

- Đừng có nói dối nữa đi.

- Đồ ngốc. Nam nói thật. Nụ cười ấy đã làm hại Nam khổ sở một thời gian rồi đấy này.

Tôi vui trong lòng. Tôi sẽ không giấu giếm nụ cười của mình đi đâu cả nếu nó thực sự có một sức mạnh lớn như cậu ấy nói. Nếu nụ cười đó thực sự rất đặc biệt, thì tôi không chỉ nên dành tặng ột người đặc biệt, mà phải dành tặng cho tất cả những ai xung quanh. Tôi yêu mến họ, và mong muốn họ quý mến, luôn ở bên tôi.

Lần đầu tiên, sinh nhật của tôi chỉ có một người đến dự. Lần đầu tiên, tôi được sở hữu một chiếc bánh kem. Lần đầu tiên này, khác với tất cả những năm đã qua. Nhưng dù là lần nào đi chăng nữa, nụ cười tôi cũng đều hòa chung với nước mắt, vì hạnh phúc cả.

Nam hít hít cái mũi rồi đánh lảng sang chuyện khác. – Trời ơi, thơm quá vậy.

- Thật hả?

- Thật mà. Đừng bỏ bữa mê Nam nha.

Tôi và Nam nhìn nhau, cùng cười. Ánh mắt ấy, tôi hiểu Nam muốn nói gì.

11. Chương 11

Chương 11: Sự đại đột ngu ngốc

Và chúng tôi đã say đến nỗi chẳng còn biết gì nữa trong căn phòng trọ chật hẹp rộng khoảng mười sáu mét vuông. Chỉ biết rằng sáng hôm sau, chẳng ai còn mặc gì trên người cả, và tôi nằm gọn lớn trong vòng tay ôm của Nam. Khi đó đã gần mười một giờ trưa. Đầu tôi đau ê ẩm.

Hoảng hốt với tất cả những gì xung quanh. Những loong bia Sài Gòn bị bóp méo, nằm lăn lóc mỗi góc vài cái. Mùi mực nướng nồng nặc, vài cái râu mực cháy đen nhem còn sót lại rơi vương vãi, cả hàng dài những chú kiến đen vẫn đang hối hả đi theo đàn tranh thủ tha mồi về tổ của chúng. Chiếc bánh ga tô lần đầu tiên trong đời tôi được tặng còn dang dở, những nụ hồng đỏ màu máu đã bắt đầu thâm đen viền cánh nằm ử rử trên bàn. Quần áo dày xéo lên nhau, nằm lung tung ở cuối tấm đệm. Bên cạnh tôi, đôi mắt Nam vẫn nhắm nghiền, hơi thở đều đều phả ra vô tư lự. Còn tôi, kẻ như đang bị hút kiệt sự sống của mình, từng tiếng thở hắt ra đứt quãng, đầy nặng nhọc.

Tôi như kẻ chết ngồi, mắt trân trân nhìn mọi thứ đang phô diễn ra ngay trước mắt mình một cách thản nhiên. Tôi ngỡ tưởng, người đang ở trước mặt là bố và mẹ. Bàn tay trái bố đang chỉ thẳng vào mặt tôi, mắng nhiếc. Nào thì:” Đồ lằng lòa. Đồ rước trai về nhà ngủ. Đồ cho ăn học mà đầu óc toàn bã đậu. Đồ bôi tro trát trấu vào danh dự của cái nhà này, ...Trước khi lên thành phố, bố mày dặn đến cạn cả hơi rằng phải lo học hành tử tế. Giờ học chưa được cái chữ nào vào đầu thì thân con gái đã tã tơi thành ra thế này đây hả. Trời ạ.“. Bàn tay phải đầy gân guốc của bố, nắm chặt lấy cái que mây kêu rắc rắc, đập den đét xuống nền nhà theo từng tiếng quát tháo buông ra. Còn mẹ thì khóc than ở dưới bếp, cứ cố bênh vực tôi là bị bố chửi và lấy theo:” Con hư là tại bà. Bà là người không biết dạy con. Nhục, nhục lắm. Nghe chưa hả?, ...”. Rồi hàng xóm đứng vây quanh đầy ngoài cổng, ngoài sân xem bố tôi dạy loại con gái hư như thế nào, xem có phải cạo đầu, bôi vôi và bỏ sông hay không. Lũ trẻ con làng thì đang í ới mấy bài ca mà xưa nay chỉ dành cho loại gái không chồng mà chửa. Còn tôi ư? Như bố bảo đấy, lấy cái mo cau mà úp vào mặt khi đi ra ngoài đường. Mà có khi dừng ra ngoài đường nữa, người làng lại bôi nhọ thêm vào bộ mặt của gia đình.

Tôi khóc.

Tôi nặng nhọc, đứng dậy đi lững thững vào nhà tắm. Tiếng nước xối xả, mát lạnh mà chẳng làm tôi tỉnh, chỉ thấy lạnh ngắt như tảng băng tan, buốt tới tận xương, tận tủy và nước mắt đau đớn hòa chung. Tiếc nấc nghẹn ứ cổ họng tôi. Tôi thấy tức ngực, từng hơi thở nhả ra như người hấp hối. Tôi đã giam mình rất lâu trong phòng tắm mà Nam vẫn chưa tỉnh giấc.

- Này, dậy mau!

- Cho con ngủ chút nữa đi cô. Hôm nay con không có học mà.

Nam ngái ngủ, nói lảm nhảm rồi quay người vào trong. Trời đất, chắc hẳn tưởng tôi là mẹ anh Hải hay cô giúp việc gì đây:

- Dậy đi. – Tức giận, tôi cầm luôn cả cán chổi quét nhà đánh vào người Nam hai cái.

Nam dụi mắt, tay quờ quờ cái kính ở cạnh đưa lên mắt. Rồi hoảng hốt, há hốc miệng nhìn tôi, kéo chăn lên, đưa mắt lại nhìn mình và đám quần áo cuối tấm đệm. Không để Nam thắc mắc hay nói gì trước, tôi đóng xầm cửa lại, đi ra ngoài:” Mặc đồ vào, nhanh lên”.

Năm phút, rồi mười phút, Nam vẫn chưa bước ra ngoài cửa, trong phòng vẫn im lặng. Tôi đập cửa, Nam cũng không trả lời. Cánh cửa gỗ từ từ đẩy ra, phát tiếng kêu két két:

- Mặc quần áo xong thì về đi, ngồi đây làm gì nữa. Tính giải thích sao, khỏi cần đi, say xin thì cả hai còn biết gì nữa đâu. Tôi cũng có lỗi mà. Tôi đây là gái quê, nhưng cũng chẳng bắt đền hay ăn vạ gì Nam đâu. Đứng lên rồi đi về cho tôi còn dọn dẹp nhà cửa. Chiều tôi còn đi làm thêm nữa chứ. Tôi không rảnh rồi, thừa thời gian như mấy người đâu. Nghe không hả. Sao còn ngồi ở một chỗ ra đây. Đã bảo đứng lên cơ mà.

Tôi nói một hơi dài như người chị đang giảng bài cho cậu em trai. Nam vẫn ngồi im, đầu tóc rối bù. Hình như lớp gel xịt tóc tôi qua mà cậu ta cố chau chuốt cho đẹp mà thì hôm nay nhìn trông thấy rõ bẩn và xù lên như một con nhím vừa mới thoát ra khỏi cái hang ẩn lấu. Tôi lại cầu nhàu, nhưng tỏ vẻ cảm thông, dịu dàng xuống một chút:

- Nam vào gội đầu, tắm qua loa đi, không về mẹ anh Hải lại thắc mắc mà mắng cho.

Nam vẫn để cho tôi độc thoại như một con rối. Tôi cũng thấm mệt, mà cũng đuối lý, chẳng còn biết nói gì để cậu ta chịu đứng lên. Sức vóc tôi thì cũng chẳng đủ để có thể lôi cậu ta ném ra đường như mang một bịch rác quăng vào thùng chứa. Tôi đang tức giận, lẫn cả sự căm thù, dầu vẫn biết, tôi cũng là người có lỗi.

Nam kéo tấm chăn lên, bảo tôi nhìn xuống “vết máu” đó. Tôi cúi bản, nhưng tỏ vẻ không quan tâm, rồi cười nửa miệng:

- Đã bảo đây không không thích ăn vạ hay bắt đền mà. Đứng lên, đi về không tôi gọi chủ nhà đây.

- Ừ. Lúc nào Đan khỏe, Nam qua rồi mình nói chuyện sau.

Nam trả lời cụt lủn rồi đứng dậy bỏ đi.

Tôi đứng lên khép cửa phòng. Dáng đi xiêu vẹo, oặt ẹo như mầm cây đang vươn mình trời dậy, nhưng thật không may nó lại bị lệch hướng.

Tôi giam mình trong bốn bức tường tối đen. Cửa phòng đóng kín, qua khe hở có chút ánh sáng mặt trời lọt qua tạo ảo giác nhờ nhờ. Tôi nằm vật xuống tấm nệm, chút mơ hồ. Lúc này thì, nước mắt tôi đã không thể nào cầm cự được. Nó trào xuống hai bầu má, lăn xả không ngừng. Tôi nhìn lại chính mình, nhìn vào nơi vùng kín của cơ thể. Nơi đó, nó vừa mới bị một vết thương, nó đang đau đớn và rỉ máu không ngừng. Vết thương bí mật được che giấu kín giữa đôi chân. Mọi thứ im lặng nhưng hậu quả có lẽ là vô cùng tàn khốc, đang chết dần trong mòn mỏi.

Tôi ước, ông mặt trời đáng ghét kia biến mất ngay tức khắc. Tôi mong, mong mỗi một trận mưa xối xả, cuốn trôi tất cả mọi thứ vào ngay lúc này.

12. Chương 12

Chương 12: Từng kí ức đánh dấu sự trưởng thành

Năm tôi học lớp tám, lần đầu tiên tôi bị chảy máu nhiều và chảy liên tục như thế. Tôi lo lắng, nếu trong vòng một giờ nữa mà máu vẫn chảy ra như thác lũ, kiểu không muốn ngừng nghỉ thế này, thì có thể tôi sẽ chết rũ vì máu không được cầm cự. Tôi khóc.

Chị Di Vân và mẹ ra đồng gặt, bố thồ lúa về sân. Chỉ có mình tôi ở nhà phơi thóc, gảy rơm và nấu cơm nước. Giữa buổi, máu từ cửa mình chảy ra làm tôi phát khóc và ở lì trong nhà vệ sinh. Tôi nhai ngọn lá chuối non đến chất đắng ở cổ họng, bịt vào mà không sao cầm được máu. Linh nghe tôi vừa than khóc vừa kể lể như lời của người sắp cận hơi thở cuối cùng. Trong khi đó, Linh cười vang rồi vài phút sau lại chạy sang nhà tôi mang theo miếng băng vệ sinh. Linh còn chỉ tôi tỉ mẩn cách dùng như thế nào cho hợp lý nữa. Hóa ra, chị Tấm Linh này đã bị giống như tôi trước vài tháng nên sành sỏi lắm. Tôi trách Linh, sao bị như vậy mà không kể cho tôi nghe. Linh bảo nó ngại, sợ kể mà tôi còn chưa có thì thẹn lắm, còn từ giờ thì tha hồ mà thủ thỉ. Tiếng Linh cười vang giữa cái nắng tháng năm oi nồng khi hai đứa đang giúp nhau đổ thóc ra sân phơi.

Trưa về, mẹ bảo tôi đến tuổi dậy thì rồi, thành con gái lớn rồi. Mẹ dặn, ở xa con trai ra, đứng gần chúng nó thôi cũng là mang chữa hoang đấm, người làng người xã họ cười vào mặt cho. Mẹ kể hết cô này đến cô khác, từ xóm trên đến xóm dưới, phải một thân một mình nuôi con và bị người làng xa lánh. Tôi sợ. Chị Di Vân cũng kể ngày trở thành con gái, mẹ cũng căn dặn kĩ lắm, nhớ lời mẹ mà làm không là bố đánh chết:” Bố mình là bộ đội, mắc bệnh sốt rét cao, em mà học hành không đến nơi đến chốn rồi ham chơi là bố đánh chết, đừng có làm mất mặt bố mẹ với bà con lối xóm, hiểu không?”. Tôi nhún nhún:”Có khi bệnh sốt rét của em còn cao hơn bố nhà mình ý chứ”.

Ở làng, vào tầm tuổi của tôi, thì chị Tấm Diệu Linh là đẹp gái nhất, thứ hai là cái Ngọc ở xóm trên, rồi tôi vinh dự được nhận danh hiệu xinh thứ ba của làng. Bọn con trai làng ghẹo suốt:”gái quê là gái thật, còn gái huyện, gái phố hầu như toàn là hàng giả thôi”.

Cái Ngọc lấy chồng khi còn đang học lớp mười một vì dính chữa hoang. Ở làng đạo đó, chỗ nào cũng tùm tùm năm tụm bảy nói chuyện về cái Ngọc, từ gốc đa, cái giếng làng, cho đến giữa cánh đồng, hay ngồi nghỉ trưa cạnh con kênh, bờ máng:” Xinh gái cho lắm vào mà dính chữa hoang. Xưa nay, tôi thấy mấy đứa có chút nhan sắc, có đứa nào ngoan ngoãn, hiền lành gì đâu. Giờ phải lấy cái thằng cửu vạn, nghèo kiết xác. Mà cũng may thằng đấy nó lấy cho đấy, không thì ra đề dừng tạm cái lều mà ở tạm bộ qua ngày”. Tôi và chị gái nghe bác hàng xóm lên giọng, rồi cúi đầu bỏ đi. Tại vì họ bảo tôi xinh gái xếp thứ ba của làng, biết đâu cũng chẳng ngoan ngoãn hay hiền lành gì. Tôi thoáng giận. Tay chị Di Vân siết chặt tay tôi:” Đừng có mà nghe họ nói bậy”.

Từ đó, tôi và Linh bị bố mẹ quản lý gắt gao hơn. Ngoài giờ lên trường, chúng tôi chỉ được phép ở nhà phụ việc nấu cơm, giặt giũ. Trước sáu giờ tối, cửa cổng đều khóa chặt, không cho ai ra khỏi nhà. Chị gái tôi cũng vì thế mà chẳng được đi chơi cùng bạn bè vào buổi tối, dù đã tốt nghiệp đại học. Mẹ lo lắng, trách bố vì sợ chị gái ế chồng. Bố trừng mắt bảo:” Tôi nhắm được một thằng rồi, nhà ở ngay giữa thị trấn. Thấy nó cũng có vẻ ưng con bé nhà mình lắm. Ế gì mà ế. Bà giờ lo cho con út đó. Chuyện con Ngọc ở nhà bên đã sáng mắt ra chưa. Ranh con mà học đòi làm người lớn”. Rồi chị Di Vân cũng đi lấy chồng. Và bố trở thành ông mai mối vĩ đại nhất trong mắt chị gái tôi. Bởi anh rể đẹp trai, học thức và gia đình có điều kiện. Mẹ nhìn tôi:” Ráng học đi con. Bố lại mai mối cho người chồng chẳng thua kém gì anh rể đâu”, khiến chị Di Vân và tôi cùng cười lăn ra giường.

Còn tôi và Linh thì bị cấm chuyện trò hay giao du gì cùng cái Ngọc. Mỗi lần đi học về, qua cái túp lều lụp xụp dựng tạm giữa cánh đồng phải hứng bao nắng gió, tôi lại thương nó – cảnh mẹ trẻ, con thơ. Túp lều hẻo lánh, ở rất xa so với làng Hạ. Bốn phía xung quanh chỉ là đồng lúa, và vài ba túp lều xiêu vẹo khác, cũng đã rách bươm. Những con kênh, mương máng xộc lên một mùi hôi thối của rơm rác, do người dân ở làng thải ra. Những đàn muỗi mát, nhỏ li ti, bay vòng vèo tạo ra thứ âm thanh “vo vo”, có khi xộc thẳng, và bu đầy vào mặt đứa trẻ đang nằm một mình trong chiếc võng.

Tôi ghé vào thăm và trò chuyện mà Ngọc cố vẻ tránh mặt. Linh thì nhất quyết không chịu vào, cứ đứng ngoài gọi í ới, đòi về nhà nhanh thôi. Linh sợ người làng nhìn thấy, họ lại bêu môi, chê bai, lẩn xúc phạm, rồi nói lại với bố mẹ thì khổ thêm. Cái Ngọc hiểu tính nết của Linh, cũng đuối khéo tôi về. Tôi thương nó lắm.

Thỉnh thoảng tôi đi học qua túp lều, thấy bóng dáng Ngọc lép sát mình qua khe cửa, đôi mắt nó lộ rõ vẻ thèm khát được tới trường, lẫn sự ân hận của những ngày xưa kia.

Trong đầu, lúc nào chúng tôi cũng có ước mơ ngồi máy bay đi vù vù tận chín tầng mây, nên sợ sệt, cầm đầu vào học, và không dám chơi bời, tụ tập gì.

Còn bây giờ, tôi chỉ bị chảy một xú máu màu đỏ tươi, thấm dần và loang ra chần gối, nước mắt ngấn lưng chừng mà không thể khóc. Cũng có thể tôi muốn bật khóc để mọi thứ vỡ tung ra, tan nát, nhưng lại không làm được. Vì sẽ chẳng còn mẹ như ngày nào bảo tôi đã thành con gái lớn rồi, phải giữ lấy mình nghe chưa? Mà chỉ có tôi tự thủ thủ với bản thân rằng:” Đan ơi, thành đàn bà mất rồi – một ả đàn bà bất đắc dĩ”. Tôi co mình, nằm im. Chiếc gương bên cạnh hắt lại một hình ảnh: cô gái ngày nào nay đã già đi chỉ trong chớp lát.

Nam quay lại, đưa cho tôi vỉ thuốc có hai viên nhỏ xíu như thuốc B1. Nam dặn uống một viên trước, mười hai giờ sau uống viên còn lại. Nếu có triệu chứng bất thường xảy ra thì gọi ngay cho cậu ấy. Nam để bát

phở nghi ngút khói trước mặt, nói tôi cố gắng ăn một chút trước khi uống thuốc, nếu không sẽ rất mệt mỏi. Nam nói lời xin lỗi. Tôi trả lời bằng quơu tại mùi thơm của tóc bỏ bùa mê cậu ấy. Nam hôn nhẹ lên trán tôi:” Nhớ lời Nam dặn nhé!”, rồi khép cửa và ra về.

Rất khổ sở cho tôi với những ngày sau đó. Tôi chóng mặt, hoa mắt và buồn nôn cho dù đã làm đúng theo như lời Nam dặn. Mỗi ngày, Nam gửi cho tôi ba tin nhắn hỏi thăm và nói nhớ tôi rất nhiều. Tôi trả lời lại rằng, tôi cảm ơn cậu ấy vì sự quan tâm chu đáo nhưng tôi không cần một trách nhiệm nào cả sau khi chuyện đó đã xảy ra; tôi đã đủ tuổi trước pháp luật để chịu hoàn toàn trách nhiệm với những gì mình đã gây ra. Nhưng Nam nói:” Cậu ấy yêu tôi”. Tôi thấy ghen lòng, câu nói của Nam cũng đã xoa dịu nỗi đau, san đều nỗi nhớ trong tôi bớt phần nào.

Sau bốn ngày uống thuốc, thì tôi bị rong kinh, mặc dù còn cả hơn nửa tháng nữa mới đến tháng. Tôi sợ hãi nhưng không dám nói với ai, càng không thể ra hiệu thuốc hỏi cho rõ ràng được, tôi đành nên mạng và tự tìm hiểu. Điều mà làm tôi lo sợ nhất là khi đọc về bài viết trên báo sức khỏe:”Hai viên thuốc Nam đưa uống nhiều sẽ có nguy cơ bị vô sinh”. Tôi uống nhiều không? Hai viên là nhiều hay ít? Đầu óc tôi bấn loạn.

Anh quản lý đã cho tôi nghỉ việc với lý do trong bốn ngày mà tôi làm vỡ bảy cái tô và ly đựng sinh tố. Anh nói, nếu không nghỉ để dưỡng sức chắc tôi làm cả tháng chỉ để bù cho phần đồ vỡ đã gây ra, mà không khéo còn bù lỗ. Tôi xin lỗi:” Cảm ơn anh. Tháng này, em thì nên phải thức đêm học bài”. Anh quản lý an ủi tôi như một người anh trai lớn:” Ừ. Cố gắng lên em. Sinh viên xa nhà, ai chẳng thế!”. Anh quản lý vỗ vai tôi đầy tin tưởng và động viên. Tôi trách mình vì những câu nói dối, tôi tự vả vào miệng mình như một thói quen, tự đâm vào ngực mình, tự vò đầu bứt tóc với hàng tá suy nghĩ rồi ren trong đầu. Tôi muốn được nghỉ ngơi. Trước mắt tôi, mọi thứ như ảo giác.

- Em làm anh lo lắng đấy. Chuyện gì đã xảy ra với em sao? Có thể chia sẻ với anh được chứ? – Anh quản lý nhìn tôi, nhỏ nhẹ.

Tôi lắc đầu.

- Anh rất quý em, nên anh thực sự không vui khi nhìn thấy em mệt mỏi và căng thẳng như thế. Trong đôi mắt của em, có sự u uẩn, mang màu sắc xám của sương mù đặt sệt.

- Nhìn em lạ lắm ạ?

Anh gật đầu và thở dài. Tôi đang chết lặng.

...

Tôi tỉnh dậy khi trời đã hơn bảy giờ tối. Nam ngồi cạnh, nở nụ cười nhìn tôi:

- Nam nấu cơm, luộc rau và rán trứng cho Đan nữa. Cùng ăn tối nha.

- Ai bảo Nam làm những việc đó đâu. Đan tự làm được, Nam về đi, không muộn rồi.

- Trời trời, bỏ công ra nấu mà còn bị bỏ đói, đuổi về là sao trời. – Nam vừa đỡ tôi dậy, vừa cười khẩy, vờ như cần nhần.

- Thì Nam gói hết thức ăn, trên đường vừa về vừa ăn. Có ai bỏ đói Nam đâu.

Tôi nói không tiếc lời, mặc cho Nam đang cố ra sức dỗ dành. Sau khi giúp tôi dựa người hẳn vào tường, Nam lấy cơm, trứng và chút rau ra bát, mang lại gần chỗ tôi ngồi:

- Đan ăn rồi uống thuốc nhé. Nam về đây.

- Ừ.

Tôi quay mặt đi. Nam vừa bước ra cửa, lại ngoái đầu lại:

- Nam về thật đấy!

- O hay. Về thì về đi.

- Ừ. Nam về.

Giọng Nam buồn trông thấy. Tôi cũng không biết vì sao mình làm thế, nhưng ít nhất thì cái tôi của bản thân vẫn đang tràn lên tận cổ. Miệng tôi đắng ngắt, đôi mắt lơ lơ mệt mỏi nhìn sang chỗ thức ăn. Nó vẫn gọi mời tôi, không phải vì tôi đói, mà vì đó là cơm người tôi yêu nấu cho tôi ăn. Tôi không thể chối từ.

13. Chương 13

Chương 13: Đừng thử.

Miếng cơm đầu tiên chưa nuốt trôi khỏi cổ thì giọng nói của Nam đã vọng lại sang sảng, làm tôi ho sặc sụa. Nam chạy vội đi rót ly nước lọc đưa cho tôi:

- Từ từ thôi Đan. Coi ai tới kìa. Hôm nay rỗng bụng tới nhà tôm à nha.

- Bệnh mà không thèm nhắn tin tao một tiếng. Tính ốm mòn thành bộ xương khô mới biết đến mặt mũi tao hả. - Linh vừa mang túi hoa quả vào phòng vừa lên giọng trách cứ, ra vẻ làm một người chị biết quan tâm và lo lắng.

Tôi cười nửa miệng. Bờ môi khô nứt bị kéo căng ra khiến tôi chợt có cảm giác đau đینگ như que kim đâm vào da thịt. Tôi nhú chân mày:

-Em bị trúng gió thôi, có chết đâu mà chị lo.

Tôi đưa mắt nhìn anh Hải ở phía ngoài, đầu tóc chuốt gel bóng mượt, trái chuốt ngược lại đằng sau đang từ trên chiếc tay ga mới toanh bước xuống. Tôi nói nhỏ với Linh:

- Anh Hải chăm chỉ dữ nhỉ, nhìn xinh và má phính hồng ra trông thấy, đúng là xưa nay vẫn không hổ danh xinh đẹp nhất làng Hạ. Kì này mà có về quê, không chỉ làng Hạ, mà còn bên làng Đông cũng phải ngã nón đón chào hoa hậu tên Diệu Linh chứ chẳng đùa.

- Thật hả, hay lại muốn nịnh đều tao. - Linh hét toáng, nhảy cẫng như con nít lên ba vừa được cho kẹo, chạy ra níu kéo tay anh Hải. - Đây, anh nghe rõ chưa, con Di Đan nó vừa bảo: em xinh ra, không hổ danh là đứa xinh nhất làng như ngày xưa đó.

- Ủ, xinh xinh. - Anh Hải cười với Linh, rồi nhìn tôi. - Bộ Đan ốm thế nào hả em?

- Dạ, cảm ơn anh đã hỏi thăm. Em bị cảm nhẹ thôi ý mà. - Tôi đóng cửa giọng bảo Nam. - Lấy nước cho hai người giùm Đan đi Nam.

- Khỏi, khỏi. - Linh gạt phắt. - Mà tụi bây như vợ chồng ý nhỉ. Vợ ốm, chồng nấu cơm ăn, hạnh phúc thế còn gì. Nấu nhiều không, tao ăn luôn nè. Hi.

Tôi và Nam mắt tròn, mắt dẹt nhìn nhau, chưa kịp phản ứng gì thì Linh lại cất cao cái giọng lạnh lạnh như chim hót:

- Thôi, tao đùa đấy. Tao đến thăm mày chút rồi đi có việc luôn đây. Giữ sức khỏe đấy nhé. Bữa nào rảnh, tao qua. Lâu rồi, hai chị em mình không nói chuyện ý nhỉ. Nhiều chuyện hay lắm, tao kể cho nghe để đầu óc mày nó phóng khoáng lên, ai đời quê mùa mãi. Vả lại, tao cho xem hình mới chụp ngoài biển, không thua kém gì hoa hậu đâu nha.

Tôi rùng mình, lạnh sống lưng với cụm từ: "Hai chị em mình" của Linh, nghe cứ giả tạo thế nào. Lâu nay, lúc nào tôi muốn gặp thì Linh đều kêu bận việc này, việc kia, mở miệng ra là anh Hải của tao thế này này, đóng miệng lại vẫn không quên gọi "tiền iiiiii, mi đang ở đâu thế?". Tự dưng, tôi thoáng giận Linh.

Linh dúm vội vào tay tôi đồng polime năm trăm nghìn mới cứng, rồi chạy ra ngoài leo lên xe. Anh Hải nháy mắt ra hiệu chào tôi và Nam, lên ga, vội vã. Tiếng cười giòn tan của nam thanh nữ tú hòa với gió rồi tan loãng ra. Bóng dáng họ cũng mất hút nhanh chóng theo lối hẻm sâu và chật chội đi vào xóm trọ.

Có lẽ thế giới mà tôi và Linh đã từng chung sống với nhau, giờ đã có làn gió mới dội vào, làm đổi thay mọi thứ. Như trái đất tròn này vẫn quay, như vầng thái dương kia vẫn tỏa nắng, chỉ có cơn gió này là lạ, chỉ có những đám mây mỗi lúc một hình dạng kia là thay đổi. Linh của những ngày đã qua không còn nữa. Nhưng biết đâu, ngày mai Linh sẽ trở lại. Còn hôm nay, Linh thay đổi rõ nét thật rồi.

Tâm trạng tôi như nổi giông tố. Tôi chỉ muốn được hét toáng lên để những nghĩ suy trong đầu vỡ vụn. Tâm trạng tôi trĩu trĩu, nặng nề. Tôi chỉ muốn giống như con thuyền lênh đênh ngoài khơi, bị cơn lốc xoáy mạnh úp lộn nhào xuống rồi sóng nhấn chìm hay cuốn đi tất cả. Chưa bao giờ, tôi cảm thấy tâm trạng mình trĩu trĩu và bí bách như bây giờ.

Tôi ước mình biến mất khỏi thế gian. Hoặc là, những chuyện đau khổ kia thiêu trụi thành tàn khói và hòa loãng vào không gian. Giá như, tôi khóc được. Giá như, tôi yếu đuối hơn mình vẫn tưởng. Tôi không muốn sống mạnh mẽ nữa. Tôi chỉ muốn được nằm xuống và nghỉ ngơi. Nhớ lại khoảng thời gian trước cứ phải gồng người lên để đối mặt với cuộc đời, cơ thể tôi lại như chất vôi mềm nhũn ra tựa không xương.

Đồng năm trăm nghìn trong tay tôi dường như hóa đá, lạnh ngắt. Tiền là giấy – thứ giấy độc quyền mà ai cũng thích nâng niu, để phẳng phiu, gói gọn và đem cất kỹ như thứ thực phẩm tươi sống phải đóng gói và bảo quản. Đến ngay cả tình chị em cũng được quy ra tiền sau bao nhiêu ngày mới gặp nhau, chỉ lời qua tiếng lại vài ba câu ngắn lủn củn rồi đi vội vã, chẳng buồn lấy một lần ngoái đầu quay lại mỉm cười. Đồng tiền cuốn người ta đi theo dòng xoáy. Tôi cũng không dám tưởng tượng, trong cơn xoáy xoay vòng tròn mãnh liệt ấy, thì lực hút của nó xuống tận đáy đại dương sẽ lớn như thế nào và hậu quả sẽ nghiêm trọng ra sao. Tôi thấy sợ, nhưng bản thân tôi thì nào có quyền bắt người khác phải nghe theo ý của mình. Càng sợ hơn, khi tôi bữa no bữa đói, còn người ta ăn sung mặc sướng chỉ cần việc học. Tôi co mình lại. Chưa bao giờ trong suy nghĩ của bản thân tôi thay đổi:” Mình là gái quê”.

Nam lắc đầu, ngao ngán:

- Nam ăn chung với Đan nhé! Nam đói quá rồi.
- Ủ. Nam lấy cơm khác cho Đan luôn, cơm này nguội ngắt.

Tôi cười gượng với Nam thay cho lời xin lỗi. Bữa cơm chiều muộn trôi qua trong khoảng thời gian như ngưng đọng.

Sài Gòn ra rả những cơn mưa dài day dứt mãi. Tôi và Nam ngồi nhìn nhau như những người câm lặng lẽ, chẳng biết nói gì. Tôi quay lưng lại. Tôi ghét nhìn vào ánh mắt của Nam, nó như chứa một sức mạnh vô hình luôn khiến bản thân tôi mất tự chủ. Tôi không nỡ bảo Nam về khi cơn mưa vẫn còn đang nặng hạt. Tôi cũng không muốn Nam ở lại trong phòng của mình khi đã quá mười hai giờ đêm. Cứ mỗi khi nghĩ lại chuyện của những ngày trước đó, tôi phát rùng mình. Cảm giác lạnh chạy dọc sống lưng và hổ thẹn, đầy tội lỗi, làm tôi run lấy bầy, mà không thể nào bật khóc thành tiếng được.

Trong đôi mắt của Nam, hình ảnh tôi nằm trọn vẹn nơi đáy, sao nhỏ bé, sao liêu xiêu và mong manh đến lạ kì. Đôi môi Nam mấp máy như muốn nói đôi lời, nhưng hình như cũng không tài nào bật lên thành tiếng. Tôi lại hướng cái nhìn của mình ra phía cửa sổ ngắm cơn mưa, thỉnh thoảng quay lại nhìn Nam và bắt gặp cái nhìn đăm đăm nhưng hết sức nồng nàn.

- Đan ngủ đi. Nam về đây. – Tiếng Nam nhỏ nhẹ nhưng cũng đủ át tiếng mưa ngoài kia để tôi đưa ánh mắt lơ đãng nhìn lại.
- Bệnh đấy. Ở lại đi.
- Đan không sợ à?
- Đan không.

Nam lại gần tôi, đặt nụ hôn nhẹ trên vầng trán ương bướng còn nóng ran. Tôi cảm nhận rõ hơi thở của Nam lướt dọc xuống tận vành tai, như cơn gió xuân thổi nhẹ, mơn man da thịt mình. Nam hỏi nhỏ:

- Có phải Đan mệt không?

Tôi lắc đầu:

- Nam biết chuyện đó lâu chưa?

- Từ ngày còn học cấp ba.

- Hình như là quá sớm.

- Có lẽ vậy. – Nam so vai. – Ngày đó, nếu trai Hà Thành mà lên lớp mười còn chưa biết sex là gì sẽ bị cho là đồ nhà quê.

Tôi cười nhạt trước câu trả lời đó.

- Nam khóa cửa, tắt điện và nằm bên đây nhé!

Tôi đặt tay sang phía bên trái chỗ mình ngồi ra hiệu cho Nam rời từ từ ngã lưng xuống, với tay nhấn công tắc đèn ngủ. Nam vẫn im lặng, nhìn tôi như “đồ nhà quê”, tỏ vẻ ngây ngô, không hiểu gì. Tôi nhéo vào tay Nam, cậu ấy xuyt xoa, kêu đau:

- Nếu không muốn, Nam có thể về. Và thật tệ, đêm nay Đan bỗng thấy mình cần một người ở bên cạnh. Đan thấy rất cô đơn. Đan sợ ở một mình.

Nam nhú chân mày, đứng dậy. Không như tôi nghĩ, Nam tắt đèn rồi bước ra ngoài, và cánh cửa từ từ khép lại. Hẳn Nam đang rất ghê tởm với lời đề nghị của tôi, khi mà mới vài tiếng trước, tôi đã đuổi cậu ấy ra khỏi nhà với những lời lẽ cay nghiệt nhất có thể. Bỗng thấy sống mũi cay và nước mắt chảy ra, tôi kéo chăn, chùi qua đỉnh đầu và khóc. Tôi chửi mình, nguyên rủa mình vì tất cả những gì đã xảy ra. Căn phòng như trống toác và rộng thênh thang trong màn đêm. Ánh đèn ngủ màu xanh lọt bủa vây lấy cái bóng đen của tôi in vệt vạ trên vách tường. Tôi biết mình cô đơn và chỉ muốn gào lên trong cơn sợ hãi đó. Lần đầu tiên kể từ ngày xa nhà, tâm trạng tôi hoảng loạn và bất an như thế.

Tiếng sét lớn làm tôi rùng mình, tiếng nấc nơi cổ họng khiến đôi bàn tay gầy nổi những đường gân xanh run lẩy bẩy. Không biết Nam của tôi giờ này thế nào. Chiếc điện thoại cũ nằm im lìm trên bàn học. Tôi chếch choáng như kẻ say, lồm cồm lết người tới. Đắn đo hồi lâu, tôi mới quyết định gửi tin nhắn vừa viết. Đồng hồ đã chỉ hai giờ thiếu. Một ngày mới cận kề trong cơn mưa, thấy lòng mình sao lạnh buốt và cũng ướt át đến quá chừng.

Cánh cửa đẩy ra, cơn gió thốc mạnh vào phòng trọ, như móng vuốt của một con mèo cào xé rách trên da thịt tôi, làm đôi vai tôi nhô lên cao vì rùng mình và đôi môi bặm lại, tím tái. Vài trang giấy trên bàn học bị hất tung xuống mặt đất, kêu sột soạt.

- Có thật là Đan đang rất nhớ tôi không?

Tôi quay người lại phía sau, đôi môi bặm chặt mà vẫn nấc lên, khẽ gật đầu.

- Nam đứng ngoài cửa, không dám về vì Đan bệnh, chẳng may có chuyện gì xảy ra thì Nam sợ mình ở lại, Đan sẽ nghĩ Nam là người

Tôi đã rất cảm động vì điều đó.

- Không phải như Nam nghĩ đâu. Đóng cửa vào đi, Đan lạnh.

Tôi đi về phía giường. Nam ngồi xuống ngay cạnh tôi. Bàn tay tôi đặt lên tay Nam, lạnh buốt.

- Có thật là Đan cần Nam ở lại không?

Tôi không trả lời, cho dù tôi rất muốn hét lên cho cậu ấy biết rằng:” Có, nhiều lắm, Nam hiểu không?”. Đôi mắt sáng long lanh của Nam vẫn nhìn tôi không lấp liếm, như thể cậu ấy muốn có câu trả lời ngay lập tức. Nam kê sát khuôn mặt mình về phía tôi, hơi thở gấp gấp:

- Nam đã từng rất yêu quý Đan. Đan đừng có nghĩ Nam chỉ là một thằng trẻ con tuổi hai mươi mốt như thế, được chứ?

Tôi vẫn không thể cất lên lời, chỉ biết mỉm cười mà đôi mắt cứ ầng ậc nước. Tôi soi rõ hình ảnh mình qua đôi mắt của Nam: khờ khạo lẫn ngốc nghếch. Đôi mắt tôi cụp lại, mơ màng về những điều xa xăm. Đó không hẳn là nụ hôn đầu tiên của tôi sau đêm say ngày sinh nhật, nhưng chắc chắn là lần đầu tiên tôi cảm nhận rõ dư vị của nó thế nào. Sự vụng về lẫn lúng túng của đôi môi, nhưng rất lâu và ngọt ngào. Những

cái vuốt ve từ đôi bàn tay ram ráp của Nam luồn qua khe áo mỏng man da thịt đang dần ấm lên trong đêm mưa gió. Làn hơi thở nóng ẩm phả ra lướt dọc cơ thể và cả những cái rên xiết dồn đau mà dịu dàng, pha lẫn sự ngọt ngào tràn đầy hạnh phúc.

Liệu đó sẽ là tiếng rên êm ái, hay tiếng nói mệt mỏi khe khẽ như Diệu Linh từng nói? Hay là tiếng kêu thấp hèn trong cơn hoan lạc của một trò chơi ảo giác mà tôi đã từng nghĩ rằng quan hệ tình dục trước hôn nhân là điều vô cùng bẩn thỉu. Tôi không biết?

Tôi cảm nhận được chiếc nệm đang bị lún mỗi lúc một sâu hơn.

Có thể với Nam, điều đó chẳng còn gì là xa lạ. Nhưng với tôi, từ giây phút đấy mới thấm thía cảm giác từ một trinh nữ hóa thành đàn bà như thế nào. Cảm xúc trong tôi xáo trộn bởi vốn dĩ tôi không phải là một cô gái ngoan để có thể tự chủ và giữ gìn bản thân.

Đêm đó đánh dấu một sự biến đổi mạnh mẽ trong tôi. Thoắt cái, tôi như già đi trông thấy rõ.

Vào thời điểm hiện tại, độ tuổi của chúng tôi chịu sự ảnh hưởng khá lớn, đồng nghĩa với việc được tiếp thu về sự phóng khoáng, cởi mở trong mối quan hệ nam nữ từ nền văn hóa phương Tây, khiến cho thế hệ trẻ gần như thoáng và dễ dàng đón nhận những cử chỉ yêu thương, âu yếm và đòi hỏi cả sự bình quyền.

Nhưng mọi chuyện cũng đã đi quá xa, mọi lời giải thích và biện minh của tôi để bào chữa cho hành động sai trái của mình cũng là điều không thể nào chấp nhận. Những gì bố từng nhắc, những gì mẹ từng căn dặn... tôi chưa bao giờ quên cả. Tôi thuộc chúng lâu lâu như học thuộc một khung ghi nhớ ở cuối mỗi bài giảng của giáo viên. Nhưng cái cách mà tôi đã hành động thì lại đi ngược hoàn toàn với hàng loạt lý thuyết đã đưa ra.

Tôi nhận ra rằng:” Có lần đầu thì tất yếu sẽ có lần hai, lần ba, lần thứ n, cho dù bạn có hứa, có trách móc bản thân như thế nào sau lần đầu tiên đã xảy ra. Nếu không thì dừng thử, vì thử là bước đầu tạo nên một thói quen dù tốt hoặc xấu, một thói quen khi bạn không thể kiểm soát được cảm xúc lẫn ham muốn của chính mình”.

14. Chương 14

Chương 14: Con trai nghĩ gì về con gái trong vấn đề nhạy cảm

- Alo, có chuyện gì nữa thế? ...Ừ, ăn gì cũng được. Khổ nhỉ, mày nấu gì thì tao ăn nấy, có vậy mà cũng phải hỏi. Hả, sao cơ? ...Ừ, đang trong lớp, game gì mà game. Thế nha, thầy sắp vô lớp rồi.

Hiếu tắt máy, thái độ tỏ rõ sự bức bối rồi ném mạnh điện thoại vào ngăn bàn. Hiếu quay người về phía tôi tiếp tục cuộc nói chuyện sau khi nghe cú điện thoại mày-tao đầy chất chúa.

- Giờ phòng Hiếu nấu ăn à? Đan cũng tính thế, sinh viên mùa bão giá mà. Khổ quá đi mất thôi. Tháng rồi, Đan nghỉ làm nữa, chi tiêu chất bóp từng tí một.

- Vợ tôi nấu ăn đấy. – Hiếu dốc ngược chai nước suối, nuốt nước ừng ực.

- Là sao? Ý Hiếu là ...- Tôi tròn mắt, gặng hỏi.

- Hiếu sống chung với con nhỏ lớp bên bữa có nói chuyện cho Đan nghe đấy. Mới được nửa tháng mà ngán ngẩm. – Hiếu thở dài.

- Sao Hiếu bảo không yêu mà chỉ – Tôi ấp úng vài giây. – Nhưng sao lại xưng hô mày - tao?

- Xưng hô thế cho nhanh. – Hiếu rung đùi, cười hi hi.- Mà ôi trời ơi, tối ngày nó không thấy Hiếu ở nhà là nó tưởng mình vui đầu ngoài quán game không à. Là bồ bịch mà cứ muốn làm bà nội người ta ý, quản thúc giờ giấc có khi còn hơn cả bà già Hiếu ở ngoài quê. Tối ngày cần nhân, kiểm tra điện thoại, tin nhắn rồi xét lét từng tí một. Hiếu cảm giác như người bị ngồi trong nhà đá vì mất tự do quá nhiều trong cái khái niệm tình yêu sinh viên và quản lý người yêu không khác gì bà bảo mẫu.

- Thì bạn ý thương Hiếu, quan tâm Hiếu thế còn muốn gì nữa. Nhất Hiếu rồi. – Tôi dài giọng.

- Thương gì? Quan tâm cái gì chứ?

- Thế không thương, không quan tâm mà góp gạo thổi cơm chung thế à? Giả bộ nữa.

Hiếu nghiêng đầu hẳn sang một bên, nhìn tôi dò xét mấy giây. Hiếu lại im lặng, quay mặt lên bức giảng, vẻ mặt nghiêm nghị như gã đàn ông thực thụ. Rồi dùng một cái, Hiếu quay ngoắt sang bên, nhìn tôi đăm đăm:

- Đan này, ngủ với nhau thì cứ phải yêu nhau à?

- Đan không biết? - Tôi lúng túng.

Tôi hơi hoảng khi Hiếu hỏi mình như thế, buông câu trả lời lơ đãng rồi quay đi. Thú thật, tôi cũng không biết nữa. Tôi và Nam không như thế và cũng không giống chuyện của Hiếu mà. Cậu ấy quay sang nhìn tôi, cười:

- Ủ. Đan không biết là phải. Đan ngây thơ, trong sáng và đáng yêu mà. Đan đã biết gì đâu mà trả lời Hiếu. Hiếu hỏi toàn những câu dở hơi.

Tôi như kẻ giả tạo, bọc một vỏ mặt lạ trát bằng cả tấn xi măng vũng chắc, cố mấp máy đôi ba câu trả lời:

- Cậu nói thế mà tội nghiệp người ta. Người ta thương cậu thật lòng đấy. Đừng trẻ con vậy chứ.

- Con nhỏ đó chỉ cần trách nhiệm sau khi chuyện đó xảy ra thôi.

- Thế cậu nghĩ mình không cần có trách nhiệm gì à? Cậu làm tớ thất vọng thật đấy.

Tôi nhớ sau ngày sinh nhật, tôi đã không khóc lóc hay van xin người đàn ông đầu tiên đừng bỏ đi, hãy thương hại hay cần phải có một trách nhiệm sau chuyện đó với mình. Vậy mà bây giờ, tôi gần như đưa ra yêu cầu cậu bạn thân trong lớp phải có trách nhiệm, phải quan tâm, lo lắng và hỏi han cô gái ngu ngốc giống hệt như tôi kia.

Thật ra tôi đã cảm thấy rất nhục nhã và vô cùng xấu hổ khi xưa nay vẫn luôn tự mình là gái – ngoan. Bởi quan niệm của tôi về gái ngoan hay gái hư rất đơn giản, giống như chuyện được và mất khi đánh một canh bài. Thấy một cô gái bước chân vào nhà nghỉ, tôi cho là gái hư, mà tôi quên mất một khả năng như là cô ấy vào chỉ để vạch mặt hay bắt quả tang người bạn trai của mình đang hẹn hò với người đàn bà khác. Thấy một cô gái mặt mày sáng sủa, ăn nói dịu dàng, mặc đồng phục tươm tăt và ngồi nghiêm chỉnh trong giờ học, tôi cho là gái ngoan, mà tôi nào ngờ rằng, cô ta có thể đánh mờ mắt người khác bằng việc ngủ ngời sau những buổi dạo chơi thâu đêm suốt sáng ở ngoài quán bar.

Thực ra, tôi đã rất sợ Nam bỏ đi, vì nếu như sau này chúng tôi có nữ chia tay, tôi biết nói gì đây với người chồng mới? Thậm chí sau chuyện đó, liệu mối quan hệ giữa hai chúng tôi còn tồn tại một sự trong sáng nào, hay chỉ còn là ham muốn thể xác và ngày một lún sâu vào vũng bùn bẩn thỉu của dục vọng.

Và thực ra, tôi cũng đã vô cùng hoang mang và lo lắng, nếu như mình mang thai, mình phải nạo phá... Tôi sẽ rất đau...

- Trời ơi ... - Hiếu đảo mắt mấy vòng trước những suy nghĩ miên man của tôi. - Này, Đan nghĩ cái thân của đứa con gái chơi bởi như nó mà đến lượt Hiếu đụng vào lần đầu tiên ý hả.

- Hóa ra là Hiếu quan trọng chuyện đó.

- Không hẳn. Thế theo Đan nghĩ, vì sao thằng đàn ông nào cũng muốn bạn gái mình phải còn trinh trắng và mình là người đầu tiên được ngắm nhìn hay hà hít cái mùi hương đặc trưng đó.

- Thời đại đấy qua rồi. Chúng ta đang sống trong thế giới bình đẳng. Hiếu đừng ích kỷ như thế.

- Không phải. Không phải cánh đàn ông cổ hủ hay ích kỷ gì đâu. Mà là họ rất sợ mình không đủ khả năng đem lại hạnh phúc cho người đàn bà đã từng có quá khứ. Một người đàn ông giỏi là người biết làm cho người phụ nữ của mình cười, hạnh phúc và ngập niềm vui. Còn người phụ nữ giỏi phải là người biết quên đi người đàn ông đã làm mình cười, được hạnh phúc cho dù là ngắn ngủi trong giây lát. Lần đầu tiên của phụ nữ cũng vậy, họ đau đớn tột cùng... Bởi lẽ thế, chẳng người phụ nữ nào có thể quên được người đàn ông đầu tiên, cho dù anh ta có tồi tệ, bẩn thỉu hay nghèo nàn...

- Dù sao thì cậu cũng không nên đối xử không tốt với cô gái kia. Cô ta không thể dành lần đầu tiên của mình cho cậu, cũng như cách cậu đã dành lần thứ n gửi tặng lại cho cô ta. Có thể cô ta yêu cậu thật lòng, chỉ tiếc là... hai người gặp nhau quá trễ.

Tôi gấp sách vở lại mang lên bàn trên ngồi. Có lẽ đây là lần nói chuyện thật thà và thẳng thắn nhất từ trước đến nay giữa hai chúng tôi với tư cách là bạn thân. Tôi và Hiếu không đồng quan điểm, cuộc nói chuyện trở nên căng thẳng và không thể cười trừ một cái làm lành như mọi khi. Tôi càng không thể tập trung với lời thầy giáo trên bục giảng. Mọi thứ xung quanh như tiếng ong vo ve, rên rỉ, thảm thiết kêu gào. Hình ảnh trần trụi của đêm kia, giây phút ái ân tới tột đỉnh, lời nói trách móc cay nghiệt hay những hành động chẳng phải dành cho tình yêu vừa ban nãy, ..., mọi thứ rối ren trong đầu tôi như một ma trận. Tôi đang đi lạc trong chính ma trận do mình tạo ra, và lạc lối ngay cả khi thầy yêu cầu tôi lên bảng để giải một bài toán ma trận nghịch ngoặc bằng đủ thứ phần màu ở trên bảng. Tôi nhận viên phấn từ bàn tay của thầy, viết rồi xóa, thậm chí chính bản thân còn không biết mình đang giải bài tập hay đang viết những nghĩ suy trong đầu lên bảng bằng những kí hiệu toán học mà chỉ một mình tôi mới có thể giải mã.

- Ngồi học không tập trung. Nếu mệt thì tôi cho nghỉ, về chỗ đi.

Sau cả mười phút đứng như trồng cây chuối trên bục giảng, thầy thở dài nhìn tôi rồi lắc đầu. Và lần đầu tiên, tôi được nhận điểm một của môn học thuộc ban Tự nhiên. Tôi bặm môi, nhìn thầy.

- Không làm được thì một điểm. Về chỗ đi, tuần sau lên sửa bài gỡ điểm.

Tôi về chỗ ngồi. Bàn sau trống trơn, Hiếu đã bỏ về từ khi nào tôi cũng chẳng hay nữa. Cậu ấy để lại cho tôi một mảnh giấy, nét chữ nắn nót và kẹp gọn vào cuốn sách:

“Hiếu quên mất cả hai đứa mình đều là người từ quê lên thành phố học. Hiếu quên mất Đan là một cô gái ngoan, nghị lực và biết giữ mình. Và Hiếu đã sai rồi, Hiếu không nên nghĩ Đan là thằng con trai thân thiết để có thể nói thẳng những lời nói vô duyên như thế. Hiếu phải nhớ, Đan là một cô gái ngoan, thân thiện và tình cảm, để biết giữ lời ăn tiếng nói. Cho Hiếu xin lỗi chuyện lúc nãy nhé!”.

Tôi đã rất cố gắng để trấn an mình bằng cách hít thật sâu, vậy mà tiếng sụt sịt vẫn phát ra khiến đứa bạn ngồi bên cạnh huých nhẹ vào tay tôi và đưa ảnh khăn giấy: “Thằng Hiếu làm gì khiến đằng ấy buồn hử”. Tôi lắc đầu: “Làm gì có. Bụi bay vào mắt thôi”.

15. Chương 15

Chương 15: Bữa cơm tại phòng Diệu Linh

Sài Gòn uể oải, không nắng gắt, cũng buồn chảng có một gợn mây xanh. Tôi ngồi trên chuyến xe buýt ra tận Bến Thành, rồi chuyển số xe đi về quận Phú Nhuận. Không một cảm giác nôn nao ở trên xe như lần đầu, tôi ngồi ngay sát cửa kính, thả ánh mắt mình dọc theo những chặng đường đi qua, hai bên là hàng cây xà cừ tán rộng và rợp bóng, che khuất những tòa nhà cao tầng, hiện đại, dòng người xuôi ngược vẫn vội vã lướt đi. Tôi muốn qua phòng trọ của Linh xem chị gái con nhà bác cả của tôi sống ra sao, ăn uống như thế nào. Hơn nữa, tôi có rất nhiều chuyện muốn tâm sự, tâm sự như cái lần đầu tôi có kinh nguyệt của bao nhiêu năm về trước đó.

Phòng trọ của Linh khép cửa hờ. Tôi sẽ rất ngại nếu gặp anh Hải còn ở đó. Qua khe cửa sổ, Linh cuộn mình trong tấm chăn, căn phòng vắng lạnh. Tôi đẩy cửa vào, Linh dụi mắt:

- Qua chơi sao không nói trước, tao mệt quá à. Hôm qua về khuya.

- Em đi học về rồi qua đây luôn. Cứ ngủ đi, em nấu cơm và dọn dẹp phòng cho.

Linh trở mình: “Ừ. Tao mệt quá, phiền mày nha”, rồi kéo chăn trùm qua đỉnh đầu, co người lại như hình con tôm. Tôi cất cặp xách và mang túi đựng thức ăn vừa mua vào căn bếp phía trong.

Phòng Linh có bếp ga đôi, cỡ lớn. Tôi nhớ lần trước vào siêu thị thì giá của chiếc bếp ga này là gần một triệu, bộ nồi inox bên cạnh cũng còn mới cứng, có lẽ Linh bận nên ít nấu ăn. Tôi loay hoay mãi mới sử dụng được nó, vì ở phòng trọ, tôi dùng bếp ga mini, nhỏ gọn và chi phí thấp hơn rất nhiều. Trong tủ lạnh chỉ thấy bia, nước ngọt, bánh và một số thứ ăn nhanh. Phía bên trên là thùng mì tôm đã dùng hết hơn cả nửa. Lát ăn trưa, tôi sẽ dặn Linh, ăn nhiều mì tôm không tốt, chỉ cần dọa là mụn trứng cá nổi lên là nó sợ trông thấy. Tôi hiểu tính Linh mà, chăm chút, tỉa tót từng tí một trên khuôn mặt đẹp tựa như hoa ấy.

Quần áo quăng tứ tung, mỗi nơi một cái: đầu giường, cuối giường, thậm chí là cả trên sàn nhà và vài ba cái áo đã có mùi khó chịu treo lổm ngổm bên trong dây phơi nhà tắm. Trong đó có cả đồ của anh Hải. Tôi dọn vào hai cái thau lớn mà vẫn không chứa hết, tôi lắc đầu rồi xả nước, đổ xà bông và dọn dẹp thay nó. Vừa giặt quần áo, vừa trực bếp nấu nồi canh xương với vài thứ củ quả hầm kĩ cho ngọt nước. Tôi lóng ngóng, vội xả nước rửa qua loa tay chân, chạy nhanh vào tắt bếp khi thấy nồi canh xương đã tràn ra ngoài và lênh nhay vung. Tôi loay hoay vụng về chiều như một con ngốc từ nhà quê mới lên.

- Tắt bếp ở đây, em còn phải khóa ga bên dưới này nữa.

Anh Hải vừa nói vừa làm, tôi thì đứng ì ra như con bé giúp việc nghe cậu chủ hướng dẫn sử dụng đồ đạc hiện đại trong nhà. Tôi cũng không biết anh ấy về từ lúc nào nữa: dùng một cái xuất hiện làm tôi không kịp phản ứng, chào hỏi gì. Tôi vội thả gấu áo, gấu quần của mình xuống khi chân tay còn ướt nhẹp, cười ngại ngùng. Anh Hải vẫn nhìn tôi cười, chắc tôi giống đồ nhà quê dữ lắm.

- Anh về lâu chưa? Để em giặt cho xong quần áo rồi gọi Linh dậy ăn trưa luôn.

- Em đến chơi thì cứ để đấy, lát Linh mang ra tiệm đồ. Em rửa chân tay đi mà nghỉ ngơi. Mấy khi anh mới thấy em qua phòng chơi, hai chị em phải tâm sự với nhau cho đỡ buồn chứ.

- Trời, có đáng bao nhiêu đâu anh. Có chút xiu mà mang ra tiệm làm gì. Họ giặt không sạch, quần áo dễ phai màu mà còn bị vò nhàu nát nữa, chưa kể là tốn kém những khoản chi phí không cần thiết. Em làm cũng sắp xong rồi. Anh rửa mặt đi rồi ăn cơm luôn.

Tôi vào phòng tắm, cứ suy nghĩ mãi câu nói của mình. Anh Hải chứ có phải mình đâu mà tiết kiệm từng đồng cơ chứ. Vừa làm, tôi vừa tự trách cái tính nhà quê của mình, mãi mà không chịu sửa, hoặc không cần sửa cũng không nên phát ngôn tùy tiện trong mọi hoàn cảnh như lúc này. Anh Hải cũng xắn gấu áo lên giúp tôi phơi đồ. Thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn anh, tôi bất gặp anh cũng đang nhìn mình, ánh mắt đó khiến tôi không thể nào lí giải được.

Bữa trưa hôm đó, cũng chẳng nhiều nhận gì. Chỉ có món canh xương, trứng chiên và rau luộc vậy mà anh Hải khen ngon mãi. Linh còn hỏi vì sao bữa nay anh ấy ăn nhiều hơn cả mọi khi dùng bữa ở ngoài nhà hàng tận quận nhất. Anh Hải cười, chỉ nói là sáng không ăn nên giờ đói. Tôi cũng đỡ ngại với cả Linh.

- Linh, em vô rửa chén đi chứ. Để mình Đan làm hết sao được?

- Em mới sơn móng tay bữa qua mà. Giờ đựng vô nước, hư mất. – Giọng Linh nũng nịu và chìa hai bàn tay được tỉa đẹp ra phía trước.

Anh Hải nói tôi ở lại chơi với Linh rồi đi làm. Ánh mắt ấy vẫn đăm đăm làm tôi phải lúng túng, cười trừ:

- Em nghĩ là trời sẽ mưa đấy, để em bảo Linh lấy áo mưa cho anh. – Tôi lí nhí cổ họng, đưa tay chỉ lên trần nhà ra hiệu ngập ngừng.

- Thôi khỏi, Linh mà lấy được cái áo mưa đưa cho anh thì hư mất cái móng tay mới tỉa tốt hôm qua mất. Đan ở lại chơi vui nha, anh đi đây.

Anh cười chào tôi và lên ga, đi thẳng. Còn Linh vẫn há miệng ứ ớ: "Ồ, cái ông này, hôm nay ăn phải cái gì vậy trời?...". Tôi đỡ đỡ người: "Anh ấy vừa ăn cơm mình nấu"...

Cả buổi chiều, chúng tôi nói chuyện băng quơ: việc học, việc điện thoại về quê nghe bố mẹ kể ở làng có gì mới, hay chuyện sống chung của Linh được anh Hải chăm chút, gần gũi như thế nào. Linh bảo, Linh rất hạnh phúc vì được anh Hải yêu thương. Linh chẳng tiết kiệm một lời nào khi khen bạn trai của mình: nào ga lăng, chịu chi, không tính toán, kể cả chuyện chăn gối cũng rất hiểu ý nhau và cực kì thỏa mãn nữa. Tôi thấy mừng cho Linh. Tôi bỏ qua luôn cả ý định của mình tới đây là để tâm sự cho Linh nghe mọi chuyện

đã xảy ra trong thời gian ngắn vừa qua như thế nào. Nói ra chỉ nữa, chắc chắn Linh lại bảo tôi là “đồ nhà quê”, thế kỉ nào rồi mà còn giữ gìn cái màng mỏng tanh đấy. Linh còn ca cẩm, cười nửa miệng:” Nếu có quen thằng khác mà nó đòi hỏi thì chỉ cần vài triệu là xong, dịch vụ đây trong Sài Gòn này thiếu gì”. Tôi cười cười cho qua chuyện.

Linh của tôi bây giờ khác xưa nhiều lắm. Không còn là một cô gái tên Diệu Linh ngây thơ, trong sáng với đôi mắt tròn xoe tinh nghịch; thay vào đó là một bà chị Linh sành sỏi, biết ăn chơi, trải chuốt, tô son, sơn móng và đôi mắt được trang điểm kĩ, ẩn dưới hàng lông mày đen, cong vút đầy toan tính, chi li.

Tôi cũng thế, nào khác Linh là bao. Về bề ngoài đã đánh mất đi hình ảnh của cô gái sinh ra và lớn lên nơi quê nghèo. Trong tiềm thức, tâm hồn tôi cũng ngày một “bẩn” và lún sâu thêm vào vũng bùn của dục vọng, ham muốn.

Chúng tôi đều đã vấp ngã.

Thời gian trôi đi khiến con người ta thay đổi quá nhiều. Không còn cái ngày cùng nhau nấu cơm, dọn dẹp hay ngồi hoạnh hộc cãi lí về cách giải bài tập nâng cao. Không còn cái ngày đưa giặt quần áo, đưa kia giặt chăn màn. Không còn những đêm thủ thủ cho nhau nghe những buồn vui trong cuộc sống rồi ôm nhau chìm vào giấc mộng. Không còn cảnh mỗi sớm mai, hai đứa cụng đầu nhau rồi chạy xô vào phòng tắm chỉ vì cố tình dậy trễ nhưng lại sợ muộn giờ lên lớp học... Không còn cảnh cười nheo cả mắt, miệng vẫn cố ngọam nốt miếng bánh mì rồi vẩy vẩy tay hẹn gặp lại vào giờ giải lao trước khi chia ra làm hai hướng lên hai khoa khác nhau...

Ai rồi cũng phải lớn lên. Ai rồi cũng phải có cuộc sống của riêng mình. Chẳng ai có quyền định đoạt và yêu cầu người đó phải sống theo ý mà mình đưa ra. Có hay chẳng cũng chỉ là ngồi nghe người ta kể, có hiểu được thì cảm thông, không hiểu nổi cũng không nên đưa ra những nhận xét hà khắc để rồi miệt thị, coi thường. Cuộc sống cuốn người ta đi theo những mối quan hệ nhập nhằng, chập nhoáng... để rồi trong những giây phút hiếm hoi nhất được ngồi lại cùng nhau, họ vẫn luôn khao khát:” Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ”.

Hơn năm giờ chiều, Sài Gòn chỉ còn thấp thoáng những tia nắng cuối ngày, tôi lên xe buýt trở về nhà, lòng đầy băn khoăn, nghĩ ngợi. Tôi tạt vào thế giới di động, xem hôm nay có gì mới hơn không. Chiếc điện thoại tôi để ý từ dạo trước, bữa nay đã giảm xuống chỉ còn hơn năm trăm nghìn. Tôi quyết định mua nó tặng mẹ và được tặng kèm theo một chiếc sim khuyến mãi còn mới tinh. Lòng tôi rạo rực trên suốt chặng đường tới bưu điện của quận, tôi nghĩ về cảm giác khi mẹ sở hữu nó và hằng ngày nói chuyện với tôi mà không cần phải thông qua bác hàng xóm khó tính bên cạnh nhà. Tôi còn tự ình cái quyền hãnh diện như: mẹ tôi có thể mang cả điện thoại và nói chuyện với tôi khi ra đồng, đi ngoài đường, đang nấu ăn, thậm chí là đang lấy bèo dưới ao để nấu cám cho lợn; còn bác hàng xóm thì đồ mang được cái điện thoại đi đâu ngoại trừ phải tháo tung mớ dây kia lên hoặc phải ngồi quanh quẩn ở nhà để trực tiếng chuông réo. Tôi cười phá:” Chỉ sợ lúc đó, mình lại nhịn ăn để lấy tiền gọi về ẹ mất thôi”.

Vàng trắng kia sao mà tròn trịa thế, vàng trắng kia sao mà sáng lung linh quá thế. Hai bên đường phố bắt đầu rực sáng lên như một sợi dây mảnh dài, mềm mại. Những cửa hàng tạp hóa, khu phố bán hoa, ..., ánh sáng nhấp nháy trưng lên đẹp lạ kì. Lâu rồi, tôi mới long dong dạo phố. Những cơn gió lướt qua nhẹ nhàng như kẻ mơn trớn trên da mặt tôi, mê dại, đắm đuối. Có một đôi bạn trẻ vẫy chào tôi:” Làm phiên cô bạn gái chụp ình tấm hình kỉ niệm nhé!”. Tôi gật đầu, cái rụp.

16. Chương 16

Chương 16: Người đang yêu thường rất nhạy cảm.

Nam nhắn tin cho tôi nói rằng cậu ấy đang ở sân đá bóng của trường và ngỏ ý muốn tôi qua đó chơi. Tôi chần chừ không đồng ý vội. Cảnh một đứa con gái đến khuôn viên của trường đại học khác, nhìn những cậu con trai đang ở tuổi mới lớn để lộ tấm lưng trần và cùng lẫn xả hết mình để tranh giành trái bóng tròn trên sân cỏ quả là điều hết sức ngớ ngẩn. Vài phút sau không thấy tôi nhắn tin lại, Nam như hiểu thấu những

gì tôi đang ngắm, cậu ấy lại tiếp tục khuyên nhủ.” Đan dừng ngai, trường Nam tổ chức đá banh giao lưu giữa các khoa với nhau thôi, nhưng đám bạn của Nam có đá một trận với bên trường Ngân hàng đó. Nam thấy có cả anh Hải và Linh tới chung nữa mà. Rất nhiều cổ động, và cũng rất nhiều teen girl nữa. Đan đến nhé. Nhân tiện Nam muốn giới thiệu Đan với đám bạn thân luôn, kéo chúng nó lại tưởng Nam có vấn đề về giới tính mà sao suốt ngày thấy đi lang thang một mình hoài”.

Tôi nhún tin đồng ý rồi chuẩn bị sửa soạn quần áo. Dù sao thì cũng là buổi hẹn hò với người yêu mình, lại còn được cậu ấy giới thiệu với đám bạn bè thân thiết nữa, nên tôi không thể xuất hiện quê mùa hay xuề xoà được. Tôi đứng trước gương ngắm kĩ khuôn mặt mình lâu hơn mọi khi, chải tóc kĩ hơn mọi lần, và tất nhiên là việc tìm một bộ cánh để khoác lên mình cũng không thể cầu thả và vội vàng được.

Tôi vẫn nhớ hình ảnh của các cô gái trong buổi hẹn hò và gặp gỡ bạn bè của đối phương ở những cuốn tiểu thuyết mà mình đọc: trang điểm đậm, mặc đầm và tìm chiếc túi xách hay lựa kĩ đôi guốc mang dưới chân phải phối hợp ăn ý với nhau... Nhưng tôi không có bộ trang điểm nào ngoài thỏi son màu hồng cánh sen; tôi không có đầm ngoài quần tây, quần jean hay áo thun...; tôi thường xuyên đi dày búp bê chứ chẳng có đôi guốc nào cao trên bảy phân cả; và tôi chỉ có một chiếc ba lô cũ cùng một chiếc túi xách màu sữa Diệu Linh tặng mình mà thôi...

Tôi lại chần chừ ngồi ở bàn học rồi gọi điện cho Linh. Linh cười xòa khi nghe tôi than thở:” Cô em của tôi ơi, đi xem banh chứ có phải khoác tay nhau đi xem phim đâu mà mặc vậy”. Tôi thấy mình bỗng trở nên ngớ ngẩn vô cùng, vội vàng thay đồ rồi khóa cửa phòng trọ.

Sân bóng rộng và vang dội bởi tiếng người. Những cô gái trong bộ đồ cổ động màu rực rỡ nổi bật giữa đám người đang chen chúc nhau để tự tìm mình một vị trí ngồi có tầm nhìn tương đối ổn.

- Em! Đi thôi nào!

- Đây! Buồng tay cô ấy ra.

Tôi cũng không rõ Nam xuất hiện từ hướng nào. Tay Nam giật mạnh lấy tay tôi và lôi đi chừng mấy bước. Khi định thần lại được sự việc, tôi mới từ từ ngước mắt nhìn lên người ở đối diện. Anh Hải đang đứng đó, đôi lông mày cậu lại và ánh mắt biểu lộ sự nhầm lẫn:

- Di Đan. Anh xin lỗi. Anh không cố ý. Nhìn từ phía sau, anh tưởng em là Diệu Linh.

- Hừm – Nam xì ra một tiếng rất mạnh. – Diệu Linh của anh ở kia.

Tôi nhìn theo hướng tay của Nam đang chỉ ra phía nhà gửi xe. Linh đứng thẳng người và im lặng. Tôi đưa tay lên vẫy, Linh không trả lời...

- Tụi em vô sân banh trước đi. Anh và Linh sẽ vô sau.

Nam lại kéo tôi đi, vừa đi vừa hậm hực:

- Sao Đan đi trễ quá vậy? Mà lần sau tránh xa anh Hải ra, biết không?

- Vì sao chứ? Anh ấy là bạn trai của Diệu Linh cơ mà. Vả lại, anh Hải đã nói là nhầm rồi còn gì nữa.

- Nhầm cái gì mà nhầm? – Nam trừng mắt. Chưa bao giờ cậu ấy lại nổi nóng với tôi như lúc này, nhất là lại vì một chuyện vô cùng trẻ con như thế.

- Bộ Nam không thấy, Đan và chị Linh cùng bạn áo phong trắng, quần jean đen và cả chiếc túi màu trắng sữa nữa đấy à.

- Nhưng nếu là tình yêu, thì dù có là chị em sinh đôi và giống nhau như hai giọt nước đi chẳng nữa thì người đàn ông vẫn tìm thấy sự khác biệt ở người yêu của mình... - Nam siết chặt tay tôi. – Đồ ngốc.

Tôi ậm ừ rồi đi theo Nam về phía sân bóng, nhưng thỉnh thoảng vẫn ngoái đầu quay lại: anh Hải và Linh hình như đang cãi nhau.

Khi đưa tôi vào chỗ ngồi ổn định ở một vị trí rất thuận lợi cho việc theo dõi trận đá bóng sắp diễn ra, Nam mới di chuyển đến đội hình. Nam chẳng khác gì một công tử bột, làn da trắng của cậu càng làm nền cho

bộ đồng phục thi đấu màu đen. Dáng người Nam dong cao, tay chân tuy không cơ bắp nhưng cơ thể cậu luôn toát lên được chất lửa cháy hừng hực xuân xanh của tuổi ăn, tuổi lớn với người đối diện.

Hồi còn ở quê, hè năm nào tôi cũng cùng đám bạn đi xem đá bóng vào gần ba ngày cắm trại cho các em nhi đồng. Tôi cũng không am hiểu nhiều gì về luật bóng, vị trí hay yêu cầu đá đối với từng cầu thủ, nhưng tôi phải thừa nhận một điều: tư thế di chuyển của Nam vô cùng đẹp mắt. (Cũng có thể khi bạn yêu một ai, đó là nhược điểm trong mắt người khác thì cũng sẵn sàng trở thành ưu điểm và đẹp đẽ đối với bản thân mình).

- Di Đan!

Mồ hôi chảy từng hàng, từng hàng trên khuôn mặt Nam. Tôi rút chiếc khăn mùi xoa trắng trong túi xách rồi đưa cho cậu. Nam miễn cưỡng chìa tay ra đón lấy, nhưng thay vì để lau mặt mình, cậu ấy lại lau mồ hôi trên khuôn mặt của tôi. Trong một vài giây bất ngờ, tôi chỉ kịp né tránh:” Người ta đang nhìn kìa”. Còn Nam thì bật cười.

- Chờ Nam ở đây, đừng có đi đâu đấy. Anh Hải hay Diệu Linh gọi cũng nói không luôn.

- Đan biết rồi... Phải ngồi yên đây... Không được đi đâu nếu Nam chưa về...

Có rất nhiều cô gái có mặt tại sân vận động, nhưng thực chất chỉ là đi tìm kiếm và ngắm nhìn một ai. Có rất nhiều lời hò hét hay cổ vũ phát ra từ miệng những cô gái, nhưng thực chất trong đầu họ chỉ là những suy ngẫm hướng về một chàng trai. Tôi đưa tay lên bên bầu má, thấy nóng ran... Bước chân Nam vẫn chạy đều đều trên sân cỏ.

Khi trận bóng đã trôi qua được một nửa thời gian, tôi mới nhìn thấy bóng dáng Linh đang ở khán đài và cố gắng di chuyển về phía tôi đang ngồi.

- Chị vào xem muộn thế? Mà anh Hải đâu? – Tôi vừa nói vừa nhấc chiếc túi xách màu trắng sữa lên để ôm vào lòng, rồi nhường chiếc ghế bên cạnh cho Linh.

- Ủ. – Linh không nhìn tôi mà lặng lẽ ngồi xuống. Tháo chiếc mũ rộng vành ra khỏi đầu, Linh đưa hai bàn tay lên cao quơ vội mở tóc dài rối và cuộn tròn búi gọn lại. – Trời nóng thật đấy, còn bức trong người nữa chứ. – Linh với tay lấy chai nước suối rồi dốc ngược ngay sau đó.

- Coi chừng bị sặc nước đó! Mà chị có chuyện gì à?

- Không. Mà mà hỏi anh Hải làm gì? – Linh nhìn xoáy vào mắt tôi, rất giận dữ.

- Dạ?

- Hỏi anh Hải có chuyện gì? – Linh nhắc lại. Giọng điệu dữ dằn hơn.

- Chẳng có chuyện gì cả. Tại em thấy hai người đi chung với nhau mà giờ thì còn mình chị nên mới hỏi thôi. Chứ em và anh ta thì có gì để mà nói chuyện cơ chứ.

- Thế hả? – Linh hỏi lại, giọng pha chút lạnh lùng. – Nhưng những người đang yêu thì nhạy cảm lắm, cô em gái ạ.

- ...

Về sau này, tôi mới hiểu hàm ý về câu nói của Diệu Linh. Bạn sẽ là kẻ gốc và trở thành kẻ tiếp tay nếu để người yêu của mình ở cạnh một cô gái khác, kể cả đó là em gái của bạn, hay bạn thân của bạn hoặc là người bạn luôn tin tưởng nhất rằng: họ sẽ không bao giờ phản bội bạn, cướp đi niềm vui, nụ cười trong bạn...

17. Chương 17

Chương 17: Nam và cuộc sống của gia đình cậu ấy

- Cậu nên in là:” Cần người ở ghép”, chứ đừng có in rõ ràng ràng là:”Cần nữ ở ghép” như thế này, hiểu không Di Đan?

Nam xé luôn tờ giấy A4 thông báo của tôi dán trên cột điện trước nhà, lều bàu vài ba tiếng rồi lẳng lặng đi thẳng vào phòng. Tôi rót nước lọc cho Nam và biết cậu ấy đã dùng rượu, cho nên nói gì hay mắng nhiếc vào lúc này đều là điều không hay cả. Sau một hồi nghe “ông cụ non Nam” trình bày, tôi cũng hiểu qua loa là cậu ấy vừa mới cãi nhau với anh Hải, mà chính bản thân cậu cũng không hiểu nguyên nhân là vì sao. Nam muốn ra ngoài ở, nhưng hiện vẫn chưa tìm được phòng trọ và muốn ở phòng của tôi một vài hôm. Tôi không đồng ý ngay lập tức, khuyên Nam hãy sang sống tạm vài hôm ở bên đám bạn học chung lớp. Nam lắc đầu, khó chịu:

- Lúc trước có tiền, giao du với dân Sài Gòn hoặc đám bạn lúc nào cũng rủng rinh tiền trong túi không à, có để ý gì đến dân tỉnh lẻ đâu. Giờ túi thủng, tiền rơi mất quá nửa, chẳng ai muốn tiếp đón mình nữa cả. Đạn thừa hiểu điều này hơn Nam mà...

- Sáng mắt ra chưa? – Tôi nguýt dài khiến sắc mặt Nam tối sầm hẳn lại.

- Nam sẽ kiếm nhà trọ, không làm phiền Đạn lâu đâu. Cùng lắm là chân cầu bên kia kia, nam nhi chỗ nào chẳng là nhà. Đạn nhỉ? – Nam vừa nói vừa chỉ tay ra ngoài cửa, giọng điệu vẻ dỗi hờn.

Tôi mắc cái chứng thờ dài, thấy Nam vừa đáng trách lại vừa đáng thương. Tôi nói Nam hãy cứ nghỉ ngơi đi, còn tôi sẽ nấu bữa cơm chiều. Nét mặt Nam mừng lên trông thấy: “Đạn tốt bằng trời luôn”, khiến tôi cũng muốn cười nghiêng ngả.

- Ở với Đạn sẽ rất khổ, không có bếp ga lớn, nồi inox đẹp hay cơm nấu từ gạo thơm ngon đắt tiền, và thậm chí là có thể sẽ phải ăn mì gói vào cuối tháng nếu tháng đó phát sinh thêm tiền sinh nhật, tiền học thêm, Ở phòng của Đạn không rộng rãi, không thoáng mát bởi điều hòa mà chỉ có gió trời và tán cây lớn trước nhà thôi. Chịu nổi thì Nam ở đỡ vài hôm trong thời gian tìm phòng trọ, nếu không thì vài ba hôm nữa cho người ngoại con giận rồi về xin lỗi anh Hải. Dẫu sao, anh cũng lớn hơn mình nhiều tuổi mà. Việc giận dỗi rồi bỏ ra khỏi nhà như thế này, họ sẽ nghĩ mình còn trẻ con đó. Đúng là Nam ngốc!

Nam chẳng nói năng gì nữa, cái nhìn chằm chằm đổ dồn về khu vực nấu nướng khi tôi vừa nhặt rau vừa giảng giải cho Nam hiểu rõ vấn đề. Mà tôi cũng không biết lời mình nói vừa rồi Nam có nghe hay không. Tôi tỏ vẻ bực mình rồi gắt gỏng:

- Có nghe Đạn nói gì không vậy? Hải?

- Nghe.

- Thăm thía không? Hay là Đạn nói sai?

- Nước đổ đầu vịt rồi, nghe mà không nhớ tẹo nào cả.

- Đạn xin. Đạn đi xủ đây.

Đó là bữa cơm chung thứ hai của chúng tôi tại căn phòng trọ nhỏ, rộng khoảng mười sáu mét vuông này. Khác với lần trước, tinh thần của tôi cực kì thoải mái, nét mặt Nam cũng dần tươi tỉnh lên.

Nam kể cho tôi nghe nhiều hơn về cuộc sống của cậu ấy. Nam là con trai duy nhất trong một gia đình ngoài Hà Nội nên được nuông chiều từ ngày còn nhỏ. Gia đình cậu sở hữu một công ty lớn chuyên về hàng xuất nhập khẩu, nhưng gần đây tài chính lại có phần đi xuống một cách trầm trọng. Bố của Nam thì luôn có những cô trợ lý chân dài, da trắng nõn, với cái cổ đẹp như cổ thiên nga, cùng những mái tóc đủ màu sắc hợp thời, cập kè kè bên suốt cả buổi. Mẹ của Nam thì gần như gánh vác toàn bộ công việc ở công ty, sức khỏe yếu dần và nhan sắc cũng hóa thành người đứng theo ngày tháng. Bà sống trong khó tiền kiếm được, nhưng thuộc vào tốp: “Người giàu cũng khóc”. Nam chán cảnh gia đình nên mới quyết định thi vào một trường Đại học trong Sài Gòn. Mẹ Nam khóc ròng, khuyên nhủ đủ điều, như nhà có mình cậu ấy là con trai thì phải ở lại Hà Nội để gần gũi với gia đình. Bố Nam hay tin, cũng liền nổi trận lôi đình: “Mày mà không học ngoài Hà Nội, thì vào đó tự kiếm tiền mà trang trải học phí và sinh hoạt, rõ chưa!”

Những lúc không kiềm chế được cảm xúc, giọng Nam khản đặc lại nơi cổ họng, nghẹn ngào cùng nước mắt: “Nam trách ông ta vì là đàn ông mà vô trách nhiệm với gia đình, bù khú, nhậu nhẹt. Còn mẹ Nam à? Đáng trách luôn. Kiếm tiền nhiều thì làm cái gì cơ chứ? Bỏ phận của đàn bà trong gia đình không phải là như thế. Phải biết nấu ăn, dọn dẹp, chứ không phải mang ô-sin về nhà, chìa tiền ra trả là xong, hay cuối tuần thì kéo nhau ra nhà hàng ăn cả tiền triệu mà chẳng tìm đâu ra cái định nghĩa nào gọi là “không khí bữa ăn

gia đình”. Nam không rõ nữa, có lẽ ngần ấy thời gian trôi qua, bữa cơm nào cũng nguội ngắt, thiếu người ăn. Ai cũng có lí do, ai cũng bận việc cá nhân, họ bận đến mức không thể ngồi với nhau quá mười phút. Kiếm tiền nhiều để rồi chịu cảnh chồng chung, nay nghe ông ấy đi với em này, mai đi với chị kia, rồi gồng mình lên vì ghen tuông, đố kị. Không biết bao nhiêu lần cả chị gái và Nam khuyên bảo mà bà ấy không hiểu, hoặc là cố tình không hiểu. Nên chăm lo sức khỏe, nên dành thời gian chăm sóc sắc đẹp hay đi tập thể dục thể thao. Thử hỏi, vợ đẹp con ngoan thì chồng nào dám chán cơm thêm phở, chồng nào mà dám mở miệng chê cơm ngán, thêm phở dài và coi khách sạn mới là nhà ở của mình cơ chứ...”

Và cũng bắt đầu từ ngày đó, Nam biết uống bia rượu hay tụ tập bạn bè ở những quán bar, những cuộc vui chơi quên về nhà, quên cả giờ giấc chẳng kể ngày hay đêm. Nam nhận ra, rượu không phải lúc nào cũng là một thứ chất lỏng đáng ghét, chúng chỉ mang lại toàn những phiền phức hay rủi ro. Đôi khi người ta uống rượu, cũng là lúc họ uống cái tịch mịch vô biên vào trong để lòng bớt những ngổn ngang, hay xoa dịu những nỗi đau rồi bời.

Tôi gần như im lặng hoàn toàn suốt cả buổi tối. Đằng sau bộ mặt của một công tử, một cậu ấm là đây: có phần yếu đuối và mong manh như con gái. Tôi khuyên Nam hãy cứ nói hết những gì mà mình nghĩ bấy lâu nay nếu cảm thấy tin tưởng ở tôi. Tôi không giúp được tình cảm trong gia đình cậu ấy có thể hàn gắn như những tháng ngày xưa, nhưng chắc chắn tâm trạng hẳn sẽ bớt nặng nề và mọi cảm xúc xưa nay bị giấu kín có thể vơi bớt đi đôi ba phần.

Nam khóc trước mặt tôi như một đứa trẻ đang ở tuổi mới lớn và chất chứa nhiều điều cần được chia sẻ. Không phải tôi đang tự mình cái quyền được làm người lớn với Nam, nhưng quả thật trước mặt tôi đây không còn phải là Trần Huy Nam của thường ngày.

Đêm buong, chúng tôi nằm quay lưng lại với nhau theo như thỏa thuận lúc tối. Thỉnh thoảng trở mình vì người quá ề ẩm, tôi bắt gặp đôi mắt sáng long lanh như hai viên bi ve của Nam, đẹp lạ và có sức hút vô cùng mạnh mẽ. Nam nói, cậu ấy khó ngủ. Tôi trả lời, có lẽ là do lạ giường, một hai hôm rồi sẽ quen. Tôi quay người trở lại vào phía tường. Bóng đen của cánh tay Nam cứ đưa lên rồi lại đặt xuống, rất ngập ngừng. Tôi gần giọng:” Quay người và nhắm mắt lại”. Sau đó là tiếng sột soạt rất khẽ trên chiếc chiếu tre phát ra. Lúc đó, tôi mới thở vội rồi từ từ nhắm mắt lại. Nhưng hễ cứ chợp mắt được một chút, tôi lại giật mình tỉnh dậy bởi giấc mơ trai gái của hôm nào. Chuyện đó vẫn ám ảnh tôi mọi lúc mọi nơi, ở trường, chỗ làm, hay cả trong lúc ngủ, vẫn miên man những tiếng rên xiết khe khẽ dịu dàng, vẫn được vị của những nụ hôn ngọt ngào nồng cháy. Tôi cảm nhận rõ khoảnh khắc dữ dội trong những cử chỉ yêu thương, âu yếm của ngày ấy. Và hình như, Nam đã thức suốt cả đêm hôm đó.

18. Chương 18

Chương 18: Sống thử

Những ngày đầu tiên của chúng tôi,

Tôi đi học vào buổi sáng rồi đến thẳng chỗ làm thêm. Nam đi học, về nhà và nấu cơm đợi sẵn. Tôi bắt đầu làm quen với bữa ăn:“ cơm không lạnh, canh cũng chẳng ngọt”, nhưng ít nhất tôi cũng không còn phải ăn mì tôm vì tội lười biếng vào bếp nấu cơm sau khi đi làm khuya về. Hôm thì Nam nấu cơm khô, hôm thì gần như cháo, ngoài trứng luộc hoặc chiên thì chỉ có thịt luộc, ngoài ra Nam không chịu mua cá. Nam bảo: cá chiên thì cháy xém vỏ bên ngoài, mà bên trong thì vẫn sống nguyên; còn cá nấu, cho dù tôi đã ghi sẵn ra giấy nhưng cậu ấy cũng không thể làm được. Cậu ấy đề nghị:

- Hãy cho Nam thời gian, nhất định Nam sẽ thành người đàn ông nội trợ đảm đang nhất khu trọ này”.
- Nam nấu sao thì Đan ăn vậy, nhưng đừng để hai đứa phải đi vào bệnh viện và nằm đợi bác sĩ tới cấp cứu là được rồi”. Tôi bật cười trước câu nói nịnh nọt của Nam.
- Đan chờ rồi mà xem, Nam không có nói suông bao giờ.

Nam cười tíu tít rồi gấp miếng thịt luộc vào bát cơm của tôi:” Thịt luộc chín rồi, đừng lo”.

Tuần thứ ba,

Nam vẫn chưa chịu đi tìm phòng trọ với lí do đang là tháng chín, sinh viên từ các tỉnh ồ ạt vào Sài Gòn để nhập học, nên việc tìm phòng là rất khó khăn. Mà Nam thì không thích phải ở ghép, cậu ấy càng không thích va chạm hay luôn cảm thấy khó khăn trong việc hòa hợp với các bạn ở dưới quê lên vì cách sống, suy nghĩ lối sống gần như là trái ngược hoàn toàn.

Nam bảo muốn đi làm thêm, nhưng tôi chẳng thấy công việc nào hợp với cậu ấy cả. Buổi đầu tiên đi làm chung ở nhà hàng tiệc cưới, được hơn một tiếng đồng hồ, Nam đã bỏ về với lí do là mệt, đứng mỗi chân quá nên không quen. Phải một lúc sau, tôi mới biết Nam nói dối mình. Tôi bắt gặp anh Hải và Linh cùng đến dự buổi tiệc trong những bộ đồ đẹp, trau chuốt, và tay trong tay nói cười hạnh phúc. Tôi vừa định lẩn trốn để tránh sự hiểu lầm như hôm ở sân đá bóng thì đã nghe thấy tiếng gọi của anh Hải.

Anh Hải hỏi tôi về chuyện của Nam, tôi chỉ biết hứa sẽ động viên cậu ấy để sớm trở về nhà. Anh Hải cười nửa miệng:”Cái thằng công tử bột như nó ra ngoài được vài bữa nữa là chịu hết nổi thôi, anh lạ gì cái tánh trẻ con của nó. Làm phiền Di Đan giúp anh nha”. Tôi gật đầu rồi quay sang ngắm chị Tấm Linh “công chúa”. Linh đẹp như nàng Bạch Tuyết trong chiếc đầm trắng đính pha lê, môi tô son màu hồng cánh sen. Khuôn mặt Linh toát lên một vẻ đẹp dịu dàng và thuần khiết. Chiếc váy ôm ngang ngực để lộ bờ vai trần không tì vết càng khiến Linh mong manh như cánh hoa trong gió và quyến rũ hơn tất cả những cô gái khác trong buổi tiệc sang trọng. Bước sang tuổi hai mươi, nụ cười tỏa nắng của Linh như đóa hoa trong thời kì nở rộ, đẹp đẽ, đầy sức sống tuổi thanh xuân. Họ mỉm cười với họ:” Hôm nay, anh chị đều rất đẹp. Quả là trai tài, gái sắc”.

Tuần thứ tư,

Nam đề nghị với tôi rằng, cậu ấy muốn ở chung phòng. Tôi giật thót khi đang đưa miếng thức ăn đầu tiên của bữa cơm tối vào miệng.

- “Uốn lưỡi bảy lần trước khi nói”, biết không Nam?

- Nam hiểu. Nam biết Nam chẳng làm được việc gì, nhưng Nam sẽ cố gắng. Nam hứa sẽ học nấu ăn, giặt quần áo lẫn cả lau nhà. Đan đi học rồi đi làm hẳn là rất mệt, Nam sẽ dọn cơm nóng, nấu canh ngọt và bật quạt mát khi Đan về. Tiền mẹ gửi vào hàng tháng, Nam đưa Đan cất giữ tất cả để chi tiêu hàng ngày. Nam không giữ một đồng nào luôn.

- Eo ôi, chỉ có thể thôi đấy hả? – Tôi cười thầm trong bụng vì sự trẻ con lẫn ngốc nghếch này.

- Nam biết điều này là không hay, ráng đến Tết, mọi người trả phòng về quê rồi Nam đi kiếm tiếp. Chứ bây giờ...Đan biết rồi đấy.

- Để Đan suy nghĩ đã. Nam ăn tối đi.

Ăn tối xong, Nam không để tôi đụng tay vào bất cứ việc gì, từ rửa bát, lau bàn ăn cho đến cầm cây chổi để quét nhà. Cái dáng vẻ tất bật của Nam càng khiến tôi suy nghĩ về lời đề nghị của cậu ấy. Chưa bao giờ tôi dám nghĩ tới chuyện hai đứa sẽ sống chung. Chưa bao giờ tôi dám kì vọng, sau mỗi ngày đi làm về tôi sẽ có cơm nóng hay canh ngọt đang đợi chờ sẵn. Tôi càng không dám đặt ra một giả thiết rằng, sau khi sống chung thì tình cảm của chúng tôi dành cho nhau sẽ còn lại là bao nhiêu ngày tháng, những gì chúng tôi nhớ về nhau là những rung động tuổi đầu đời hay chỉ là hơi thở hoặc da thịt quện hòa vào nhau sau mỗi đêm.

Có rất nhiều cô gái, họ luôn có một suy nghĩ tiêu cực rằng, khi bản thân đã đánh mất đi cái ngàn vàng mà Chúa trời ban tặng, khi mà họ đã trải qua cơn đau đớn tột cùng của lần đầu tiên, họ thường buông xuôi và phó mặc số phận về sau này. Như chiếc lá đến ngày vàng cuống để mặc gió cuốn đi và chịu vùi mình dưới màu nâu của đất mẹ, mà trong giây lát họ bỗng quên mất O’Henry từng viết lên câu chuyện để đời:” Chiếc lá cuối cùng” đấy thôi. Tôi cũng thế, dù xuất thân từ một làng quê nghèo, được nhà trường và gia đình giáo dục, chỉ bảo kĩ lưỡng về học vấn, kinh nghiệm sống, cách ứng xử... nhưng tôi vẫn trượt chân và vấp ngã khi mới sống ở thành phố được một thời gian rất ngắn. Nhưng điều quan trọng là, tôi đã rất thành công trong việc tự đánh lừa bản thân, tự an ủi cái tôi vốn ích kỉ và sợ sệt của mình, để đôi chân được thêm vững bước hơn trên con đường lăm chông chênh của cuộc sống.

Tôi vừa ngồi ở bàn học vừa nhìn vào phòng tắm. Dáng dấp Nam đang co người để giặt giũ những chiếc quần jean cứng nhắc và ra màu đen đục.

- Nam không thấy mệt à? Ăn được có một bát cơm mà từ tối đến giờ chẳng để cho chân tay được nghỉ ngơi. Nhỡ xỉu ra đấy thì sao?

Nam nhìn tôi, mặt mũi mướt mồ hôi, nhưng vẫn tươi cười vui vẻ. Chiếc răng khểnh lấp ló dưới đôi môi ngọt ngào làm tôi khựng lại vài giây.

- Mệt gì đâu? Sức trai tráng thế này cơ mà. Nam có thể bẻ gãy sừng trâu đấy Đan à.

- Thế sao tuần trước mới đi làm được hơn một tiếng đã bỏ về?

- Ừ thì ... - Nam lấp lững rồi nở nụ cười trừ.

- Thì mệt, Nam nhỉ! Ha ha – Tôi cười khanh khách nhìn cái vẻ mặt bí xị của Nam đang gượng gạo và hai bên gò má ửng lên một màu hồng như con gái.

Có lẽ Nam đã quen với chỗ ngủ mới và một buổi tối lao động công ích không ngừng nghỉ khiến cậu ấy vừa nằm xuống đã chìm vào giấc ngủ ngay. Tôi cảm nhận rõ được hơi thở đều đều phả vào màn đêm từ phía cậu. Khẽ đưa tay lướt dọc khuôn mặt đẹp tựa như tượng khắc, từ vầng trán cao thông minh chẳng có vết nhăn nào, đến chiếc mũi tây thẳng và thon dài, đến đôi môi đỏ chín màu cà chua như con gái và chiếc cằm lún phún một chút râu mới nhô. Tay tôi run lên và bờ vai thanh mảnh của mình cũng rung rung theo tiếng đập lối nhịp của tim mềm. Cái ham muốn mãnh liệt dấy lên trong lòng như đêm mưa của ngày trước làm tôi hoảng hốt quay đi, nhưng vẫn không kịp tránh ánh mắt da diết từ phía Nam vừa hướng đến. Bàn tay Nam đã vịn vào bờ vai tôi kéo lại, giọng dịu dàng:

- Đan lạnh à?

Rồi bàn tay cậu ấy siết chặt bàn tay tôi, rất ấm áp và mềm mại.

- Thực ra, Đan cảm thấy rất sợ. Những gì đã xảy ra luôn khiến Đan lo lắng và nghĩ ngợi. Đan từng nghĩ và luôn tự hào về bản thân mình rằng, Di Đan là một cô gái ngoan hiền, không yêu đương sớm, chỉ biết chăm cùi cạp sách tới trường và về nhà giúp bố mẹ nấu cơm, nhặt rau hay phơi thóc. Tất cả những gì đã xảy ra giữa hai chúng ta như một giấc mộng, Đan sợ phải chìm sâu vào vũng bùn của dự vọng khi tuổi đời cả hai còn quá non nớt. Nhưng khi đã đặt chân vào rồi, Đan lại không đủ can đảm để bước ra. Bởi vì...

- Nam sẽ không bao giờ rời bỏ Đan. Nam càng không hề có ý lợi dụng Đan. Kể cả việc Nam đề nghị chúng ta sẽ sống chung với nhau một vài tháng ở phòng trọ này. Nam biết, bản thân mình được chiều chuộng từ bé. Còn Đan lại lớn lên và sống trong một môi trường gần như là khác hoàn toàn. Nam chỉ muốn được ở bên cạnh, để hiểu nhau hơn, chăm sóc cho nhau tốt hơn, và nhất định sẽ đối xử tốt với Đan.

Câu nói này của Nam thực sự khiến tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Tôi chưa bao giờ dám nghĩ đến thứ tình cảm chớp nhoáng được bắt đầu từ một vụ va chạm xe cộ vào ngày Tết, lại trở thành hạt giống được ươm mầm từ lâu và mỗi ngày nhú thêm một trời xanh mơn mơn. Chúng tôi nằm ôm nhau cả đêm, ôm rất chặt, chặt đến nỗi tôi có thể cảm nhận được cơ thể mình và cơ thể cậu ấy đang đan lồng vào nhau. Tôi cảm nhận rõ từng nhịp đập trái tim, từng hơi thở ấm nóng có phần gấp gáp phả đang phả ra từ phía cậu ấy.

Ánh sáng của những vì sao đêm hắt xuống không gian, len lỏi vào từng cành cây, kẽ lá, lùa qua khe cửa sổ rồi tràn vào căn phòng nhỏ. Ánh mắt cậu ấy sáng ngời và đôi môi khẽ mỉm cười đặt nụ hôn nhẹ nhàng lên vầng trán tôi. Tôi đưa cánh ra mình ra, vòng lấy eo cậu ấy. Nam cũng nhẹ nhàng kéo tôi lại phía mình, đầu tôi ép sát vào lồng ngực đang lên xuống và lối nhịp kia.

Tôi gối đầu lên cánh tay của Nam và bắt đầu chìm vào giấc ngủ. Trong mơ màng, tôi vẫn cảm nhận được bàn tay cậu ấy vẫn nắm giữ tay tôi, xoa xoa nhẹ, rất buồn. Tôi từ từ tỉnh dậy và ngược nhìn khuôn mặt Nam. Đôi mắt Nam đã khép lại nhưng ngón tay cậu ấy vẫn day đi day lại vào vết chai ở bàn tay tôi...

Từ nhỏ, tôi đã ra đồng gặt lúa hay đi cấy cùng cả nhà. Việc cầm chắc lưỡi liềm để cắt lúa hay dùng con dao sắc lềm thái chuối, băm nhỏ những cọng khoai lang già làm đồ ăn cho lợn, gà là điều mà cô gái thôn quê nào cũng phải biết đến. Ngày trước, tôi thường hay dùng dao sắc gọt bớt lớp chai đó đi, nhưng sau một

thời gian nó lại dày lên như cũ. Tôi vô tư hỏi mẹ về lớp da sần sùi màu vàng ố, mẹ vuốt mái tóc đen dài và trơn mượt bởi nước đun từ quả bồ kết thơm và lá bưởi quê nhà:

- Mẹ xin lỗi. Từ ngày mai trở đi, con dành thời gian đầy đủ để làm bài tập ở trường và học thêm. Con còn nhỏ, việc học mới là quan trọng. Hiểu không?

Tôi vô tư nghĩ về thời gian rảnh rỗi bắt đầu từ ngày hôm sau: có thể ngồi bệt hàng giờ ở ngoài ngõ chơi chuyền cùng đám bạn mà hát to:” Cây mốt, cây mai, lá trai, lá hến, con nhện chẳng tơ, quả mơ có hạt...”, hay những buổi đi học về có thể la cà rong chơi thay vì phải co chân chạy nhanh về nhà và hì hục nhóm bếp củi để nấu cơm mà hai mắt ầng ậc nước vì khói bụi...

Lần đầu tiên, tôi bị bố đánh vì tội đi học về muộn. Sau này lớn hơn một chút, tôi mới hiểu:” đi học về muộn” không phải là lí do chính khiến bố nổi giận nhiều đến vậy. Lần đầu tiên, bố khen:” Con gái rượu của bố cười đẹp lắm” khi tôi đang chơi chuyền cùng đám trẻ làng và nở nụ cười giòn tan...

Lần đầu tiên, chị Di Vân phải nằm ở trạm xá để truyền đạm vì kiệt sức. Chị thức khuya để ôn thi đại học. Chị dậy sớm để học thuộc bài rồi lên lớp. Chị còn phải thay tôi nấu cơm hay thái chuối, băm rau khoai lang già. Cho đến tận bây giờ, gân mu bàn tay của chị vẫn in hằn một vết thẹo dài hơn năm centimet do một lần vừa tranh thủ học bài vừa làm công việc nhà.

Lần đầu tiên, tôi xà vào lòng mẹ và biết yêu gia đình nghèo khó của mình hơn bao giờ hết.

- Lạnh lắm. Con muốn ngồi nhóm bếp củi. Mẹ ơi.

- Ngồi xuống đây là ấm rồi. Con hơ tay vào gần bếp như thế này này. Đừng có đụng vào biết không. Ngón tay con sẽ lại bị chai sần đấy. Nào! Ngồi xuống đây...

- ...

- Nhanh lên không lạnh. Di Đan? Con sao thế?

- Con không sao. Ngón tay con chai sần một chút đầu bằng cảnh bố mẹ phải lam lũ sớm chiều ngoài nương máng, ruộng đồng. Ngón tay con có một chút ố vàng đầu bằng vết thẹo dài không bao giờ biến mất trên bàn tay chị Di Vân...

Năm đó, bố mẹ tôi đều bước sang tuổi bốn mươi và xây xong căn nhà từ chính những viên gạch mà cả gia đình phải đổ mồ hôi chẳng kể ngày nhào nặn hay đêm về giăng bạt che chắn gió mưa.

Năm đó, chị Di Vân thi đỗ vào trường Đại học Quốc gia Hà Nội và người gây sọp hân. Cứ mùa đông đến, vết thẹo dài ở cạnh bàn tay chị lại sưng tấy và tím thâm lại.

Năm đó, tôi tròn mười hai tuổi, biết điệu đà, biết ngấm mình trước gương và cũng dành được một giải thưởng lớn trong cuộc thi học sinh giỏi cấp huyện.

Tôi lại chìm mình vào giấc ngủ.

Nếu chúng tôi sống chung với nhau là vì tình yêu chân thành, thì quả là điều vĩ đại. Bởi việc sống chung trước hôn nhân thì phần thiệt thòi luôn là về phận nữ. Những cô gái của chúng ta phải làm tròn nghĩa vụ của một người phụ nữ trong gia đình trong khi xã hội, và pháp luật đều chưa ai thừa nhận cả.

Chúng tôi bắt đầu rủ nhau cùng tới nhà sách vào dịp cuối tuần. Hai đứa ngồi bệt xuống ngay chân giá đựng và ôm khư khư một vài cuốn tiểu thuyết hay sách tham khảo chuyên ngành, chăm chú đọc. Sắp đến ngày kiểm tra môn học thuộc nào đó, chúng tôi lại tự kiểm tra bài cho nhau, ai đọc sai sẽ bị phạt bằng một cái búng vào mũi, đau ran rát. Thịnh thoảng Nam lại cười trêu:” Mũi Đan hơi thấp, búng một thời gian sẽ sưng và nhô cao như ngọn núi. Mũi Nam cao, búng riết rồi bị mòn và bành ra như quả đồi trọc ...”

Nhà bếp ở phòng trọ tôi cực nhỏ. Những hôm đi làm về sớm, tôi lại vào bếp nấu ăn, nhưng cái giấc mơ được người mình yêu đứng từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy lại chẳng bao giờ thành sự thật. Một mình tôi đứng nấu ăn và loay hoay tìm dụng cụ ở dưới, hay những chiếc hộp nhựa nhỏ xinh đựng gia vị nêm, mắm, muối... đến cả việc di chuyển ra vào cũng rất khó khăn thì tìm đâu ra sự lãng mạn cơ chứ. Nam như hiểu ý, cậu ấy lại vội rót mật ngọt vào tai tôi:” Sau này, tớ sẽ không để cậu phải chịu khổ đâu”... Tôi xoa xoa hai bàn tay vào nhau:” Chỉ cần cậu đừng bao giờ rời xa tớ”.

Trong tích tắc vài giây đồng hồ, tôi bỗng phát hiện ra những vết chai sần màu vàng ố ở lòng bàn tay ngày càng dày cộm lên. Tôi lặng thinh ngay sau đó. Vì người con trai mà tôi yêu thương, tôi đâu quản ngại khó khăn hay thiếu thốn. Cũng tại bởi vì, những người con gái khi yêu, họ đều dốc cạn lòng mình, tâm hồn mình cho cuộc tình mà không bao giờ phải ân hận hoặc tiếc nuối. Nhưng cũng có những đôi tình nhân, họ cùng vượt qua bao nấc thăng trầm của thời gian mà cuối cùng vẫn phải chia đôi đường dang dở, để người con gái ngồi lại thẫn thờ bên bờ vực chia cắt đầy kỉ niệm, nhìn cánh chim bay:” Người con gái yêu đến cạn lòng mà vẫn cô đơn...”

Nam kéo cánh tay tôi lại phía mình, và nghịch từng ngón

- Nam từng nghĩ, Nam sẽ thương một cô gái với tính cách tiểu thư. Nam đã từng rất sợ, Nam không biết phải làm gì để bàn tay người con gái đó mãi trắng, mềm và nhỏ gọn.

- Tớ xin lỗi. Nam thấy đấy, đôi tay của mình...

- Nhưng khi nghe những câu chuyện về thời thơ ấu của Đan, Nam...

Khi nhớ lại những chuyện đã xảy ra, tôi ngỡ tưởng mình phải là người bật khóc. Nhưng không, người khóc lại là Nam. Những giọt nước mắt dịu dàng của cậu ấy rơi xuống lòng bàn tay tôi, nóng hổi. Tôi ép ngược bàn tay vào ngực trái mình. Tôi đã tự nhủ thầm:” Người con trai này sẽ không bao giờ phản bội hoặc rời xa tôi”.

19. Chương 19

Chương 19: Yêu ai thì cũng phải giữ lấy mình

Cả tuần sau, Hiếu mới chịu bắt chuyện với tôi và hai đứa lại ngồi chung bàn học. Hiếu kể cho tôi nghe về cuộc sống thử với người vợ “hờ”. Mọi thứ nhạt nhẽo và vô vị hơn bất cứ thứ gì trên đời. Ngoài chuyện chăn gối để thỏa mãn nhu cầu sinh lý, thì Hiếu và cô bạn gái chẳng thể hiểu đối phương đang nghĩ gì, cần gì. Hiếu mất tự do với bạn bè, không thoải mái trong lối sống phóng khoáng của tuổi thanh niên. Hiếu đổ lỗi hoàn toàn tại người vợ “hờ” của mình đã gây ra. Nhưng Hiếu cười, có cơm ăn, quần áo chẳng phải giặt, việc dọn dẹp nhà cửa cũng không phải đụng chân tay; vấn đề tài chính lại có phần dư dả hơn so với những tháng ngày trước là phải chờ mỗi mất mới thấy bố mẹ dưới quê gửi tiền vào tài khoản. Vậy là việc sống thử của Hiếu, tiêu cực cũng nhiều, mà tích cực còn nhiều hơn.

Cậu ấy dặn tôi:

-Yêu ai thì giữ lấy mình, đừng như Hiếu. Hiếu quý Đan nên nói thẳng cho nhanh. Chỉ thiệt cho con gái thôi. Chứ cánh đàn ông, không cô này thì cô khác. Còn con gái, chỉ có một lần thôi đấy. Mà giả sử chẳng cần cái lần đầu tiên đấy đi, thì hẳn người đàn ông ấy phải cao thượng lắm. Mà kiếm được cái thằng đàn ông cao thượng ở cái thời buổi này để nó thứ tha cho cả một đời là khó lắm à nha.

- Ừm! Hiếu quan trọng chuyện giữa con gái và đàn bà, vậy sao còn làm thế? Không lẽ sau này, người vợ mà Hiếu muốn cưới phải ...?

- Phải... giống Đan. – Hiếu nhìn tôi, cười lấp liếm. Còn tôi thì trờng mắt nhìn hẩn vì ngạc nhiên. - Thực ra nếu nói không, thì cũng chẳng phải; nếu nói có, cũng không hẳn là sai. Nhưng giữ được mình, là điều tốt hơn tất cả. Mà đã là điều tốt hơn tất cả thì thằng đàn ông nào chẳng thích. Đan thấy Hiếu nói đúng không?

Đã có lúc, tôi đặt mình vào Linh, vào Hiếu. Họ chung chăn, chung gối, chung cả nồi cơm là vì tình yêu hay chỉ qua đường, hoặc còn nhiều lý do nữa, chẳng hạn như là tài chính, chi tiêu. Tôi hỏi lại chính mình, tôi cũng đang vì lí do gì nữa? Nam của tôi không nhà, không cửa, không xe hay điện thoại đắt tiền. Nam của tôi còn phải đang ở nhờ phòng trọ bằng cái gian bếp với vài thứ đồ dùng lặt vặt, cái thiếu, cái hư hỏng, chật chội và nóng bức. Tôi không xin tiền của người yêu để sống; tôi càng không dựa dẫm vào người yêu để nay ăn nhà hàng này, mai tới hiệu quần áo kia sắm sửa. Vậy là, tôi và Nam không sống bằng vật chất, mà là tình yêu thật, không giả tạo, dối gian vì được che đậy bằng cái bóng đen của đồng tiền hay những nhãn mác hàng hiệu danh tiếng.

Tôi thấy tự hào, xen lẫn niềm hạnh phúc hơn Linh và Hiếu vì đã có một tình yêu đơn giản, chân thành. Tôi cảm nhận được tình yêu đầy mộc mạc, chân quê, mùi thơm thoáng dịu dàng như cỏ dại hòa quyện với gió hay trong lành như những giọt mưa rơi. Không nặng nề bởi tiền bạc, không ngào ngạt, quá nồng nặc bởi những mùi hương của nước hoa hay những bó bông hồng đỏ thắm. Cũng vì, tôi là con gái quê lên thành thị - chưa bao giờ và sẽ không bao giờ, tôi quên điều đó.

- Thế Hiếu định sống như thế đến bao giờ?

- Hiếu chẳng biết nữa. Việc sống thử thì nó như người đi chợ ý mà. Thích thì tự dọn đến để chung nồi nấu cơm, chung giường, chung chăn gối để ngủ. Mà khi đã chán ngấy rồi, mệt mỏi quá rồi, thì chắc người ta cũng tự tìm cách tách ra khỏi cái thế giới “vợ chồng trẻ con” đấy để giải thoát ỉnh thôi.

- Nói thế nghĩa là Hiếu tự nhận mình vẫn chưa lớn nhé.

- Nói nhỏ Đan nghe. - Hiếu cười, ngả đầu nằm xuống bàn học, quay mặt về hướng tôi.- Tập làm người lớn thôi. Hi. Nói thật nhé, tuổi mình nè, thẳng nào ra ngoài đường chẳng huênh hoang cái mặt ra vẻ ta đây to lớn lắm; chứ thực ra lớn như gà công nghiệp vậy thôi, chứ đã suy nghĩ gì nhiều đâu. Về nhà, vẫn rúc đầu vào ngực mẹ ý chứ. Mà hôm trước, đám bạn Hiếu qua phòng trọ chơi, ăn uống, nhậu nhẹt để mình con nhỏ đó nấu nướng, dọn dẹp nhìn cũng thấy tội lắm. Nhưng mà giờ nở vậy rồi, Hiếu nói nó về nhà đi mà kiêu gì nó cũng không nghe à.

- Bạn ý bỏ nhà qua phòng trọ ở chung với Hiếu hả? - Tôi sững sốt.

- Thì gia đình con nhỏ này người Sài Gòn luôn mà. Nhớ chuyện ngày trước Hiếu kể cho Đan nghe không? Con gái bây giờ ngu lắm, dại lắm. Ở nhà, có ô-sin hầu cơm tận miệng, mở van nước ấm tới tận người để đi tắm mà không thích. Thích bỏ nhà đi chui vào cái hẻm trọ hôi hám, chật chội. Hóa ra, tiểu thư Sài Gòn cũng chẳng kiêu căng, hay vênh mặt làm cao quá đâu, Đan nhỉ.

- Bạn ấy yêu Hiếu thật đó. Liệu liệu mà sống sao cho xứng đáng với tình cảm của người ta đi. Đừng có bạc bẽo, phải tội lắm.

- Hiếu biết cô ấy yêu mình thật lòng, nhưng chuyện tình cảm là thiên về cảm xúc. Chẳng lẽ, cặn cảm xúc mà lí trí vẫn cứ phải bắt bí mình làm điều ngược lại sao? Nhưng từ giờ trở đi, Hiếu sẽ cố gắng và thay đổi cách cư xử của mình. - Giọng của Hiếu bình tĩnh và rất chân thành.

- Tổ rất mong các cậu được hạnh phúc.

Hiếu nói đúng cũng có, mà sai cũng nhiều. Nhưng hình như: “Con gái bây giờ nhiều đứa ngu lắm, dại lắm” là đúng hoàn toàn thì phải.

Lát sau, Hiếu và một số học sinh nam khác trong lớp cùng thu dọn sách vở và bỏ ngang tiết học. Thầy giáo bộ môn đang giảng bài cũng buộc phải dừng lại. Thầy gỡ tròng kính ra, để viên phấn lên bàn và giọng đầy trách móc: “Từ giờ trở đi, anh chị nào không muốn học thì ở nhà ngay từ đầu giùm tôi. Đừng có mang cái bộ mặt còn ngái ngủ hay bặt những bộ đồ lòi thối đến lớp. Người thì nằm bò ra bàn ngủ, người thì mân mê con đề nhẩn tìn, người lại không coi tôi ra cái gì, vô vô ra ra không khác gì một cái chợ. Cuối kì, anh chị nào mà có rớt môn học này thì cũng đừng trách tôi đất đổ trong việc cho điểm số”. Rồi cả lớp lại nhao nhao lên: “Hôm nay, thầy điểm danh đi ạ. Bạn nào có mặt được hai điểm cộng vào cột điểm chuyên cần nha thầy...”

Tôi chỉ còn biết gọi với: “Ngày kia nhớ đến kiểm tra môn học này đúng giờ nhé!”. Hiếu cười nheo: “Ừ. Phiền Di Đan điểm danh giúp Hiếu hôm nay luôn”.

Tôi thở dài. Hướng cái nhìn ra cửa sổ về phía con đường lớn của thành phố. Cuộc sống hằng ngày mang theo thứ khối bụi bặm ngàn năm vẫn không đổi, và dòng người vẫn ùn ùn đổ ra đường hứng những lớp nắng vàng óng ả của thân mặt trời vĩ đại trên cao kia.

20. Chương 20

Chương 20: Câu chuyện tình yêu và cánh hạc định mệnh

Giờ ra chơi, tôi cũng không rời khỏi chỗ ngồi. Mỗi giây phút trôi qua đều rất quan trọng và cực kì cần thiết đối với tôi lúc này. Tôi ngồi tỉ mẩn gấp từng con hạc giấy, thẳng nếp và sắc cạnh, thân con hạc ít đường miết nên nhìn chúng rất đẹp và bắt mắt. Có những con hạc mà tôi lỡ tay gấp sai theo từng bước khiến đuôi của nó quá cong hoặc cái mỏ không thon nhọn, tôi đều bỏ đi và gấp lại một con hạc khác, đến khi nào ưng mắt thì mới thôi.

Cô bạn gái ngồi cạnh bàn tôi ngỏ ý xin được gấp hạc giấy cùng. Tôi lắc đầu từ chối.

- Tớ gấp hạc không phải để trang trí nơi bàn học của mình, nên...

- Không sao, Di Đan à. Bạn gấp hạc giấy để tặng người bạn thân nhất hay tặng cho bạn trai.

- ...

- Nhìn hai má bạn ửng đỏ thế kia là mình đoán được rồi. Bạn làm đi, mình ngồi nhìn bạn làm cũng được. Ở bạn toát lên một phong thái đẹp của một người con gái đẹp, nên mình rất quý bạn.

Tôi mỉm cười và nói lời cảm ơn với cô gái gốc Sài Gòn, rồi lại chăm chỉ với công việc của mình.

- Ngày trước, mình cũng như bạn. Nếu mình gấp sai hoặc nếp gấp không mịn, không phẳng, mình sẽ bỏ đi và gấp một con hạc khác. – Giọng cô gái đều đều. – Mình luôn muốn tặng cho người mình yêu những món quà mà tự tay làm và phải là đẹp nhất. Nếu mình gấp mà xuất hiện nhiều vết nhăn, người ấy sẽ nghĩ rằng tình yêu mình trao tặng không đầy. Nếu mình gấp hạc giấy có con xấu, con đẹp, người ấy sẽ cho rằng mình là cô gái cầu thả và không biết quý trọng, nâng niu thứ tình cảm thiêng liêng. Mình rất thích chúng, những con hạc đẹp không tì vết. Mình cũng vô cùng thần phục bạn, bạn là người không biết mệt mỏi là gì khi đi tìm thứ tình yêu tròn trĩnh, nhẵn, trơn.

- Cậu có muốn thử không? – Tôi cảm thấy xúc động thật sự khi nghe những gì cô ấy vừa nói. Nhưng cô ấy đã từ chối bằng một nụ cười mỉm và cái lắc đầu rất khẽ, rất dịu dàng. – Cậu đang có tâm sự phải không? – Tôi nhìn vào đôi mắt của cô gái. Chúng rất trong và lặng như mặt nước hồ thu, phẳng, không buồn một gợn sóng. Chúng rất u ám và ánh lên một cái nhìn buồn, như bầu trời với hàng ngàn áng mây cuộn mình màu xám đục mà chẳng thể trút cơn mưa để đợi trời hừng nắng mới.

- Mình đã từng bỏ quên những bữa cơm mà mẹ nấu, hay quên cả những cuộc hẹn của bạn bè. Mình đã từng quên làm bài tập về nhà và ngồi thức hàng đêm chỉ để gấp đi gấp lại từng con hạc giấy sao cho đẹp mắt. Khi gấp chúng, mình luôn nuôi một ý nghĩ rằng, những gì mình làm, những gì mình cố gắng sẽ khiến cho người ấy phải cảm động và không bao giờ có ý định rời xa mình. Nhưng cuối cùng thì chính bản thân lại buộc phải chấp nhận, chính những đôi cánh của loài hạc giấy này đã chấp cánh và tiếp thêm sức mạnh khiến người ấy rời xa mình nhanh hơn...

- Tớ ... - Tôi cảm thấy vô cùng lúng túng và bối rối. Tôi giữ chặt mảnh giấy màu trên tay. Mồ hôi ở lòng bàn tay làm nó thấm ướt và có phần rữa ra những bột bụi.

- Mình không có ý gì cả. – Cô gái lại nở một nụ cười mỉm và tiếp tục câu chuyện tình yêu của bản thân. – Thật ra, khi nhìn bạn chăm chú cho từng con hạc giấy, bất giác mình thấy chạnh lòng. Chỉ có thể thôi, Di Đan đừng nghĩ mình có ý gì khác.

Đúng là trong một giây qua, tôi đã nghĩ, cô gái xa lạ này có ý định vô cùng xấu xa. Khi tôi đang dẹt mõng cho câu chuyện tình yêu của mình, khi tôi đang nắn nót từng mũi kim khâu cho bông hoa của cặp uyên ương sắp đến ngày nở rộ... thì câu chuyện quá khứ của cô gái như cơn sóng mạnh xô vào bờ cuốn theo lâu đài cát đang xây, như một mũi chỉ khâu sai đường khiến bông hoa như đến thời kì tàn úa. Một câu chuyện tình buồn của cô gái mới quen chợt làm lòng tôi hoang mang, sợ hãi.

- Đó có phải là mối tình đầu của bạn?

Tôi bắt đầu tò mò và tự để tâm hồn mình trôi theo những dòng hồi tưởng đã cũ của một cô gái cùng lớp mà đến năm học thứ hai mới bắt đầu trò chuyện. Cô gật đầu. Đôi mắt như biết nói và ầng ạc nước, nó tổ

cáo một điều: cô còn rất thương và nhớ về anh ta.

- Mỗi tình đầu mới khiến mình nhớ lâu như thế chứ! Còn Di Đan?

- Tớ rất tin tưởng vào tình yêu của mình. Người ấy là đầu tiên và duy nhất. Tình yêu của người ấy khiến tớ biết cười, biết khóc, biết mong. – Tôi vừa trả lời vừa nhớ về Nam - cậu ấy đẹp, cậu ấy tốt, cậu ấy...

- Thực ra ở hiện tại, tớ cũng đang hẹn hò với một người đàn ông khác rồi. Tất nhiên, họ không phải là người thứ hai hay thứ ba. – Bất giác, cô gái nở một nụ cười khó hiểu. – Sau khi chia tay mối tình đầu tiên, thì việc đến và chấp nhận lời yêu của những người khác cũng sẽ rất dễ dàng. Nhưng... mình vẫn giữ 1001 con hạc giấy của ngày ấy, và không còn làm tặng những món quà như thế cho bất kì ai về sau này nữa...

Dứt lời, cô gái trở lại với chồng sách vở ở trước mặt và chuẩn bị tập trung nghe lời thầy giáo chữa bài tập ở trên bục giảng sau giờ giải lao. Tôi chỉ kịp hỏi tên cô gái.

- Mình là Linh Dương, gốc người ở Sài Gòn. Mình biết về Di Đan qua Hiếu. Hiếu luôn nói, bạn là cô gái tốt và đáng yêu.

Tôi thoáng ngại ngùng. Xưa nay, tôi vẫn nghĩ người gốc Sài Gòn rất kiêu căng và khó gần là như thế này đây.

Sau này trải qua lần vấp ngã ở tuổi hai mươi, tôi dần hiểu được tiếng yêu muốn gửi tới cho người đàn ông đầu tiên mới thực sự khó khăn như thế nào. Những nỗi nhớ cồn cào hay những thẹn thùng khó nói ở tuổi mới lớn; những nụ hôn vụng về còn ngỡ ngàng hay dè dặt vì pha lẫn tính nết trẻ con với sự tò mò và thích thú ... đều được tôi giữ kín và không bao giờ tiết lộ ra. [bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Còn bây giờ, nụ hôn của người đàn ông hiện tại rất dịu dàng, rất đắm say và vô cùng “đượm lửa”. Nụ hôn ấy có thể đốt cháy tâm hồn tôi, cảm xúc trong tôi và cùng cuốn tôi đi theo những miền man, những nốt thăng trầm trong cuộc sống. Thế nhưng nhiều lúc, tôi vẫn nhớ lại những kỉ niệm đã qua, kỉ niệm đã bị lớp bụi của thời gian phủ mờ theo ngày tháng và vô cùng rõ nét đến từng chi tiết nhỏ.

Bởi đó là mối tình đầu của tôi.

Một người từng làm tôi đau đớn nhưng lại hạnh phúc đến tận cùng. Một người từng đánh dấu sự trưởng thành của tôi nhưng lại không đủ can đảm và lòng tin để cùng chung bước quãng đường về sau. Một người từng khiến tôi tự hào vì sở hữu nụ cười đẹp và có thể sưởi ấm cả những trái tim dù xa lạ, nhưng lại từng khóc vì một đứa con gái sinh ra ở nơi thôn quê nghèo. Một người từng vì tình yêu dành cho tôi mà sẵn sàng thay đổi nhiều thứ, nhưng lại không đủ dũng cảm quay về nói một lời xin lỗi để tìm lại hơi ấm của những bàn tay hay vị ngọt của những nụ hôn trong đêm mưa ngày nào...

Nam nhận lấy hũ đựng hạc giấy từ tay tôi vào ngày sinh nhật mình và chiếc mũ tây của cậu cứ sụt sùi một hồi lâu:

- Đàm Di Đan! Nam rất cảm động. Chưa có một cô gái nào tặng tớ những món quà như vậy cả!

Tôi lặng thinh. Tôi đã nghĩ tới tình huống này, nhưng chưa bao giờ dám nghĩ rằng Nam sẽ nói điều đó với tôi.

- Ý của Nam là. Trong những món quà Nam được nhận từ trước tới nay, món quà của Đan mang đậm sắc thái tình cảm. Chưa có một cô gái nào dành thời gian của mình để làm những việc như thế. Hơn ai hết, Đan còn đi học, đi làm thêm... nên Nam càng quý trọng và giữ gìn.

Tôi thở mạnh và thả lỏng người ra:” Tớ hi vọng là cậu sẽ thích những con hạc giấy này”.

Tôi nhớ lại một lần cùng với Diệu Linh đi mua quà sinh nhật cho anh Hải. Linh muốn mua cho anh một chiếc áo sơ mi kẻ sọc, thế là chúng tôi lên mạng tra cứu các nhãn mác thời trang hàng giờ đồng hồ. Tôi thấy có vài chiếc áo dài tay, trông màu sắc khá thích hợp nơi công sở, giá cả cũng phải chăng, nhưng Diệu Linh lắc đầu:

- Những chiếc áo này nhìn cũng đẹp thật, nhưng chúng rẻ quá. Anh Hải sẽ không thích và cũng có thể là chẳng mặc chúng một lần nào. Mà có chăng cũng chỉ là mặc một lần để làm vui lòng người đem nó tới tặng mình mà thôi.

- Sao lại rẻ? Nếu chị mua một chiếc áo này, tức là bằng chị mang tặng người ta cả chục bao thóc như ở dưới quê rồi đấy. – Tôi cần nhằn lại. Nếu là tôi, tôi cũng không mua món quà này vì nó quá đắt đỏ so với túi tiền của mình, cho dù Linh có vẻ tiếc khi nói:” Chúng rẻ quá”.

- Không thể so sánh như thế được, em Cám ơi là em Cám. Chị hỏi mày nhé. Chúng ta có cùng xuất thân từ một hoàn cảnh? Chúng ta có cùng lớn lên trong một điều kiện tốt? Chúng ta cũng có dám cùng bỏ ra hàng triệu đồng ột bữa ăn hay cả xấp tiền dày chỉ để sở hữu một món hàng? Vì thế chị không thể mua chiếc áo đó được. Nó quý đối với mình, nhưng với người khác thì lại không. Chị phải thử đặt mình vào con người của anh ấy, hiểu tính cách, biết thêm sở thích để lựa chọn đồ. Nếu không mua về, anh ấy cũng để nó im ỉm trong hộp tủ mà thôi.

Câu trả lời đó làm tôi không thể nói thêm được điều gì nữa. Sau đó, Diệu Linh quả nhiên mua một chiếc áo sơ mi sọc kẻ đỏ (mà tôi cũng không còn nhớ là nó thuộc nhãn mác nào) ở Diamond Plaza với giá trên hai triệu đồng.

Sau khi thanh toán tiền, Diệu Linh lại hỏi thúc tôi:

- Giờ mình về phòng trọ cũ, mày nấu cơm cho chị ăn cùng luôn nhé!

- Chẳng phải lúc chuẩn bị đi mua áo, chị bảo tối phải về sớm nấu cơm chờ anh Hải về còn gì.

- Thật ra, tháng này chị chẳng còn đồng nào nữa.

Tôi nhìn nụ cười méo mó của “chị Tấm Linh” mà lòng mình trùng hẫng xuống.

Có lẽ vì một lần như thế, mà bản thân tôi cũng đã rất lo lắng khi quyết định tặng món quà hạc giấy vào ngày sinh nhật của Nam. Nhưng bây giờ, cậu ấy nói:” món quà của Đan mang đậm sắc thái tình cảm” thì tôi cảm thấy thực sự rất hạnh phúc. Bởi Nam vì tôi mà thay đổi, vì tình yêu dành cho tôi mà dần quên đi cuộc sống đủ đầy no ấm của một cậu công tử ngày nào.

Cơn buồn ngủ sau một ngày đi học và làm thêm ở nhà hàng tiệc cưới kéo đến rất nhanh, nó khiến đôi mắt tôi cứ nhắm lại. Giấc ngủ đến với tôi thật dễ dàng.

Đến nửa đêm, trời bắt đầu mưa nặng hạt. Gió đêm lùa qua cửa sổ tràn vào căn phòng nhỏ, mỗi lúc một lạnh hơn. Tôi trở mình và tỉnh giấc.

Đèn học vẫn được thấp sáng. Nam vẫn ngồi ở bàn. Những con hạc giấy đủ màu đang cánh nhỏ xinh nằm la liệt trên cuốn sách. Tôi dám chắc là cậu ấy đang ngồi để đếm số hạc giấy kia.

Không phải là một nghìn linh một con hạc giấy như những câu chuyện tình cảm lãng mạn mà các bạn đã biết.

Tôi gấp ba trăm lẻ chín con hạc giấy, bởi ngày ba mươi tháng chín là ngày sinh nhật cậu ấy...

Nhưng tôi đâu có ngờ rằng, chính sự cầu thả của mình đã biến ba trăm lẻ chín con hạc kia trở thành cánh hạc định mệnh vào một ngày không xa sau đó.

21. Chương 21

Chương 21: Chuyện tình nhà hàng xóm

- Chẳng lẽ anh không yêu em sao? Anh mà đi là em chết cho anh coi.

- Buông ra, điên à. Cô có buông ra không thì bảo.

Tôi hốt hoảng chạy ra khỏi phòng mình. Anh ta hất mạnh cánh tay của Nga đang cố bám lấy và giằng co ra khỏi gấu tay áo của mình. Nga vẫn lì lợm, cố trườn người ra phía cửa với gọi theo một cách thảm thiết. Chẳng thương tiếc, anh ta hất mạnh Nga một lần nữa, khiến đầu cô bé đập vào tường, rồi lên xe, đi thẳng, chẳng ngoái nhìn lại hay đếm xỉa lấy một lời. Khi phóng xe qua mặt tôi, anh ta còn ném lại một cái nhìn sắt thép, đôi mắt đỏ rưng rưng lửa, hằn lên những tia máu như muốn thiêu rụi mọi thứ xung quanh. Tôi lạnh sống lưng nhìn theo chiếc xe do anh ta điều khiển, nằm nghiêng hẳn sang một bên rồi tiếng”xoẹt, xoẹt” mạnh xuống mặt đường, đi mãi.

Nga kém tôi một tuổi, cũng là người Bắc vô đây học, cùng chịu cảnh xa nhà, nên tôi thương cô bé lắm. Nga có nước da bánh mật, rất duyên và ním đồng tiền càng làm “cô bé” mặn mà, đường nét đẹp của “đàn bà” hơn trông thấy. Tôi dìu Nga lên giường nằm nghỉ, tiếng khóc không thốt lên thành tiếng như đóng cục giữa vòm họng. Tôi đủ hiểu để cảm nhận được sự âm ỉ, cuộn cuộn như thác lũ trong lòng, rồi siết chặt làm ta đau đốn từng cơn. Khuôn mặt cô bé lắm lem, ướt át bởi nước mắt, nước mũi. Những ngọn tóc rối bù vương trên mặt, dính chặt vào hai bên gò má hơi nhô cao.

- Em đau không? Lần sau đừng dại dột như thế. Anh ấy đi rồi anh ấy sẽ biết đường về mà. Làm thế, chỉ thiệt mình, đau mình thôi. Em ngốc quá chừng.

Tôi ra sức khuyên lơn, an ủi. Còn Nga vẫn nắc nức lên từng nhịp, đôi vai bé bỏng rung lên bần bật theo tiếng nắc. Đôi mắt đẹp kia đỏ au, sưng ú:

- Anh ấy đi luôn rồi chị à. Anh ấy chẳng về nữa đâu.

Rồi Nga khóc òa lên như một đứa trẻ, khiến tôi lúng túng và chẳng biết phải làm sao. Ở xóm trọ này, ai cũng thừa hiểu anh ta ghê gớm đến mức độ nào. Kể cả giữa buổi trưa oi nồng, Nga cũng có thể bị anh ta lôi vào nhà, đóng rầm cửa và làm tình một mẻ đến nỗi sau mỗi lần làm chuyện đó, Nga đều méo mặt, loang quạng chân tay để đi chợ mua đồ ăn về nấu và phục vụ “chồng hờ”. Tôi phát thương, phát xót. Mỗi lần to tiếng, anh ta cũng đóng cửa kín mít và đánh cô bé một trận bầm tím mặt mày, không để ai can ngăn. Anh ta còn tuyên bố, “đứa nào mà dính dáng đến chuyện nhà ông, ông đánh tấ, không tha”, khiến những người ở xóm trọ đều nản, coi việc “hai vợ chồng dạy bảo nhau” là cơm bữa.

Nga mếu máo kể tôi nghe về những cuộc tình lãng nhãng và buổi qua đêm đi đến tờ mờ sáng mới về nhà. Mỗi lần Nga ghen và làm um mọi chuyện, anh ta đều “dạy vợ” bằng những cái tát trời giáng vì tội: “vạch áo cho thiên hạ xem lưng”. Nga bảo, bị đánh riết nên quen, chỉ mong anh ta đừng bỏ rơi mình là được. Tiền hàng tháng, bố mẹ gửi vào để nộp học và chi tiêu ăn uống, một phần quá tin tưởng, một phần cả nể là người yêu nên Nga đưa hết cho anh ta giữ. Thay vì nộp học, anh ta ném trọn vào những canh bài bạc hay cá độ banh. Khi hết tiền, anh ta yêu cầu Nga đi “vay nóng” mỗi nơi một chút. Bằng không, Nga cũng bị anh ta cho ném thêm một trận đòn nữa thay vì ăn cơm, hoặc hắt bỏ nhà đi vài hôm khiến cô bé lại tức tưởi đi tìm gã “chồng hờ” về, và phục vụ, nịnh ngon nịnh ngọt đủ thứ để níu giữ cuộc sống vợ chồng đắm nước mắt.

- Không về nhà với em thì ở đâu? Đồ ngốc. Nghe lời chị dặn đi. Em mà cứ như vậy hoài, hấn làm tới đó. Phải cứng rắn và mạnh mẽ lên chứ, hấn mới nể nang mình, chiều chuộng mình. Bằng không, hấn bắt nạt, ăn hiếp em cho coi. Hiểu không?

- Ngày trước, hồi mới quen đó, anh ấy dịu dàng lắm, quan tâm và chăm nom cho em lắm. Chẳng hiểu sao gần đây, anh ấy mới đổ đốn và tính tình nóng nảy như vậy. Mỗi lần đi nhậu về xỉn, anh ấy mới đánh em thôi. Chứ bình thường, anh ấy cũng rất tốt với em và mọi người, chị ạ.

- Em thì cứ bênh hấn chằm chằm vậy đó. Tốt mà đánh em tới mức sây sẩm mặt mày vậy hả. Gặp phải chị xem, đừng hồng mà bắt nạt. Chị nói rồi, hấn đi rồi hấn lại về thôi. Xưa nay toàn vậy còn gì, sao em phải khóc nữa. Nín đi.

Nga khóc. Tôi siết chặt bàn tay nó, giữ đôi vai đang run rẩy của nó. Khuôn mặt nó đẹp, nhưng sao vẻ đẹp mang màu ảm đạm thương đau, đầy u uẩn như đang cận kề cái chết. Giống như sự sống của nó phải dựa vào cái chết để mà tìm hơi thở và một góc khuất hiếm hoi ánh nắng mặt trời nếu muốn được tồn tại. Hoặc là thân xác nó đang cử động, nói nói, cười cười, khóc khóc ..., nhưng chẳng chứa linh hồn. Linh hồn nó như đã rữa ra, đang tan chảy mất rồi.

Tháng trước, bố của Nga vào thăm. Cô bé sợ quá mà đuổi anh ta qua phòng tôi ở chung với Nam hai ngày. Còn tôi, dọn một chút đồ cá nhân sang bên đây để “đánh lừa ông bố từ quê lên”. Vô tình bố Nga thấy chiếc dao cạo râu trong phòng tắm, tôi luống cuống đỡ lời:

- Dao cạo này, con để cao lông mặt và lông tay bác à. Tụi con lớn nên điều một chút ý mà.

Bác trai nhăn mặt nhìn chúng tôi rồi cười, hiền từ bảo:

- Ủ, nhìn xinh xắn mà hồng hào. Nhưng làm gì thì làm, phải đảm bảo vệ sinh và có khoa học nghe mấy đứa. Mà tụi bây ở thành phố có khác, nhiều trò hay thật đấy. Làm đẹp thì bố không cấm, nhưng nếu mà ảnh

hưởng sức khỏe là bố cấm, cấm tiệt.

- Thì ngày xưa ở quê, con thấy mấy đứa lấy mảnh sứ tự cạo men răng còn gì, bố nhỉ? – Nga láu táu.

- Ủ, cạo nên mất men răng, giờ vàng chóc hơn cả mấy ông già hút thuốc lào. Nhìn như ma làng, xinh đâu thì bố chẳng thấy mà chỉ nhìn còn xấu hơn cả cô Nở của anh Chí. Rồi kéo chân cho dài ra, hay lấy tiền bố mẹ gửi lên mà chăm bẵm vòng một, tụi bây mà cứ học đòi là thiệt thân tụi bây thôi. Ốm người mà tốn tiền. Mấy đứa phải nhớ mình là con gái nhà nông, bố mẹ chân nắm tay bùn, có mấy sào ruộng chua quanh năm vun vén được có từng đấy để gửi lên thành phố cho tụi bây ăn học thôi đấy. Lớn hết rồi, bố là bố không thích mắng chửi hay dùng roi mây răn đe gì nữa. Phải nghĩ rồi hãy làm, không được liều hay chạy đua với mấy đứa con nhà thành phố mà sớm hỏng người. Có ráng học hành, sau này lấy thằng chồng tử tế mới đổi đời được con ạ. Không là lại công cốc, về quê xắn gầu quần mà đi cấy với chăn trâu.

Đôi mắt tôi ầng ậc nước, vì đằng sau câu nói dối của mình, lại là sự quan tâm tận tụy của người bố dành cho cô con gái, vãn hết mức yêu thương, vãn một lòng tin tưởng.

Rồi bác dặn thêm:” Tôi phải ngủ sớm, đóng cửa cho kĩ, không được a dua theo lối ăn mặc hở hang này nọ. Chứ xung quanh, đám con trai hay công nhân xí nghiệp thì đầy rẫy, phải tự giữ lấy thân. Không là ... cũng chỉ khổ tụi bây thôi đó. Bố mẹ rồi cũng già đi, chẳng ai bên tụi bây mà dẫn đường chỉ lối mãi được. Phải suy nghĩ trước khi làm. Ở đời có hay, có dở. Cái gì tốt thì học, thì làm. Cái gì xấu thì tránh xa ra”.

Sau khi bác về, Nga tâm sự với tôi là nó ân hận lắm, nói dối đủ mọi điều, nhưng vì là ”bước đường cùng, đâm lao thì phải theo lao”. Tôi vừa tết tóc cho nó, vừa sụt sùi:” Chị cũng thế. Hối hận lắm!”.

- Lát anh Nam nấu cơm, em qua phòng chị ăn chung cho vui luôn. Nhìn em ngày càng xanh xao, tiêu tụy. Chị buồn và rất thương em.

- Em đắng miệng, chị à. Anh ấy đi thật đấy, anh ấy không về đâu. Rồi em không biết làm sao mà sống nữa đây, chị ơi ...

Cứ mỗi lần nhắc tới anh ta, là hình như cảm xúc trong cô bé lại dồn lên mãnh liệt, như con sóng tức tưởi xô tràn bờ. Nga bị bệnh, thể trạng người rất yếu, mỗi lần không kiềm chế được cảm xúc là Nga khóc, nhiều lần còn ngất lịm đi. Tôi luôn lo lắng vì điều đó. Tôi luôn nghĩ, sự hi sinh của Nga dành cho anh ta là sai lầm:

- Anh ta không xứng đáng với tình yêu của em. Em hiểu điều đó đúng không? Chị nghĩ em nên suy nghĩ lại việc sống chung thế này. Bằng không, em hãy chia tay hẳn đi. Chị nói thật lòng đấy.

- Em cũng chán lắm chứ. Anh ta ác với em, anh ta không tốt với em, anh ta phản bội em, anh ta không coi em ra gì cả. Nhưng anh ta bỏ em, em sẽ sống làm sao đây???

Mặc dù trong lòng cảm thấy vô cùng bức, nhưng việc tôi cần làm lúc này không phải là đánh cho cô bé một cái hay mắng nhiếc, phàn nàn một vài câu. Thường khi những cô gái rơi vào vũng bùn của tuyệt vọng, họ chẳng khác gì con mèo non nớt đang cố ngo ngoáy cái đầu vào lòng bàn tay người khác như lời khẩn thiết cần an ủi.

- Em sống như trước kia. Sống cùng một người bạn gái, nấu cơm, đi chợ, giặt đồ. Tinh thần em có phải sẽ thoải mái hơn không? Rồi sẽ có người đàn ông tốt đến với em, hiểu em và yêu em hơn chính bản thân mình. Em còn rất trẻ, lại rất xinh và đáng yêu cơ mà. Hẳn không nghề nghiệp, hẳn mê cờ bạc, gái gú. Sao em phải hi sinh mãi như thế. Chị nghĩ những ngày tháng qua là quá đủ rồi. Em còn cả một tương lai mà. Bố mẹ em, người thân của em, em phải nghĩ tới họ nữa chứ.

- Anh ta lấy đi đời con gái của em, anh ta mà bỏ em thì còn ai chịu lấy em nữa.

Cô bé lại khóc òa và quay mặt đi, khiến tôi ú ớ với tất cả những lời khuyên răn mà mình sắp định nói ra. Thật sự lúc ấy, tôi chỉ muốn đánh cho Nga một cái. Mặc dù chuyện ngày sinh nhật của mình trước đây, tôi cũng sợ, nhưng chỉ ít tôi còn đủ bản lĩnh để nói thẳng thắn với người đàn ông đầu tiên” không cần trách nhiệm hoặc một sự ràng buộc nào giữa cả hai người khi tình cảm không tồn tại”.

- Chị có biết không? Sau lần đầu tiên quan hệ, anh ta đã bỏ nhà đi suốt mấy ngày mà chỉ ném lại một câu hỏi nghi ngờ, oán trách:” Em mới mười tám tuổi. Có đúng là em còn trinh không?”. Lúc đó, em chỉ muốn

vả vào mặt anh ta một cái. Trước anh ta, em chỉ thương thầm một cậu học trò cấp ba ngồi cùng bàn. Cái nắm tay còn chưa dám, chứ đừng nói đến... Vậy mà anh ta gần giọng:" Chỉ ngồi cạnh nhau, mà sao không còn trong trắng?"

- Thế sao em không vả vào mặt anh ta một cái?

Tôi cảm thấy rất mặt và cơ thể nóng bừng. Bởi vì nếu người con trai nào dám hỏi tôi một câu "ngu xuẩn" như thế sau khi ái ân, tôi sẵn sàng lao vào người anh ta mà giết chết rồi cũng sẽ tự kết liễu đời mình.

- Vì em yêu anh ta. Vài ngày sau, anh ta trở về trong cơn say xỉn rồi lôi em vào trong phòng và làm tới. Sau khi xong xuôi mọi chuyện, vết máu in hằn trên ga trải giường, anh ta ôm chầm lấy em và thề thốt những lời yêu.

Mất vài giây, tôi mới định hình lại được vấn đề chính.

- Chẳng lẽ em chịu chung sống một cách như vậy không phải là vì em yêu anh ta rất nhiều hay sao?

- Em ...

Vậy bây giờ sống thử là vì lý do gì? Vì yêu nhau quá nhiều khiến người ta không thể xa cách hay là vì sợ mất người đàn ông đã cướp đi đời con gái của mình. Và tiếp đến là hàng loạt bi kịch dở khóc dở cười như trên báo trí vẫn đăng tải. Tôi cười nửa miệng:

- Ôi cuộc đời ơi. Sao em ngốc nghếch thế. Vậy khi em làm chuyện đó, em nghĩ gì cơ chứ?

- Em nghĩ anh ấy sẽ làm như lời anh ấy hứa rằng sẽ yêu em và lấy em, chung sống với em đến hết cuộc đời.

- Nga mím chặt môi rồi quay người lại nhìn tôi. - Em tin thế, em cố gắng, em nhường nhịn, tất cả chỉ là vì anh ta. Em nấu cơm, em giặt đồ, em lau nhà, em không để anh ta phải đụng vào bất cứ việc gì. Em luôn nghĩ, anh ấy sẽ hiểu và dần dần cảm động trước mọi sự cố gắng của em và yêu em. Nhưng bây giờ nhìn lại quãng thời gian cũ, em đã nhận ra rằng, từ trước đến nay, anh ấy chẳng hề tốt, chẳng hề thương em một chút nào.

- Vậy nếu, em gặp một người đàn ông tốt hơn anh ta, chân thành và trở thành chỗ dựa vững chãi hơn anh ta, em sẽ yêu người đó đúng không? Bởi trong thứ tình yêu được mang ra so sánh đấy, người đàn ông đến sau được em tin cậy hơn, nên với bản năng của một người phụ nữ là trao thân gửi gắm phận mình, em sẽ yêu lại từ đầu phải không?

- Em không biết, nhờ đâu yêu lại, lại làm con người ta thêm tuyệt vọng, và có cái nhìn thiện cảm về tình yêu hơn. - Nga nhướn miệng cười, nụ cười của kẻ giễu cợt và coi thường tình yêu. - Mà chị này, em muốn có bạn trai giống như anh Nam. Đẹp, hiền lành và tốt bụng. Em ghen tỵ với chị nhiều lắm đó.

Tôi sững người. Hóa ra, Nam của tôi tốt, Nam của tôi đẹp, Nam của tôi lại hiền lành và Nam của tôi khiến nhiều cô gái luôn phải mơ tưởng, khát thèm. Hóa ra, trong những người bạn cùng trang lứa mà tôi quen biết, thì phải chăng tôi là người hạnh phúc nhất??? Tôi thoáng mỉm cười trong ý nghĩ, rồi khuyên Nga cứ nghỉ đi cho khỏe, lát tôi mang cơm và đồ ăn qua phòng. Nga gật đầu như đứa em gái ngoan biết nghe lời. Tôi vuốt ve bầu má nó, quệt hai hàng nước mắt đang lăn ra và đặt nụ hôn nhẹ lên trán của em. Đôi mắt Nga long lanh nước nhìn theo bóng dáng tôi đổ dài trên lối đi.

Ánh sáng mặt trời xộc thẳng vào khuôn mặt khiến tôi phải nheo nheo mắt lại, kéo tấm rèm cửa sổ. Tôi mỉm cười với cô bé rồi về phòng.

22. Chương 22

Chương 22: Tháo cánh hạc là gỡ bỏ một tình yêu

Nam vẫn chưa nấu cơm tối, ôm laptop đánh game từ sáng đến giờ. Cái đầu lắc lư theo bản nhạc, mấy ngón tay nện cồm cộp xuống bàn phím, chòng kính mắt vẫn giằng chặt vào màn hình, không thèm đếm xỉa gì đến lời nói của tôi. Tôi giận tím mặt, tiến thẳng đến chỗ Nam ngồi, giật mạnh hai chiếc tai nghe ra:

- Biết mấy giờ rồi không hả Nam? Rảnh rồi quá ha, đi làm thì mệt mà ngồi cày game thì không sao.

Tôi cần nhàn, gần đây Nam như người “nghiện game” chẳng kể đêm hoặc ngày. Cậu ấy bắt đầu nghỉ học ở nhà ngủ và thức đêm đầu đá những màn game đánh giết. Những ngày cuối tuần, thay vì cùng nhau lên thư viện hay dạo chơi như ngày trước, cậu ấy lại bỏ rơi tôi và đi đá bóng cùng bạn bè ở lớp. Những buổi tôi đi làm thêm về, cậu ấy chỉ gãi đầu cười và nói rằng bận việc nên quên chưa nấu cơm. Bất kể tôi hỏi chuyện gì đã xảy ra khiến thời gian gần đây tính cách trở nên thay đổi nhiều đến như vậy, nhưng Nam chỉ cười gượng và lắc đầu.

- Chắc vẫn sớm, Nam đã đói đầu mà nấu. Để Nam chơi nốt trận cuối xem nào, thua bây giờ.

Nam lâu lâu rồi giật lại chiếc tai nghe từ tay tôi, giằng mắt vào màn hình máy tính để tôi đứng trơ ra một mình. Nam quên mất là, tôi mới đi làm về, bụng đói, chân tay mỏi nhừ. Vừa nhặt rau, tôi vừa bực Nam:

- Sao dạo trước bảo Nam đi làm không quen nên mệt, ở nhà dọn dẹp, nấu cơm để Đan đi làm về là có cơm nóng, canh ngọt, bột quật mát cho Đan. Nam nhìn bên nhà anh Hải đấy, người ta đi làm kiếm tiền tối ngày về đưa cho vợ nấu cơm, đi mua sắm đồ gia đình. Chứ đằng này, Nam đã không đi làm thì thôi còn tối ngày chơi game online. Tuần này, Nam còn nghỉ học ở nhà luyện game nữa đấy. Nam nghĩ thế mà được à? Lớn rồi, chứ có phải con nít đâu mà để Đan nói hoài. Mờ mắt là game, đêm không ngủ được cũng vì lo lắng cho game. Sao Nam không thấy mệt hả?

Nam không trả lời, chằm chằm nhìn tôi. Hai bàn tay Nam nắm chặt lại kêu rắc rắc, những đường gân xanh nổi lên căng chịt khiến tôi hết hoảng:

- Lần sau, đừng có nhắc anh Hải ở đây. Biết chưa? Đúng, Nam vô tích sự, Nam ăn bám, là con trai mà phải đi ở nhờ. Đan thấy nhục thay cho Nam à?

Rồi Nam bỏ đi.

Lần đầu tiên, Nam to tiếng với tôi. Tôi không biết giữa anh Hải và Nam đã có những xích mích gì. Tôi càng không có ý xúc phạm Nam. Tôi chỉ muốn tốt cho Nam, muốn Nam thay đổi, muốn Nam ngày một chính chắn hơn. Tôi muốn Nam có những hoạch định trong tương lai để mà cố gắng, chứ không phải mỗi ngày trôi qua chỉ ăn, ngủ nướng, rồi game một cách tẻ nhạt và phí phạm thời gian. Như vậy là sai hay sao?

Một lần, Hiếu bảo:” Nếu Đan yêu, thì nhớ yêu người hơn mình vài tuổi nhé. Yêu cái người bằng tuổi phát mệt, con trai bệnh tự ái à. Chờ nó lớn lên và chính chắn thì mình già mất từ lâu rồi.” Nam bằng tuổi tôi, tôi yêu Nam? Nam chính chắn chưa? Hay tại vì chúng tôi còn trẻ con quá?

Nam bỏ đi, để mình tôi trơ trọi giữa căn phòng trọ của hai đứa mới góp tiền nhà chung và nộp vào sáng hôm qua cho bà chủ. Tôi thấy cô đơn hơn bao giờ hết.

Tiếng chuông gió ngân nga trong cơn gió chiều. Những cánh hạc giấy đủ màu từ trên giá sách bắt đầu rơi lả tả xuống bàn học. Tôi đưa tay với lấy một con hạc giấy bất kì. Tôi vô cùng ngạc nhiên vì nó không còn đẹp như trước nữa. Tôi nhú chân mảy vì sự thay đổi rất rõ nét này. Tôi vẫn nghĩ, Nam sẽ nâng niu từng cánh hạc một. Tôi vẫn nghĩ, từng cánh hạc này sẽ đẹp mãi như tình yêu của cả hai, hoặc chỉ bị phai màu một chút do thời gian “bào mòn” chứ không phải “gọt nhẵn” từng lớp tình cảm.

Rồi tôi với tay nhặt con hạc giấy thứ hai, thứ ba... chúng đều là những con hạc xấu. Phải chăng, nó đã bị “một ai đó” cố tình làm xấu đi. Hay tại bởi vì, chiếc hũ thủy tinh đẹp kia quá nhỏ khiến chúng đẩy, cựa vào nhau thành méo mó.

Nhưng không phải, chính Nam đã tháo gỡ một vài con hạc.

Đó là sự thật. Tôi không thể lừa dối chính bản thân mình, dù chỉ một lần thôi.

Tôi nhặt một con hạc khác lên và ngắm nhìn chúng rất lâu. Tôi đã tự hỏi:” Một con hạc đẹp như thế này mà bị một bàn tay đẹp của một gã công tử khác tháo gỡ ra, thì liệu có phải:” tháo cánh hạc là gỡ bỏ một tình yêu” hay không?”.

Từng ngón tay run rẩy, cảm xúc cũng vô cùng hẫng hụt... thử hỏi làm sao tôi tránh khỏi sự lúng túng, lóng ngóng khi thử tháo con hạc giấy đầu tiên – một con hạc, một mảnh tình yêu mà tôi đã từng nắn nót, nâng niu, hi vọng.

Từ khi vào cửa hàng văn phòng phẩm để mua giấy màu, chiếc kéo hay hũ đựng thủy tinh; từ khi bắt đầu cắt từng mảnh giấy hay tranh thủ từng phút trong giờ nghỉ giải lao ở trường, ở chỗ làm để cặm cụi cắt, gấp; từ khi nhìn những cánh hạc được xếp đầy lên trong chiếc hũ thủy tinh, tôi đã vui và hạnh phúc biết nhường nào... ? Tôi gián mắt nhìn vào một con hạc giấy, tự hỏi:” Muốn tháo hạc để tờ giấy không bị rách toạc, thì phải bung nếp gấp nào đầu tiên?”.

Nhưng cuối cùng thì tôi cũng không làm được. Tại sao, tôi phải ngồi tỉ mỉ gỡ từng nếp giấy như lần đầu tiên tôi miết nhẹ nhàng lên những vật thể hoàn mỹ kia. Tại sao, tôi phải ngồi cẩn thận gỡ từng con hạc giấy một thay vì vò vát hoặc xé rách nó ra nếu cảm thấy chúng thật đáng ghét. Tại sao, tôi phải nhẹ nhàng với một thứ vô tri vô giác khi chính chúng đang làm tôi đau.

Phải chăng, lời Linh Dương là đúng:”chính những đôi cánh của loài hạc giấy này đã chấp cánh và tiếp thêm sức mạnh khiến người ấy rời xa mình nhanh hơn...”

Suy nghĩ đó làm những ngón tay của tôi cứ rầm rứt đan vào nhau, như đang nhào nặn, bẽ gãy từng mảnh kí ức. Con hạc giấy đầu tiên trên tay bị xé toạc, như tình yêu của tôi vừa bị cắt đôi, như tâm hồn tôi lem luốc bởi bị vấy bùn.

Hơn bảy giờ tối, tôi nhận được tin nhắn của mẹ:” Con gai cua me co kheo khong? Lau roi khong thay con dien thoai ve nha, me va bo rat no nang. Ngoai nay dang bat dau lanh con a. Con co gang hoc, sap tet roi ca nha deu momng con. Chieu nay, chi di van qua nha chơi day bo va me nham tin. Con a.”(“Con gái của mẹ có khỏe không? Lâu rồi không thấy con điện thoại về nhà, mẹ và bố rất lo lắng. Ngoài này đang bắt đầu lạnh con à. Con cố gắng học, sắp Tết rồi cả nhà đều mong con. Chiều nay, chị Di Vân xuống nhà chơi dạy bố và mẹ nhắn tin. Con à”)

Tôi bật khóc khi đọc những dòng tin nhắn sai lỗi chính tả, sai cả kí tự của mẹ vừa gửi đến. Từ khi mua điện thoại tặng mẹ, tôi vẫn chỉ biết nhận tiền của gia đình gửi vào tài khoản để trang trải cuộc sống hàng tháng mà không một lần điện thoại về nhà hỏi thăm. Ngay cả câu, bố mẹ và anh chị khỏe không, mùa đông năm nay sắp đến rồi, bố mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe, con cũng rất nhớ bố mẹ, Tất cả, chỉ đơn giản nhưng ý nghĩa vậy thôi, tôi cũng không làm được. “Cái hạnh phúc mới lạ nhưng mờ nhạt của việc sống thử” phải chăng đã làm tôi quên mất tổ ấm gia đình, nơi tôi đã sinh ra và lớn lên đến đủ lông đủ cánh.

Sài Gòn mưa như trút sau cơn giông chiều, tôi mang theo cây dù đã bị rách khá nhiều ra đầu hẻm mua chiếc sim khuyến mãi. Nước mắt hòa nước mưa.

Tôi thấy mình có lỗi, có tội hàng nghìn lần. Mẹ và bố thay nhau nghe điện thoại, họ đều rất lo lắng khi không nhận được bất cứ liên lạc nào của tôi và kể cả của Diệu Linh. Tôi nói tôi sống tốt, học chăm, chỉ mong Tết đến gần để được về ngủ trong vòng tay mẹ, được ăn miếng bánh chưng do bố gói, được nhận lì xì của người thân. Tôi sợ cảnh Tết Sài Gòn, náo nhậy, vắng vẻ và cô đơn. Tôi khoe với mẹ rằng: tôi đã mua được vé tàu chậm, ngồi cứng nên sẽ không bị say tàu xe khi đi đường dài. Sau khi thi học kì môn cuối cùng xong, tôi sẽ ra ga Sài Gòn về ngay vì tôi rất nhớ nhà, nhớ quê. Ở đầu dây bên kia, mẹ đang khóc. Tôi biết điều đó nhưng mẹ vẫn khẳng khái chối rằng, do thời tiết chớm đông năm nay lạnh quá nên mới run cầm cập thôi. Mẹ lại kể mùa đông năm nay, trời rét đậm, những người dân trong làng lại phải tiêu tốn mất một số tiền lớn cho việc mua giống lúa mới vì mạ non đã chết gần hết. Hay mẹ còn cười vui về bảo:” Con trâu mà con gái mẹ chần dất từ ngày trước giờ đang có em bé kia”, khiến tôi cười phì trong tiếng nấc. Nước mắt tôi vẫn lưng trông chảy, thấm ướt hết vùng cổ áo.

Cúp máy rồi mà lời của mẹ vẫn văng vẳng bên tai:” Con gái ngoan của mẹ”. Còn tôi, ra sao đây? Tôi nói dối, tôi đang sống với người khác giới...? Bố mẹ, làng xóm biết được sẽ ra sao?

Và trước mặt tôi đang ngồi, đồ dùng, quần áo của Nam vẫn nằm ngổn ngang cả đồng lớn, đồng nhỏ. Chiếc laptop của Nam thỉnh thoảng lại phát ra vài thứ âm thanh “rào rào” của những “gã hiệp sĩ hư cấu” hay tiếng gió, tiếng quát ngựa truy phong, gươm đao, súng ống.

Hơn hai hai giờ, tôi nhắn tin, Nam không trả lời. Hơn hai ba giờ, tôi gọi điện thì Nam đã khóa máy. Càng

lúc, mưa càng lớn, tôi lo lắng ngồi dựa người bên khung cửa sổ, không biết Nam của tôi có bị ướt không và đêm nay sẽ ngủ ở đâu? Tâm trạng tôi bồn chồn, lo lắng.

Giật mình nhìn sang dãy trọ bên phòng của Nga, cánh cửa gỗ im lìm và tối đen. Tôi cũng chưa mang cơm sang phòng cho Nga nữa. Con bé đã khóc hàng giờ đồng hồ, nó sẽ ngất vì kiệt sức mất thôi. Tôi lại trách mình vô tâm, đáng trách. Nhưng tôi chưa nấu cơm, bó rau muống còn chưa nhặt xong nữa. Tôi rít một hơi dài, đầy chán nản.

Lấy vội cây dù qua bên, cửa phòng đã khóa im ỉm. Nga không có ở trong phòng. Nga đã đi đâu khi đang bị bệnh cơ chứ? Tôi hết hoảng. Điện thoại của con bé lại ở ngoài vùng phủ sóng.

Giữa hai dãy nhà trọ, chỉ còn duy nhất phòng tôi le lói ánh đèn vàng vọt. Cơn mưa lớn khiến đường đi ở giữa ngập quá bàn chân. Tôi đơn phương giữa trời mưa như thế, lạnh, buốt và tím tái bờ môi.

23. Chương 23

Chương 23: “Lấy tranh chồng chị, chị khoét mắt ra...”

Suốt ba ngày, tôi chỉ nhận được một dòng tin nhắn duy nhất:” Nam ổn. Đan không phải lo lắng hay quan tâm gì. Nam ở nhà bạn, rất đầy đủ. Vài hôm nữa Nam khỏe lại, sẽ về và dọn đồ.” Tôi không đồng ý với hành động của Nam khi chỉ vì tính tự ái cao. Tôi vẫn cho rằng Nam sai hoàn toàn và đã xúc phạm mình khi tự ý bỏ nhà đi. Tôi không nhắn tin lại, để xem “cậu ấm” sống ở ngoài được bao lâu? Tôi tự nhủ cái quyền tự cao, tự đại, không van lơn quy lụy trước mặt đàn ông như thế. Tôi giống như một con nhím, đang cố dựng đứng những chiếc tua góc góc lên để tự bảo vệ chính mình. Tôi giống như một con ốc, cố lẩn mình thật sâu trong lớp vỏ dễ vỡ nhưng thực ra tôi đang cố tình giữ lấy mảng bám trước khi bị kẻ xấu chạm vào hoặc tóm lấy.

Suốt ba ngày, ngoài giờ lên lớp thì tôi gần như ở chỗ làm thêm. Tôi làm tăng ca, tôi giúp chị tạp vụ rửa chén hay lau sàn nhà, tôi giúp anh quản lý điểm danh những nhân viên khác đi làm trễ... Tôi làm bất kể công việc gì, miễn là khi về đến phòng trọ, tôi có thể ghim mình vào giấc ngủ ngay lập tức.

Diệu Linh nhắn tin nói tôi qua phòng trọ chơi và có việc cần giúp. Tôi cũng muốn thoát khỏi căn phòng tù túng của mình, lưng thưng đập xe đạp suốt hai tiếng đồng hồ từ quận Thủ Đức lên quận Phú Nhuận chơi. Vừa xuống xe đạp thì tôi cũng bắt gặp anh Hải mới đi làm về. Ngó vào phòng, Linh vẫn còn đang ngủ. Anh Hải thở dài, lắc đầu rồi chân mày nhíu lại. Tôi không biết anh ấy nghĩ gì, chỉ biết là anh đang có vẻ khó chịu. Anh muốn tôi gửi xe đạp và cùng anh ra chợ mua đồ ăn về tự tay nấu nướng, thay vì chờ Linh ngủ dậy thì chỉ có nước ăn mì tôm. Tôi thấy lí do anh Hải đưa ra cũng hoàn toàn hợp lý nên gạt đầu ngay, chẳng đo dự gì.

Lần đầu tiên, tôi được ngồi trên chiếc xe tay ga và sau lưng của một người đàn ông. Xe ga êm như gió, khác hẳn với chiếc xe số cũ của bố, vừa đi vừa kêu cộc cạch. Thỉnh thoảng, tôi thấy anh Hải chỉnh chiếc gương chiếu ở phía trước, tôi có thể thấy trọn khuôn mặt của mình và đáp lại bằng nụ cười rất tươi. Anh ấy cũng cười, nụ cười rất đẹp và hiếm thấy trên khuôn mặt chữ điền của một người làm ăn kinh tế.

- Anh và Linh hay đi chợ nấu ăn không? -Tôi loay hoay vừa chọn rau xà lách vừa hỏi nhưng anh Hải chỉ cười mỉm, lắc đầu nhìn tôi. – Ý em là, em thấy anh rất biết chọn đồ tươi, đồ ngon, nên em nghĩ anh và Linh rất hạnh phúc. Điều đó, em mừng cho Linh và thấy mình hơi ghen một chút. – Tôi nháy mắt, tiếp lời để tự bào chữa ình.

- Không. Cuối tuần rảnh, anh thường đưa má đi chợ mua đồ ăn. Nên biết chút đỉnh. Mà em mới khéo chọn đó nha. Anh ghen tỵ với thằng Nam thì có. Anh nói thật đấy, Di Đan à.

Tôi biết ý nên không hỏi những câu vô duyên như trước. Lần nào tới chơi, tôi cũng gặp Linh đang ngủ đến giữa trưa vẫn không muốn dậy, chẳng nấu ăn chờ bạn trai đi làm về nên hẳn anh Hải không vui, thêm áp lực công việc vào nữa chắc sẽ rất buồn. Và tôi cũng không hiểu vì sao Linh lại thay đổi nhanh như thế.

Ngày còn ở quê, lần nào bị đến tháng, Linh cũng chạy sang nhà giúp tôi giặt quần áo hay nấu cơm mà chỉ phàn nàn, bắt phạt bằng quơ:” Đan! Mày không làm được việc nặng thì tiện tay chép bài tập văn giùm chị luôn”. Hay lần nào có giỗ họ, Linh đều được giao trách nhiệm xào hoặc nấu một vài món ăn mà chỉ tự tay cô ấy làm mới ngon miệng. Tôi sẽ nói chuyện với Linh để tình yêu của họ được hâm nóng, hạnh phúc, vui cười như ngày xưa.

Khi về phòng trọ, Linh đã dậy và ra khỏi phòng từ bao giờ. Tôi điện thoại thì biết Linh ở hẻm trên đang gội đầu và sơn móng chân. Tôi bảo sẽ nấu cơm và hối thúc Linh đi nhanh về còn ăn trưa, anh Hải cũng đang chờ. Linh trả lời cụt lủn:” Thì phải xong mới về được chứ. Đói thì cứ ăn trước”. Anh Hải cười nhặt rồi cũng cất đồ, vui vẻ giúp tôi nấu các món ăn.

- Anh rất muốn Linh giống em, nấu ăn ngon như em. Anh phát ngấy mì tôm hay thức ăn ở ngoài nhà hàng lắm rồi.

- Chắc đang kì thi nên chị Linh học khuya, rồi công việc Đoàn ở trường khiến người nó mệt mỏi không kịp nấu ăn thôi. Để chiều nay rảnh rỗi, em với nó tâm sự, nó mà trở tài vào bếp thì em còn phải thua xa ý chứ. Thật đấy. – Tôi lấp liếm.

- Ủ! Anh luôn ước có bữa cơm gia đình sau mỗi ngày làm việc căng thẳng lắm chứ. Nhưng có lẽ, Linh quá bận để làm những việc đó, cách thể hiện tình yêu của Linh không giống em. Linh quá bận để chăm sóc cho anh, để thương anh.

Tôi nhìn anh, hiểu được cái ước muốn nhỏ bé mà có ý nghĩa lớn lao vô vàn trong đôi mắt của người đàn ông như anh Hải cần, nhưng điều đó lại quá khó đối với Linh. Linh có thể rút thời gian đi chơi với bạn bè, thời gian làm đẹp lại... thì chắc chắn anh Hải sẽ là người đàn ông thành đạt trong công việc và hạnh phúc với tổ ấm của mình. Sẽ là căn phòng đầy đủ tiện nghi, với bữa cơm nóng hổi, và tiếng cười rộn rã. Sẽ là trai tài, gái sắc khiến nhiều người dòm ngó, thầm ghen.

Tôi đành kể chuyện hài, hát vu vơ cho anh nghe để xua đi cái bầu không khí ảm đạm, đầy nóng nực. Anh Hải nhặt rau, cũng hát với tôi, những câu ca chẳng đầy đủ rồi cùng cười phá. Không khí căn phòng bếp vui rộn hân. Tôi thấy má mình ran rát đỏ, còn anh Hải thì cười rất tươi. Tôi vô tư để anh Hải nhặt lá rau dính trên mặt mình mà cả hai cùng vô tình quên mất sự hiện diện của Linh đang đứng trước cửa nhà.

- Hai người cười nói vui vẻ quá à. Cho em chen ở giữa chung đi.

Tôi lúng túng tránh cái nhìn của Diệu Linh và đẩy bàn tay anh Hải đang đặt nguyên trên bầu má mình ra.

- Anh Hải nấu nhiều món ăn cho chị Linh lắm. Đừng hiểu nhầm, lá rau dính trên mặt của em thôi.

- Ủa, Linh nhớ là Linh có nói gì đâu mà sao Đan vội giải thích thế nhỉ. Có tật thì giặt mình thôi.

- Thôi đi. Về trễ có cơm ăn thay mì tôm là được rồi. Một vừa hai phải thôi chứ.

Anh Hải nóng giận, Linh nhìn tôi cáu bẳn, tôi im lặng gấp thức ăn ra đĩa, múc canh ra tô và bưng ra ngoài bàn ăn. Đủ các món bày ra trước mặt nhưng dường như ai cũng không hào hứng dưới sự chào mời của những làn khói nghi ngút thơm nồng. Bữa cơm này khác với bữa cơm trước, ai cũng ăn rất ít, không khí nóng nực thêm im lìm khiến căn phòng càng bức bối, chật chội.

Tôi xin phép về sớm, chẳng cần biết Linh đang muốn nhờ vả việc gì nữa. Linh cũng không gọi lại, khóa cửa phòng trọ vì bận đi mua đồ với bạn cùng lớp. Anh Hải cũng đi làm luôn sau đó. Tôi nhắn tin xin lỗi Linh vì sự việc lúc trưa nhưng không có hồi đáp. Anh Hải nhắn tin nói xin lỗi tôi vì khiến tôi không vui. Tôi cũng xin lỗi anh vì mình mà làm hai người cãi vã.

Nửa đêm, tin nhắn từ Diệu Linh gửi tới làm tôi tỉnh giấc:” Em Cám Đan. Em nhớ câu chuyện cổ tích Tấm Cám chứ. Chị Tấm nhắn nhủ rằng:” Lấy tranh chồng chị, chị khoét mắt ra...” Em nhớ không em?”.

Sống lưng tôi lạnh toát. Mồ hôi chảy ướt hai bàn tay tôi. Tôi không muốn giữa cả ba chúng tôi xảy ra mâu thuẫn như thế.

Đó chỉ là một sự hiểu nhầm.

24. Chương 24

Chương 24: Sống mạnh mẽ, và yêu bằng cả trái tim

Nắng Sài Gòn vẫn đỏ, sắc vàng tươi như màu sơn quét sáng loáng từng bức mảng lớn dưới trần gian. Tôi yêu cái màu nắng Sài Gòn, tuy gắt nhưng tươi và có sức sống. Tôi yêu nhịp sống nơi đây, hối hả và bận rộn thường ngày. Đêm về, cái cảm giác lạnh lạnh và không khí trong lành với những tiếng cửa bà bán hàng rong kêu lanh lảnh. “Sài Gòn nhộn nhịp và luôn chào đón những con người lười biếng, ỉ lại. Sài Gòn rộng mở, dang tay luôn đón chào những người tri thức có chí vươn lên.” – Bố tôi đã dặn thế, nhưng tôi đã mắc sai lầm và bây giờ phải làm việc, học tập để bù đắp những vấp ngã đã xảy ra.

Tôi thơ thẩn ngồi dọc bờ sông Sài Gòn, nghĩ về những gì đã và đang diễn ra. Tôi nghĩ đến những cô gái xuất thân từ gia đình nghèo ở quê mình đang bươn chải giữa xứ người Đài Loan, Hàn Quốc... để làm thuê và phải chịu nhiều tủi nhục. Tôi nghĩ đến Ngọc - người bạn thưở thiếu thời đã làm mẹ suốt nhiều năm nay, trong khi đám bạn bè vẫn đang tuổi ăn, tuổi học và cười ha hả khi kể những câu chuyện tiêu lâm như hồi còn chăn trâu cắt cỏ. Tôi nghĩ về chị Di Vân đang mang bầu, sắp đến ngày lâm bồn và Tết này tôi sẽ có cháu trai... Tôi nghĩ về cuộc sống của những người phụ nữ xung quanh mình? Thử hỏi, có ai là người đang hạnh phúc thực sự?

“Em đã ngủ với Nam. Em yêu anh ấy. Em xin lỗi, em thấy Nam hợp với em hơn là với chị. Dù sao thì em cũng đã sai rồi, chị Di Đan ơi”.

Tôi nhét chiếc điện thoại ngay lập tức vào túi xách.

Lòng tôi như nổi giông tố. Trái tim tôi như vỡ từng mảnh. Thà rằng, tôi nghe thấy tiếng gió cuốn từng cơn, hay tiếng vỡ leng ceng như mảnh thủy tinh của lòng mình thì hay biết mấy. Sao nó lặng thinh mà âm ỉ, nhói đau. Sao nó không phải là muối mặn hay nước biển tràn vào mà vết thương vừa lành miệng buột tróc vẩy và xót xa nhiều đến thế?

Lẽ nào suốt những ngày qua, Nam và Nga ở bên nhau?

Lẽ nào suốt những ngày qua, nhờ Nga chăm sóc mà Nam đã quên tôi và không muốn quay trở về phòng trọ nữa?

Tôi ghét nhất là bị phản bội, cho dù là anh ta có điều gì đó uẩn khúc, khó nói và muốn tốt cho tôi đi chăng nữa.

Tôi ghét nhất là những người đàn ông không dám nói lên suy nghĩ của mình, cứ lảng lảng và tự cho ý kiến của mình là đúng.

Và tôi cũng cảm hận vô cùng những kẻ nào đó xuất hiện làm người tình thứ ba phá vỡ một mối quan hệ đang êm đẹp. Thật là xấu xa và xấu hổ. (Vây mà sau này, tôi chính là kẻ đó.)

Dòng sông Sài Gòn với những con sóng gợn nhẹ vỗ lăn tăn. Mặt nước lấp loáng như được dát lớp vàng mỏng bởi những tia nắng cuối ngày từ vầng thái dương đang chìm mình hắt xuống. Xa xa lại có vài đám lục bình trôi dạt, những bông hoa tím bị bầm dập lênh đênh lúc lên cao, lúc chùng xuống. Chiều Sài Gòn buồn thên, vắng bóng. Tôi như không thể tìm được chính cái bóng đen của mình do mặt trời phủ lại. Lòng tôi bối rối.

Khẽ gạt ít lá khô, tôi ngả mình xuống nằm lên thảm cỏ dại. Tôi không biết phải dùng từ ngữ nào để diễn đạt cảm giác của bản thân sau khi đọc tin nhắn được gửi tới bởi Nga. Tôi càng không hiểu vì sao Nam của tôi lại hành động như thế. Phải chăng là tại câu nói trong lúc tức giận của tôi đã vô tình kích động mạnh tới tâm lý của một chàng trai trẻ đang tuổi mới lớn. Hay tại bởi vì Nam đã bị Nga lợi dụng trong lúc say xỉn. Tôi không biết? Tôi căm ghét cả hai người họ.

Tôi tháo chiếc kính cận ra, mọi thứ mờ nhạt như ảo ảnh. Trong đầu tôi là những dấu hỏi không đáp án. Tôi đang hối hận về những gì mình làm, nhưng tôi không muốn nói ra để người khác phải cảm thấy hối lỗi. Điều đó, chỉ làm tôi mệt mỏi và đau đớn hơn. Tôi chấp nhận tất cả, mọi sai lầm, mọi uẩn khúc, mọi tổn

thương. Tôi phải giả vờ mạnh mẽ, giả vờ chẳng biết đau. Tôi phải chấp nhận số phận của mình, không được chạy trốn, một chút cũng không.

Phía trên chỉ là khoảng trời xanh, cao vời vợi, chẳng biết điểm cao nhất hay điểm chân trời ở nơi nao. Chỉ có tôi nơi này, nằm đây và nhỏ bé.

Dẫu biết rằng: "Tôi đã sống rất mạnh mẽ và yêu bằng cả trái tim, để rồi chuyển mình sang một thời yêu thương và dữ dội ở tuổi hai mươi".

Tôi xoay chiếc lá khô trên tay mình, bỗng thấy giọt nước mắt mặn chát lặn ra. Tôi nhớ cách đây không lâu, một người chị trên mạng đã dành tặng cho tôi câu nói: "Sống mãnh liệt và yêu bằng cả trái tim". Lúc nào, tôi cũng như cây xương rồng, sống vật vờ, cao ngồng giữa cồn cát cằn khô. Lúc này, tôi lại thấy mình như cây nhánh cỏ dại, nhỏ xíu, mềm nhũn tựa không xương. Vậy lúc nữa, lúc sau nữa, tôi sẽ như thế nào nhỉ ???

Tôi bảo tôi giống lá, chị cười bảo lại: "Em là cỏ, chứ không phải lá. Lá xanh màu nhưng úa rồi sẽ thành mảnh nhỏ nâu khô. Chỉ có cỏ, dẫu em có bị người ta dẫm đạp, chiếm cứ hay giày vò, thì cũng sẽ vươn mình mọc lại và lớn lên như ngày trước". Và giờ, ngọn cỏ trong tôi dẫu bị dẫm đạp cũng phải gồng mình nhú mầm non và trỗi dậy.

Tôi lấy điện thoại, run rẩy nhấn bàn phím: "Hãy giữ lấy anh ấy, anh ấy là của em. Đừng bao giờ nói với chị rằng: "Em trả anh ấy về cho chị", chị sẽ giận em. Mong em hạnh phúc".

"Chị rất tốt với em. Em hận mình vì đã làm điều tồi tệ và xấu xa đó, ngay cả với chính người chị đã luôn bên em, an ủi em những khi cần". – Nga nhắn tin trả lời. Có vẻ như nó hối hận lắm. Mà sao tôi thấy vẻ giả tạo lẫn xấu xa. Nó muốn chiếm đoạt, nó muốn có thể xác. Tôi không biết, nó có nhầm lẫn giữa tình dục và tình yêu không?

"Em giống như một con mèo ngốc vậy. Một con mèo thèm được yêu chiều, vuốt ve và nâng niu, chăm sóc. Vì thế, em dễ đổi thay, em dễ yêu một người mới vừa tới với bất kể điều gì, chỉ cần họ tốt hơn người cũ một chút thôi. Quan trọng là em có làm cho anh Nam yêu em nhiều hơn yêu chị không đã". Có vẻ như tôi đang mất bình tĩnh, và cần trút giận.

"Em làm được. Em khác chị. Em biết chiều chuộng và mềm mỏng trong cái cứng rắn. Em biết dịu dàng và ngọt ngào trong cái đanh đá lẫn khô khan. Vì thế, chị không hợp với anh Nam. Chị quá cứng nhắc và không biết yêu chiều". – Nga quả quyết.

"Em đã nghe nhà văn Trang Hạ từng nói: đàn ông được ví như loài chó ngao của Tây Tạng chưa? Cho dù chủ mới của nó có vuốt ve, yêu chiều, có xinh đẹp, đức hạnh hay tốt đẹp với nó biết bao nhiêu, thì cũng không lột tẩy được người chủ cũ trong trái tim nó đâu. Nhưng dẫu sao, em hạnh phúc, chị cũng mừng cho em. Chăm sóc anh Nam thay chị nhé!".

Tin nhắn vừa thông báo đã được gửi. Tôi khóa nguồn. Tôi hướng đôi mắt nhìn lên trời cao. Tôi cảm giận mọi thứ. Tôi ghen vì mình đã yêu thật, hay vì tức tối khi vừa bị người khác giành giật mất "một món vật" mà mình từng quý báu, nâng niu?

Tôi sống mạnh mẽ, nhưng tôi đã yêu bằng cả trái tim?

Tôi sống mạnh mẽ, nhưng tôi đã yêu đến cạn lòng mình, để rồi trong tiềm thức thỉnh thoảng lại hốt hoảng nhận ra bản thân vẫn đang còn cô đơn?

Tôi hít rất sâu để lấy lại tinh thần.

Trước mặt tôi, Nam và Nga đang cùng nhau dọn phòng trọ.

Họ thật bận rộn biết bao. Tôi thèm cái sự bận rộn ấy, một chút thôi cũng được...

Những người trong xóm trọ mắt tròn mắt dẹt hỏi han nhau. Người thì bảo: "Gọi Di Đan về mau", người thì chép miệng xua đi: "Sống thử thôi mà, không hợp thì giải tán, gọi nó về đứng trơ nhìn nhau mà làm người mẫu à. Mà tụi mày nghe câu: "Hai ả đàn bà dễ chém giết nhau vì một thằng đàn ông lắm" hay chưa?"

Tôi lùi người về phía sau vài bước, nép mình sau lùm cây um tùm trước con hẻm, vô tình đụng phải anh Hải đang đi tới. Tôi kéo tay anh Hải đi ra ngoài. Còn anh Hải vẫn cố gắng nhào người nhìn về phía trước xem chuyện gì đang diễn ra.

Cô chủ nhà vỗ vai tôi, cười trừ một cái:” Thôi con ạ. Đừng có buồn. Cô là cô muốn dẹp cái phòng trọ của con Nga từ lâu lắm rồi đấy. Chúng nó đánh chửi nhau suốt cả ngày, gây ảnh hưởng quá nhiều đến mọi người xung quanh. Mà thằng Nam nhà con tốt quá à nha, mỗi mình nó chịu giúp con bé Nga chuyển đồ. Mà con nên khuyên thằng Nam tránh xa con bé đấy ra. Dựa vào mấy chục năm sống ở đời, cô là cô hổng có ưa cái con bé đó gì hết trơn hết trọi ý”.

Tôi dạ dạ, vâng vâng rồi đi nhanh theo anh Hải. Anh ấy là cái phao duy nhất cứu vớt tôi trong hoàn cảnh này. Con sóng lòng dội ngập quá đầu tôi...

Anh là người đàn ông thứ hai lau những giọt nước mắt cho tôi, ôm tôi, an ủi tôi. Cho đến khi bình tĩnh lại, tôi mới đẩy anh ra và xin lỗi. Còn anh vẫn kịp kéo tôi lại, ghì chặt trong vòng tay rắn chắc của mình, và không nói một lời nào cả. Chúng tôi đã ngồi im lặng một lúc rất lâu trong công viên buổi chiều tàn.

Chuyện yêu đương là thế. Chuyện gái trai lại càng khó ai có thể xoay chuyển theo hướng bàn tay của mình. Tôi nằm im và chợp mắt, rồi thiếp đi.

25. Chương 25

Chương 25: Anh yêu em bởi những gì chân quê, giản dị

- Anh Hải buông Đan ra, kéo ai nhìn thấy rồi nói lại cho Diệu Linh. Chị ấy sẽ lại hiểu lầm như hôm trước mất.

- Một lúc nữa. Anh cần có em, để anh thấy lòng mình bình yên hơn.

Anh Hải cúi xuống nhìn tôi, ánh mắt có sự thỉnh cầu nài nỉ đến tội nghiệp. Tôi thấy anh yếu đuối, không táo bạo, không nghiêm nghị như mọi ngày.

- Phải chăng, anh và Linh đã xảy ra chuyện gì?

- Đừng nhắc đến Linh, anh rất mệt mỏi. Coi như anh xin em một lúc thôi, được không Di Đan?

Tôi không biết phải gạt đầu hay từ chối, khi trong lòng tôi cũng như đang nổi sóng, ngổn ngang trăm bề.

- Em cũng đang rất mệt mỏi, anh Hải à.

- Chưa bao giờ và sẽ không bao giờ anh từ chối bờ vai của mình dành cho em.

Tôi càng không hiểu chuyện gì đã xảy ra, hoặc là tôi đang cố tình không hiểu.

- Khi buồn hay căng thẳng em thường ra sông Sài Gòn ngồi, đầu óc rất thoải mái.

- Vậy tối nay, anh mời em ăn tối ngay ở bến cảng Sài Gòn nhé. Anh sẽ rất vui nếu em đồng ý. À ý anh là, anh muốn nghe em nói về việc mình làm và cảm giác khi ngồi ở đó thế nào ấy mà.

- Anh sẽ gọi Linh đi cùng chứ?

- Linh đi sắm đồ với bạn, chắc chắn sẽ vào bar, nên phải rạng sáng mới về và ngủ đến trưa ngày hôm sau. Em thừa hiểu chuyện đó mà. Anh đã quá mệt mỏi và cực kì chán nản về điều đó.

- Em sẽ nói chuyện với Linh, em tin mọi đổ vỡ trong chuyện tình cảm của anh sẽ được hàn gắn.

Anh không trả lời, từ từ cúi đầu xuống phía tôi, tôi thoáng giật mình bởi vòng tay anh siết chặt và ôm lấy cơ thể tôi mãnh liệt hơn. Và tôi thừa hiểu, đôi môi anh đang thềm muốn điều gì. Tôi đưa hai ngón tay của mình đặt lên môi anh:” Đừng”, rồi vùng người đứng dậy.

Chúng tôi ra đến bến cảng Sài Gòn gần bảy giờ tối.

Những rặng liễu ủ rũ trải dài, lay lay trong gió chiều khiến lòng tôi như khựng lại, buồn hoang hoải.

Những cặp đôi tình nhân hẹn hò ngồi ngay trên ghế đá, hướng cái nhìn về phía xa xôi, nơi cảnh hoàng hôn nhuộm một màu đỏ ối cả một vùng trời phía Tây. Và nào ai biết tương lai của họ sẽ thế nào? Giống như tôi đây, cánh hạc đã bay đi thật rồi...

Những đứa trẻ xúng xính trong bộ đồ, chơi trò chạy đuổi bắt nhau, nói cười ríu rít, vời vỉnh mẹ cha mua chiếc que kem bông đường hay quả bóng bay đủ màu, đủ kích cỡ. Tuổi thơ của tôi cũng từng hồn nhiên, vô tư, thánh thiện như thế. Tuổi thơ của tôi cũng từng chạy hàng cây số trên những bờ đê, hai bên là ruộng ngô xanh mướt một màu, và giương cao cánh diều giấy. Diều càng lên cao càng cuộn mình vào lòng gió, tiếng cười lanh lảnh ngân vang trải dài theo con đê làng.

Tôi cũng không đếm xỉa có bao nhiêu chiếc thuyền lớn đang đậu ở đây. Chúng đều được trang trí đèn điện đến cầu kì và lung linh theo nhiều hình dạng khác nhau, bừng sáng cả một góc sông Sài Gòn. Tôi chọn chiếc tàu bé nhất, ở gần cuối dãy và muốn ngồi ở đó ăn bữa tối. Anh Hải hỏi sao không chọn chiếc khác, còn rất nhiều chiếc tàu đẹp và rộng hơn. Tôi bảo rằng: "Em luôn phải nhớ mình là ai giữa thành phố hoa lệ này". Anh nắm bàn tay tôi, siết mạnh rồi cùng sánh vai nhau đi lên lầu ba của chiếc tàu. Tôi chỉ kịp nghe câu trả lời của anh hòa quyện với gió: "Anh yêu em bởi những gì chân quê, giản dị như thế!". Tôi neho mắt, khinh khật mũi như con mèo bị hen, rồi nở một nụ cười đáp trả. Trong nụ cười ấy, chẳng có một biểu đạt gì gọi là một câu trả lời qua ánh mắt bờ môi cả.

Có trăng, có sông, có cả nhạc cung đình, không gian đủ lãng mạn để chúng tôi có thể cười đùa, tâm sự, nhưng ngược lại, anh ít nói, và tôi cũng gần như im lặng. Không muốn nhắc về Linh, Nam lại càng không, còn giữa hai chúng tôi thì không biết nên bắt đầu như thế nào. Tôi hiểu anh cần một người biết lo toan, vun vén tổ ấm của mình. Còn tôi thì so sánh hai anh em trai họ, tôi cần người đàn ông có trách nhiệm, từng trải và cứng rắn, có thể là chỗ dựa inh lúc khó khăn. Đôi khi, tôi đã suy nghĩ quá nặng nề về mặt vật chất ở cái tuổi hai mươi này. Tôi già dặn và toan tính, chỉ còn thiếu: "mình xảo quyệt" nữa thôi.

Những món ăn được các chị phục vụ nhà hàng bắt đầu bày la liệt ra trước mặt chúng tôi. Màu sắc bắt mắt đầy sứt hút. Mùi thơm ngào ngạt, nghi ngút khói. Thực ra, thời gian làm thêm tại nhà hàng hay tiệc cưới khiến tôi không còn xa lạ với chúng nữa, không còn giống con bé lọ lem lẻ đường hay cô nhóc mới từ dưới quê lên, mà nhìn chúng với vẻ thòm thèm và chết khát. Tôi không cảm thấy đói. Tôi chỉ uống bia.

- Họ rất đẹp đôi.

- Em cũng nghĩ vậy. – Tôi nhìn họ, rất rất ghen tỵ.

- Anh có thể đưa em ra đó, được chứ?

Tôi gật đầu. Trước mặt tôi, có rất nhiều đôi tình nhân tay trong tay: các chàng mặc quần jean, áo phông đứng sau vòng tay qua eo người phía trước, các nàng đẹp lạ và nụ cười rạng rỡ trong chiếc đầm hoa mỏng, bay tung trong chiều gió lộng. Họ giống như những cặp đôi trên chuyến tàu Itanic, ngọt ngào, nồng nàn lẫn đắm say. Con tàu lướt nhẹ trên mặt sóng, đi qua hết các quận trong thành phố giáp với sông Sài Gòn, bầu trời sao lấp lánh, vầng trăng tròn trịa tỏa thứ ánh sáng lạnh, phủ khắp nơi nơi.

Cảm giác của tôi khi ở bên anh rất khác với cảm giác khi ở gần Nam. Tôi thấy lòng mình như nghiêng đi, không thể làm gì để nó vững vàng lại như trước.

Đôi môi anh lướt nhẹ trên vành tai tôi, bàn tay khẽ luồn vào mái tóc, vuốt dọc cho đến tận chân tóc mới thôi. Chiếc mũi cao hà hít rất sâu, đôi mắt dịu dàng khẽ gọi tên "Đàm Di Đan" như người đang chìm trong giấc mộng. Tôi không hiểu bản thân mình, tôi hoàn toàn có thể đẩy anh ra, và chối từ tất cả những hành động đó. Trái hẳn, tôi lại quay người về phía anh, vẫn trong vòng tay cứng rắn ấy, bờ môi cứng đờ, lạnh toát lẫn run rẩy của mình được anh xoa dịu và sưởi ấm như mềm lại, cuộn theo.

- Anh rất thích em!

Tôi im lặng.

- Trên người em, mái tóc em phả ra thứ mùi thơm rất lạ.

Tôi vẫn lặng im.

Đêm, tôi không về phòng trọ, anh cũng không về nhà hay qua phòng trọ của Diệu Linh.

Đêm, chúng tôi ở bên nhau.

26. Chương 26

Chương 26: Tình yêu bước ra từ những cơn mơ.

Nam đang hần học, quát mắng và táng cho tôi những cái bạt tai tím tái mặt mày. Nói tôi là thứ lằng lòi, lang chạ, có thể ngủ với bất cứ “thằng nào” chỉ sau một vài ngày không gặp nhau. Còn Linh đứng trước cửa, dựa người vào chấn song sắt, hai tay khoanh trước ngực, khuôn mặt vênh vác và cười nửa miệng nhìn tôi khinh bỉ:” Dám ngủ với chồng chị, chị khoét mắt mày ra. Mày dám cướp chồng chị, chị cho chồng mày dạy bảo đến nơi đến chốn cho chừa cái thói lằng lơi, nghe chưa ...”.

Tôi giật mình tỉnh giấc trong cơn miên man mê mải và mồ hôi vã ra ướt nhẹp áo, chỉ có anh Hải nằm kề bên, không Nam, không Linh, không ai cả, Đầu tôi gối lên cánh tay săn chắc và nằm nép sát vào ngực anh. Mùi mồ hôi mằn mặn nồng nồng lẫn mùi men rượu phả ra từ chiếc áo sơ mi trắng anh đang mang trên người không hề cởi ra một nút thắt dính bằng khuy nhựa. Điều đó làm tôi xúc động nghẹn ngào, anh không hề lợi dụng tôi lúc đang say hay tinh thần chao đảo, mất phương hướng; anh không hề đòi hỏi chuyện xác thịt khi cả hai đã ở bên nhau sau nụ hôn quần quýt không rời. Tôi khẽ cọ quây. Những chiếc chân râu đang lún phún mọc ở chiếc cằm đẹp kia cọ sát nhồn nhột. Tôi vô tình đánh thức anh. Vẫn là nụ cười bình thản như bấy lâu nay tôi từng biết, bàn tay anh dịu dàng đưa lên cao gạt vài lọn tóc đang còn vương trên mặt, đôi môi anh đặt nụ hôn lên chiếc trán bướng bỉnh của tôi:

- Mới hơn hai giờ sáng. Em nên ngủ thêm chút nữa đi.

- Em sai. Em có lỗi với chị Linh.

Tôi nhìn anh. Ánh mắt anh vẫn không hề thay đổi, như vì sao sáng lấp lánh tỏa thứ ánh sáng tinh tú giữa bầu trời đêm. Anh khác Nam hoàn toàn, anh nhẹ nhàng và nâng niu tôi khác hẳn với sự vụng về vẫn còn tính nét trẻ con của Nam. Điều đó làm đầu óc tôi gần như rối loạn, sự ham muốn lẫn cả ước muốn dấy lên trong lòng, khiến tôi mím chặt môi, nhắm mắt và hít thật sâu để xua đi cái ý nghĩ điên đảo. Ham muốn được có anh trong những cử chỉ yêu thương nồng cháy, ước muốn được cùng anh đi tiếp quãng đường dài ngoài kia và xây dựng tổ ấm với tiếng cười trẻ thơ hay bữa cơm gia đình. Tôi không biết anh đang nghĩ gì, có giống tôi không, hoặc là anh đã đọc được những ý nghĩ trong đôi mắt tôi đầy rẫy những khao khát lúc này. Nhưng tôi cảm nhận được vòng tay anh ngày một siết chặt hơn, đôi môi vội vã hơn, những cử chỉ yêu thương bắt đầu lấn lướt dọc cơ thể mình.

Vì sao tôi yêu anh nhanh như thế?

Vì sao tôi lại có thể ái ân với bạn trai của chị gái mình?

“Tôi không bằng một con diêm hèn” – Tôi đã tự xử mình như thế trong những tiếng rên xiết, những lần cổ rướn cong người để cùng anh tận hưởng những phút giây thăng hoa, những đam mê nối tiếp, tất cả như bùng cháy trong sự tội lỗi đến đáng thương. Tấm gương lớn của phòng khách sạn phản chiếu toàn bộ những hình ảnh chân thật của bản thân. Tất cả đều tàn khốc: thân thể, tinh thần, và cả tội ác nữa.

Bỏ lại phía sau nụ cười đẹp, là một tâm hồn rách nát và nhàu nhĩ. Bỏ lại phía sau tất cả tình thân tốt đẹp, là một tình yêu cướp bắt và hạnh phúc chưa biết có tròn đầy?

Chỉ vì tôi ham muốn? Chỉ vì ước muốn có anh trong tôi trở dậy khiến tôi như kẻ thèm khát? Phải chăng tôi đang cố tìm lí do để bào chữa cho hành động sai trái của chính mình?

Liệu đó có phải là tình yêu hay chỉ là cảm xúc không thể cưỡng lại bản thân?

Tôi không biết, tôi chìm mình trong cõi mơ hạnh phúc, mà mới đây thôi, anh vừa dìu tôi đặt chân lên đây.

- Em sai thì chúng mình đều là người có lỗi. Giữa chúng mình, không ai tìm đến ai, tự tình yêu trong cả hai người tìm đến. Và chúng mình hoàn toàn không có quyền cản trở những cảm xúc yêu thương mãnh liệt đấy. Em hiểu không?

Bàn tay anh dịu dàng xoa đều lên đôi bầu má phính ửng đỏ của tôi, khẽ hôn nhẹ nên đuôi mắt còn đang cụp lại. Trái tim tôi rạo rực bởi câu nói của anh có đến ba lần lặp lại từ “chúng mình”. Có những phút giây yếu đuối trong lòng, để rồi tự biến mình thành kẻ ích kỉ. Có những giây phút ngọt ngào, để rồi ân hận cả quãng đời về sau. Và trong những phút giây ngẩn ngủ đã trôi qua, tôi không biết mình đã gây ra bao nhiêu là tội ác. Và phía sau những phút giây này, anh liệu có bỏ rơi tôi? Tôi nhớ Hiếu đã từng hỏi rằng: “Ngủ với nhau thì cứ phải yêu nhau à?”. Tôi thực sự không biết, nhưng chắc chắn tôi sẽ không ép buộc “tình cảm”, bởi nó là cảm xúc của mỗi người, là nhịp đập của trái tim, là tình yêu thiêng liêng, thánh thiện.

Nhưng đôi khi, tình yêu cũng có thể biến mình thành kẻ ác nhân.

- Sau đêm nay, anh quên em đi nhé. Chị Linh mới là người xứng đáng với anh. Em sẽ không đòi hỏi gì cả, em càng không cần anh phải ban phát ỉn một danh phận gì hết. Em muốn xa anh, xa thực tại này, ngay bây giờ, hoặc có thể bắt đầu vào ngày mai. Mọi chuyện xảy ra như một cơn ác mộng, tại sao em lại đảm nhận một vai diễn ở trong đó, một vai diễn đáng thương, rồi lại độc ác. Em không muốn yêu thêm, tình yêu chỉ làm cho con người ta thêm tuyệt vọng.

- Di Đan biết, anh yêu em từ khi nào không?

Anh hỏi như thể chẳng nghe tôi vừa nói gì. Ánh mắt anh vẫn sáng rực, vòng tay anh vẫn ôm chặt lấy tôi. Khẽ kéo đầu tôi ghì vào bờ ngực mình, anh nhấc cánh tay trái của tôi đặt nhẹ sang bờ ngực trái, tôi cảm nhận được tiếng đập của trái tim anh: thình thịch và rộn ràng hơn gấp vạn lần tiếng tích tắc của kim đồng hồ đang gõ nhịp thời gian. Mùi thơm nồng nồng và cơ thể ấm áp của anh giúp tôi trấn an được phần nào cảm xúc tội lỗi của mình. Anh vẫn dịu dàng như thế, luồn tay vào mái tóc đen, dài mà anh luôn khen là có mùi thơm đặc biệt và mềm mượt:

- Anh yêu từ khi thấy em đang cặm cụi vừa nấu ăn, vừa chạy vào phòng tắm giặt đồ; lúc em bảo phải tiết kiệm tiền giặt, tiền ủi và cho rằng Diệu Linh nên tự tay làm việc đó cho bộ đồ công sở của anh; lúc em nhắc anh trước khi đi làm rằng trời sẽ mưa hay khi được cùng em đi chợ, nhìn em chọn đồ ăn ngon và tươi sống; lúc được ngồi nhặt rau, nấu cơm chung trong căn bếp mà xưa nay vốn lạnh ngắt không một tiếng nói cười. Anh ngốc không?

- Anh quá ngốc. Làm thế chỉ nhanh già và thiệt thôi. Em thường thấy, chồng nào chẳng muốn vợ mình đẹp và trẻ lâu.

- Anh yêu vẻ đẹp tâm hồn. Còn ngoại hình đẹp hay xấu thì một trăm năm sau cũng thành cát bụi trắng. Anh yêu em cả khi em chọn chuyến tàu cho chúng mình: không quá lớn, không quá cầu kì hay hoa lệ. Anh không biết vì sao nữa, ở em luôn toát lên vẻ chân thành và nét giản dị.

- Anh. Đừng bao giờ so sánh giữa em và chị Linh nhé.

Anh xoa đầu tôi, như đứa trẻ ngây ngô lẫn ngốc nghếch. Ừ thì, tôi vẫn là “cô bé” trong anh. Trong ánh đèn ngủ vàng nhờ nhờ, đôi môi anh vẫn mỉm cười, nét mặt hân hoan và các tế bào da như được giãn ra, bình thản. Tôi không còn thấy khuôn mặt đầy áp lực trong công việc lẫn vẻ mệt mỏi hay tiếng thở dài trong cuộc sống như hôm nào.

- Anh không bao giờ nhầm lẫn giữa tình dục và tình yêu. Anh càng không bao giờ so sánh giữa những người phụ nữ với nhau, mỗi người đều có một nét riêng biệt và một cách thể hiện tình yêu khác nhau. Chỉ là anh cần, anh muốn và anh biết mình yêu điều gì mà thôi.

Chúng tôi gần như không ngủ lúc sau đó. Anh vẫn nắm lấy tay tôi, viết những nét chữ vào lòng bàn tay, nhón nhột. Phải rất chú ý, dần dần tôi mới cảm giác được rõ ràng từng chữ mà anh ấy đã viết vào bàn tay tôi. Anh ấy viết đi viết lại hai chữ: “Hải Đan”.

Thỉnh thoảng tôi lại he hé mắt nhìn trộm, anh ấy cũng đã nhắm mắt lại nhưng vòng tay vẫn siết chặt lấy người tôi.

Một đêm hạnh phúc bất ngờ, lấm lạ lũng trong thoáng chốc, nhưng cũng thật nhiều nỗi đắng cay.

Tôi kéo tấm rèm in hình những bông hoa đại màu hồng phớt sang hai bên. Gió buổi sớm mai Sài Gòn lạnh cắt da thịt tôi. Tôi rùng mình và chưa kịp khụy chân xuống sàn nhà thì bàn tay anh đã túm giữ lấy, ôm tôi từ phía sau, rất chặt.

Không biết từ bao lâu rồi, tôi không còn thói quen thức dậy sớm để hít khí trời hay để gió lướt qua mơn trớn làn da. Không biết từ bao giờ, cuộc sống cuốn tôi theo để mỗi ngày đi làm về mệt nhọc là tìm đến giấc ngủ không mộng mị, để mỗi sáng mai thức dậy, nửa tỉnh nửa mơ chạy nháo nhào vào phòng vệ sinh cá nhân và thay quần áo tới trường.

Từ lầu cao nhất của khách sạn New World nhìn xuống, Sài Gòn gần như nằm trọn vẹn trong tầm ngắm của tôi. Những trung tâm thương mại, mua sắm, các công trình kiến trúc vĩ đại... mọc san sát nhau. Chợ Bến Thành đông đúc sớm mai, công viên 23 tháng 9 với không khí trong lành...

Anh vẫn đứng phía sau tôi, hai cánh tay ôm qua vòng eo nhỏ. Tôi vẫn tận hưởng không gian thành phố, hai bàn tay với những vết chai lì bấu chặt vào khung cửa sổ. Khoảng cách giữa hai chúng tôi rất gần, chỉ cách nhau một bờ môi. Không gian chúng tôi đang có, thật ấm áp và ngọt ngào. Anh kể cho tôi nghe về gia đình anh, công việc của anh. Trong mắt tôi, anh hoàn hảo đến từng centimet. Nhưng tôi không cho phép suy nghĩ của mình đi xa hơn nữa...

Và thời gian cứ thế chậm chậm trôi đi.

Sáu giờ sáng, một cơn mây đen xám xịt ập tới. Trời đổ cơn mưa tầm tã khi trời chưa đầy sáu giờ sáng. Trong linh tính, tôi không biết, ngày hôm nay sẽ tồi tệ đến mức nào

27. Chương 27

Chương 27: Tôi đã trở nên hư hỏng?

Diệu Linh đang đứng trước cửa phòng tôi, khuôn mặt lấm lem bởi son phấn và những vệt nước mắt chảy dài đã bong khô. Tôi hoảng hốt lay lay đôi vai anh khi nhìn thấy Linh. Qua chiếc gương chiếu, khuôn mặt anh nghiêm nghị:

- Không sao. – Anh nói ngắn gọn, câu nói đầy khẩu khí

- Em không đùa đâu.

- Anh càng không đùa mà cô bé.

Linh đưa tay quệt ngang mặt mình, gạt những lọn tóc rối tung trong gió. Khuôn mặt lộ vẻ ngạc nhiên:

- Anh và Đan đưa nhau đi đâu sớm vậy?

- Đan. Em vô phòng nghỉ đi, anh sẽ liên lạc với em sau. Còn Linh, lên xe anh đưa về.

- Em hỏi anh? – Linh xẵng giọng. – Tao hỏi mày? – Đôi mắt Linh rực lửa quay về phía tôi – Hai người đi đâu sao không ai trả lời tôi hết vậy?

- Chị Linh về nghỉ đi. Khuôn mặt rất mệt mỏi, sẽ rất xấu. Lúc nào rảnh, em qua phòng rồi mình nói chuyện nhé.

Linh hất mạnh tay tôi ra khỏi bờ vai run rẩy của cô ấy. Nước mắt lặn ra, tôi chỉ nghe thấy tiếng Linh gào lên: "Tại sao, tại sao không ai trả lời tôi vậy?", rồi luống cuống chạy đi. Đôi dày cao gót đã phản bội chủ nhân của khiến Linh vấp ngã, tay Linh vẫn luống cuống bấu chặt từng viên gạch để cố gượng dậy rồi tiếp tục chạy. Chưa bao giờ, Linh hành động như thế cả. Tôi run sợ đuổi theo và tôi đã nghĩ Linh sẽ làm những điều dại dột. Tôi đã quá hiểu tính Linh, mạnh mẽ sắt đá bề ngoài nhưng khi có chuyện gì, cô ấy thường buông xuôi, bỏ mặc. Nhanh hơn tôi một bước, anh Hải bế thốc Linh lên, vẫy taxi và ép cô ấy vào trong. Đôi lông mày anh nhíu lại, đưa cái nhìn về phía tôi. Tôi chỉ biết đọc trong ánh mắt đầy rằng: "Đợi anh. Anh sẽ quay trở lại".

Tôi dắt chiếc xe của anh vào phòng trọ một cách hết sức khó khăn. Đường như cửa phòng quá nhỏ và không gian này không phải là chỗ để chứa nó. Giọng cô chủ nhà bất ngờ lạnh lạnh từ phía sau:

- Ôi trời ơi. Di Đan ơi. Sao bữa nay lại đi cả SH về nhà thế này.

Tôi quay người lại: “Dạ. Xe của bạn cháu gửi ạ.” Khuôn mặt tôi nhăn nhó với cô chủ nhà. Bất ngờ, chiếc xe nghiêng sang bên và đổ hẳn vào người tôi. Thật may, vách tường phía sau bỗng biến thành chỗ dựa cho tôi. Bằng không, chiếc xe này sẽ đè gãy đôi chân tôi mất rồi. Cô chủ nhà tốt bụng vội giúp tôi đưa nó vào trong. Chiếc xe đạp cũ phải đưa vào phòng tắm để chứa lại một lối đi. Nhìn chiếc xe của anh hoàn toàn lạc lõng với mọi đồ vật trong nhà. Tôi thở dài.

Ngày ấy, trong suy nghĩ thiếu hiểu biết về các phương tiện giao thông đi lại của mình, tôi cũng chỉ nghĩ SH là chiếc xe đẹp và có thể đắt đỏ, nhưng chưa bao giờ nghĩ mình lại ngồi lên một chiếc xe trị giá cả gần hai trăm triệu đồng như lời cô chủ nhà giới thiệu. Bởi ở gia đình tôi, bố cũng chỉ to nhỏ: “Bố mẹ phải tiết kiệm để khi hai chị em họ Đàm Di Vân – Đan lấy chồng, mỗi đứa có một vài chỉ vàng mà dắt vào người phòng lúc bệnh tật ốm đau”.

Tôi khóa cửa phòng lại và tiến về chiếc giường cũ. Tôi thấy mệt mỏi, khó thở và tức nồng ngực. Tôi nghĩ về Linh, về anh, về tất cả. Rồi tôi sẽ giải thích mọi chuyện từ đâu, và câu đầu tiên sẽ bắt đầu như thế nào?

“Cậu ổn chứ?” – Tin nhắn vắn vắn của Hiếu gửi cho tôi chỉ có thế.

“Sao cậu lại hỏi vậy. Lúc nào Đan chẳng ổn”. – Tôi đã nói dối.

“Vậy thì ổn. Tổ vẫn luôn tin tưởng ở cậu”.

Tôi thở dài, căn phòng nhỏ hẹp quanh quẩn nỗi buồn u ám đến vô hạn. Chiếc tủ đựng quần áo đã vỡ đi. Giá sách cũng chẳng còn được xếp đầy. Những con hạc giấy đẹp, một vài con hạc xấu, và một con hạc bị xé toạc làm đôi nằm gọn ở một ngăn kệ. Những cuộn len tròn màu xám, một chiếc khăn đã hoàn thành, một chiếc khăn còn lại thì dang dở với vài mũi thối nát cuối cùng... Mọi thứ bị bỏ rơi suốt cả tuần nay, dường như chúng mọc rêu xanh, vẫn mùi ẩm mốc.

Hai giờ chiều, Diệu Linh dùng tay đập tới tấp vào cửa phòng trọ. Đôi mắt Linh đỏ hoe, đúng là Linh đã khóc rất nhiều.

- Thăng Nam là thằng đểu, thằng hèn. Sao nó phải bỏ thuốc ngủ vào ly rượu của tao và ném tao vào nhà nghỉ chứ. Rồi nó lại còn nhắn tin cho anh Hải nói rằng nó đã “chơi” tao một mẻ và bảo tao là loại lăng lợ, rách rụn. Tao phải thừa nhận điều đó, nhưng anh Hải thừa biết lỗi không phải của tao mà. Tại sao anh Hải lại đối xử tàn ác với tao như thế chứ. Tại sao, tại sao hả mày?

Linh vất mình lên tấm nệm, khóc tức tưởi như một đứa trẻ con. Tại tôi ừ ừ sau khi câu nói của Linh chấm dứt, tôi không tin vào những gì mình vừa mới nghe được nữa.

Nam là thằng đểu? Nam là thằng hèn?

Hay tôi là con đĩm? Một con đĩm hèn?

Và Diệu Linh đã chịu trách nhiệm và thừa nhận với tất cả những gì mình làm?

Còn tôi, tôi sợ hãi, tôi run lấy bầy, tôi trốn tránh sự thật. Tôi ngủ với người yêu của chị, chị ngủ với người yêu cũ của tôi?

Vì sao? Vì sao lại như thế? Phải chăng, tôi đã trở nên hư hỏng?

Tôi gọi điện cho Nam, không ai bắt máy cả, chỉ có hồi chuông dài như người khóc đang rên rỉ bài ca nhạc chờ gì đó mà tôi không biết tên. Một lúc sau, tôi gọi lại. Không phải Nam, mà là Nga nghe máy:

- Chị Đan tìm “chồng em” có chuyện gì không?

Tôi ừ ừ không nói gì bởi: “chồng em”.

- Chị Đan hay ai mà không nói gì thế nhỉ. “Chồng em” đang ngủ.

- À ừ. Chị Đan đây em. Nếu “chồng em” ngủ thì thôi vậy. Chị định hỏi một vài chuyện chứ cũng không có gì đâu. Lúc khác chị điện thoại cho Nam cũng được. Chào em.

- Vâng. Vậy em chào chị nhé. À, khoan đã chị Đan. Bữa tối qua, em nghe “chồng em” bảo thấy chị đi cùng anh nào vào New World, tình tứ lắm. Thế chị có người yêu mới rồi à? Vậy vui vẻ lên chị nhé. Còn “bạn chồng em” hôm qua được “chồng em” làm ông mai mới ột chị xinh lắm, mới đi nhậu về vì được lời cảm ơn nồng hậu, đang say bí tỉ. Em phải lột đồ ra để lau khăn với nước ấm đấy. Khổ ghê.

- Thế “bạn chồng em” là ai, em biết không?

- Thôi. Em chả dám hóng hớt đâu, “chồng em” giận thì em khổ.

Điện thoại rơi khỏi tay tôi. Linh lay lay người tôi rồi chộp lấy điện thoại nghe máy, nhưng đầu dây bên kia đã tút tút rồi.

- Mà điên à? Điện cho thằng Sở Khanh đấy làm gì nữa? Giải thích hay đòi công lý? Đàn ông, cũng chỉ thế thôi. – Linh dài giọng, chua lãnh. – Dù sao thì tao với anh Hải cũng đã chia tay, gọi cho nó thì giải quyết được gì hả?

- Chị nói lung tung gì thế. Chị đẹp, chị giỏi giang. Sao anh Hải bỏ được? Đưa điện thoại đây cho em. – Giọng tôi vờ vịt, lảng tránh.

- Hì. Thế mới lạ, đàn ông thì cần vợ đẹp đi đâu chẳng thơm lây, mát mặt, nhưng đây không thích, cần vợ đảm đang, biết giặt đồ, lau dọn nhà cửa. Biết tiết kiệm tiền để lo cho tương lai, biết chia sẻ cảm xúc, là chỗ dựa tinh thần sau mỗi ngày đi làm về mệt. Đấy, tao không làm được nhiều thứ thế cơ đấy.

- Không phải. Chị có thể xin lỗi anh Hải và bắt đầu lại mà. Anh Hải yêu chị nhiều lắm đấy.

- Xin lỗi thì làm được gì chứ? Tao đâu phải người phụ nữ của gia đình. Tao còn bạn bè, tao còn phải giao tiếp nơi này nơi kia. Tao không thể như một con rùa ở góc nhà chỉ biết giặt đồ, nấu cơm và dài cổ chờ chồng về. Tuổi xuân được mấy năm hả mày, với lại cũng chỉ là sống thử thôi mà, thích thì ở, không thích thì dọn đi. Đời này xòng phẳng lắm, chẳng ai cho không ai cái gì. Lão lấy đi đời con gái của tao thì nuôi cho tao ăn, tao học. Vậy thôi.

Linh nhún vai, khuôn mặt tỉnh bơ như chẳng có chuyện gì nữa. Nhưng đôi mắt kia sao đỏ mọng, những giọt nước long lanh tràn đầy khóe mắt. Tôi biết, Linh đang rất đau. Nó đang vờ vịt và chạy trốn với cảm xúc của chính mình. Những vết thương trong lòng nó đang chết dần, chết lặng.

Tôi thương Linh vô cùng. Tôi thương cả cái phận tàn, mỏng mảnh của chính tôi.

28. Chương 28

Chương 28: Đôi khăn len màu xám tro

Anh Hải vẫn đến thăm tôi suốt hơn hai tháng sau đó, hôm mang hoa, hôm mang quà. Mỗi chiều về, chúng tôi ra công viên đi dạo và cùng nhau nấu bữa ăn tối. Tôi không cho anh Hải ở lại qua đêm vì tôi không muốn có bất kì sự đụng chạm nào xảy ra nữa. Tôi đã sai, sai quá nhiều. Tôi muốn đầu óc thư thả và lấy lại tinh thần để sắp về quê đón Tết. Tôi không muốn bố mẹ nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi, gầy trơ xương mà đâm đau đầu và lo lắng. Tôi lớn, nhưng tôi dại, nhưng dù đã dại đến mức nào thì tôi vẫn phải đủ tỉnh táo để đứng lên và bước tiếp con đường còn đầy rẫy những chông gai phía trước. “Không mạnh mẽ” thì không phải là tôi, dấu cho “mạnh mẽ chỉ là vờ vịt, gian dối”. Và trong cuốn từ điển sống của mình, tôi không biết đến “sự yếu đuối” hay “ngã gục, ngủ quên”. Tôi vẫn muốn tự mình đứng lên dấu cho đã đi đến gần cuối đường hầm mà vẫn chưa tìm thấy ánh sáng. Chẳng phải, có ai đấy vẫn từng bảo:” Cứ đi là sẽ thấy đường” đó thôi.

Tôi không nhớ rõ, mình đã đọc ở một cuốn sách nào đó có đoạn viết thế này:”Thế giới này chẳng qua chỉ là một địa chỉ, con người là những bưu kiện được gửi xuống trần gian theo ý Thượng Đế. Dù bạn là người

thế nào, có bí mật gì, tội lỗi, bệnh tật, tình yêu, vinh quang hay bóng tối, cho dù có hạnh phúc, bè bạn, tiền tài thậm chí những thứ khác nữa, thì bạn vẫn là người cô đơn một mình một bóng. Thế giới này vẫn ngăn cách bạn bằng tấm kính trong suốt, tấm kính phủ chụp lên bạn”.

Vậy tôi sợ cô đơn, tôi ghét một mình. Tôi tham lam, tôi muốn nắm giữ tất cả. “Vì vậy, tôi càng phải mạnh mẽ hơn”. – Tôi gào lên trong màn đêm khuya khoắt, tiếng gào xuyên thấu trái tim tôi.

Tờ mờ sáng, chiếc vali đã xếp đầy quần áo từ ngày hôm qua ở ngay trước mặt. Đường như, mọi thứ đã sẵn sàng. Mặt trời chậm rãi lộ dạng từ đường chân trời, một vòng cung như đang bao lấy một góc thành phố. Tôi mở cửa định đi luôn, nhưng anh đã xuất hiện từ bao giờ mà tôi chẳng hề hay biết:

- Anh đến lâu chưa mà sao không nói cho em biết?

- Hôm nay, em ra ga tàu để về quê, em cũng có nói cho anh biết đâu.

Anh vòng tay ôm lấy người tôi, giọng vẻ trách móc nhưng xen lẫn cả sự yêu thương. Tôi đưa tay chạm lấy khuôn mặt anh, lạnh buốt. Cả bàn tay anh nữa, chúng đều rất lạnh. Cả bộ đồ anh đang mặc, dường như nó đã ẩm ướt vì sương đêm. Tôi thương anh vô cùng.

Chẳng muốn suy nghĩ gì nhiều, tôi mở vali và lấy chiếc khăn len màu xám tro quàng vào cổ anh. Anh không chịu, nhất quyết để phần tôi vì buổi sáng tháng Một ở Sài Gòn lạnh căm căm, đường từ quận Thủ Đức ra ga tàu cũng đi mất cả một giờ đồng hồ. Tôi và anh cứ đẩy qua đẩy lại chiếc khăn len, vừa giận vừa vui.

- Thôi nào. Anh đưa em đi rồi về nhờ bị bệnh, ai mà bắt đền nổi.

- Không. Sức khỏe của em yếu hơn anh rất nhiều cơ mà.

Tôi nhìn vào chiếc vali, một cuộn len tròn vo vẫn nằm đó. Chiếc khăn đang dở kia chỉ còn thiếu vài đường. Tôi chun chun mũi:

- Chờ em nhé! Em sẽ làm nó xong ngay bây giờ đây.

Anh gật đầu ngay lập tức. Hình như, tôi đã đoán đúng suy nghĩ của anh rồi.

Những mũi đan của tôi nhanh thoăn thoắt. Một phần, vì nó đã quá quen thuộc. Một phần, vì tôi muốn lẫn trốn mọi cảm xúc xưa cũ đang trào về.

Anh nhìn tôi không rời mắt. Thật may là chiếc kính cận đã giúp tôi phần nào che giấu đi được cảm xúc tội lỗi khi đang ở cạnh người mình yêu mà nghĩ về người cũ. Cũng rất có thể, anh là người thông minh và nhạy cảm nên đoán được những ý nghĩ ở độ tuổi còn non nớt trong chuyện tình yêu của tôi. Nhưng điều quan trọng là, anh tôn trọng tôi, tôn trọng mọi cảm xúc trong tôi, chẳng bắt ép tôi phải quên gì hoặc không được nhớ tới ai. Mỗi ngày trôi qua, tình cảm của chúng tôi lại như được nối thêm một sợi dây gắn kết bền chặt, như chàng trai hằng đêm vẫn thức để tìm kiếm và găng hái được sao trên trời, cất vào giỏ đan bằng tre mây, đến khi đầy thì mang tặng người anh yêu.

Mũi đan len cuối cùng cũng xong, tôi cầm chiếc khăn trên tay, chỉ muốn quàng ngay nó lên cổ giúp anh. Anh cười nhẹ, vừa gật gù vừa nháy mắt rồi cúi thấp đầu xuống về phía tôi. Tôi giúp anh quàng khăn, rồi dùng tay miết nhẹ lên lớp len mềm, chỉnh đi chỉnh lại sao cho nó có thể ngay ngắn và đẹp mắt nhất.

Chúng tôi đứng trước gương, cặp khăn len cùng màu đều được quàng lên cổ của nhau rất ngay ngắn. Cặp khăn len sẽ ủ ấm cho nhau trong những ngày xa cách và là một trong những chi tiết quan trọng để dệt lên câu chuyện tình yêu của chúng tôi về sau này.

Sân ga Sài Gòn nhộn nhịp những ngày cuối năm. Đủ thứ âm thanh pha lẫn tạo lên một tạp âm nhức nhối, khiến tôi lạc lõng giữa đám người. Đôi môi tôi im bất, không mấp máy, chẳng biết trò chuyện cùng ai. Trên chuyến tàu Thống Nhất đang từ từ lặn bánh, không ai là người quen của tôi cả. Cánh tay anh vẫn đưa lên cao vẫy chào tạm biệt, đôi chân anh vẫn chạy theo đoàn tàu đang bắt đầu chuyển động. Tôi không biết anh đang nói điều gì, chỉ biết mỗi giây đi qua, tôi thêm xa anh đến cả một mét đường dài. Những hạt mưa bắt đầu rơi xuống, nặng hạt, đập đôm đốp vào cửa kính tàu. Dáng anh mờ dần, đứng lặng. Vài phút sau, điện thoại tôi đổ chuông báo có tin nhắn:

“ Anh sẽ rất nhớ em.”

“ Em cũng vậy. Anh về đi, trời đổ mưa rồi”

“ Ủ. Anh sẽ về khi toa tàu cuối rời khỏi ga, để biết em đã thực sự an toàn”

“ Anh sẽ ôm.”

“ Anh chờ em”.

Nước mắt tôi lăn dài xuống gò má, như vệt nước mưa ngoài kia cũng đang lăn xuống theo mặt kính, một cách lạnh lùng.

Bên cạnh tôi là một cô gái trẻ, khoảng hơn tôi mấy tuổi, cùng một thằng nhóc rất kháu khỉnh. Xung quanh đó có rất nhiều sinh viên, hình như đa phần họ là một cặp, họ ngồi ôm nhau rất chặt trên chuyến tàu đang lao đi nhanh như gió. Vào tầm trước Tết chừng nửa tháng, thì hầu hết trên các chuyến tàu là sinh viên, công nhân hoặc những nhân viên nhà nước có mức thu nhập trung bình. Chốc chốc, cửa toa tàu lại mở, một dòng người không quen biết lại ào xuống hoặc đi lên như thác lũ, cùng những chiếc túi hay bao đựng đồ linh cĩnh, nặng trĩu. Những người phụ nữ ôm giữ khư khư lấy túi xách, để trên cặp đùi, lộ rõ vẻ buồn ngủ. Những người đàn ông trung niên nong nặc mồ hôi, họ thở phì phò, đầu tóc bơ phờ, thỉnh thoảng lại giật mình vì tiếng còi kêu inh ỏi của đoàn tàu đang lăn bánh để tránh các đoàn tàu khác. Ông ta mở to mắt, ngơ ngác nhìn những người xung quanh. Nhưng không ai trả lời cho ông ta biết vì sao ông ta bị tỉnh giấc giữa chừng, ông ta chặc lưỡi, chép miệng mạnh một tiếng, rồi lại nhắm mắt và mơ màng.

Có thể, tôi sẽ phải bắt chuyện trước với người ngồi bên cạnh, phía trước, đằng sau, hoặc là ngủ một giấc thật dài.

Ở tuổi trẻ, nhiều người khao khát được sống, được yêu thương, được lao động, được học hành. Từng đấy thứ, tôi đang làm, đang chiến đấu để giành giật. Đôi lúc nhìn lại, tôi thường ví mình như con thiêu thân, cứ lao về nơi phát sáng. Thật may, nơi phát sáng ấy là chính con người anh. Anh đã giúp tôi nhìn thấy một điểm sáng hiếm hoi trong bóng tối của ngõ cụt, một mầm non gai góc và kiên cường vừa mới nhú nơi xa mạc cồn cát hay những tảng băng trôi dày đặc. Anh đã cho tôi biết thế nào là hương vị ngọt ngào của lứa đôi. Anh cũng không hề trách giận sau những lỗi lầm do chính tôi gây ra nữa.

Một thời gian sống gần Nam, đối với cuộc sống của tôi mà nói, đó một sự vấp ngã tệ hại và khiến tôi khủng hoảng trầm trọng ở tuổi hai mươi. Dù sau này tôi có lấy ai, sinh cho ai những đứa con hay sống trong một môi trường đầy đủ, giàu sang đi chăng nữa, thì với Nam, tôi cũng không bao giờ quên cậu ấy, cùng những thắc mắc và lí do chưa có lời giải.

Không khí trong toa tàu ngọt ngào, tôi thấy mình khó thở quá.

Tôi nhắm nghiền đôi mắt. Trong giấc ngủ, tôi cứ luôn tự nhủ:” Cứ thế này thôi đừng tỉnh dậy nữa nhé”. Trong giấc mơ, tôi vẫn rên rỉ thảm thiết:”Xin lỗi, xin lỗi”.

Tận cuối giấc mơ là tro tàn, là hư vô, là mọi thứ như ngừng chuyển động. Nơi ấy là cái chết, sự sống bị chôn cất và hắt văng đi xa mất rồi.

29. Chương 29

Chương 29: Đứa bé ngoài ô cửa sổ

Bác sĩ hỏi tôi bị mất kinh nguyệt từ khi nào. Tôi thật ngỡ ngàng khi nói rằng, mình đã quên, tôi không nhớ chính xác là ngày bao nhiêu. Lại thêm một lần nữa, tôi vô trách nhiệm với chính bản thân. Và sau khi có kết quả siêu âm, tôi gần như chôn chân mình tại phòng khám với cái thai đã gần ba tháng tuổi. Tôi không còn nghe rõ bác sĩ đang nói gì, chỉ cần biết tôi chưa muốn đứa con tội nghiệp của mình phải ra đi. Hai bàn tay tôi ôm lấy khuôn mặt, tôi không khóc, tôi không thể khóc thành tiếng, như kẻ câm và điên dại, đầy phần nộ cho những điều tồi tệ nhất, dữ dội nhất đang xảy ra. Những yêu thương vội vã trong những giây phút đắm say đầy tội lỗi đã đi qua, chỉ còn lại đây, những đắng cay lẫn tủi nhục trong lòng. Trước mặt tôi, mọi thứ như sắp đảo lộn. Những chiếc áo trắng của cô y tá hay bác sĩ nhòe dần, tưởng chừng như những bóng ma dập dờn đảo quanh. Tiếng nói của những người xung quanh đang chờ thành hàng dài theo đúng

số thứ tự, như muốn hút kiệt dưỡng khí trong con người tôi, nó xoáy vào lòng tôi đau thắt, đến nín thở. Tôi gục đầu.

Bác sĩ ở độ tuổi trung niên, vừa nhìn vào tập hồ sơ, vừa gằn giọng hỏi:

- Để sang hay phá?

- Phá. – Diệu Linh nhanh chóng trả lời.

- Không. – Tôi lúng túng và sợ sệt. – Diệu Linh, để... em suy nghĩ đã. Về thôi...

Tôi kéo tay Linh ra ngoài rồi cúi chào bác sĩ:” Con xin lỗi”.

- Cửa thằng Nam đóng không, thằng đểu, chả phải nó cũng đã dọn khỏi chỗ mày được hơn hai tháng đấy thôi. Thằng Sở khanh, thằng tồi. Nó định trốn cái bụng thai kia sao còn vấy tội tống tao vào nhà nghỉ nữa chứ. Không biết kiếp trước mình nợ nó cái gì nữa. - Linh hét âm lên sau khi mở cửa phòng trọ. – Tao nói mày rồi mà, cứ ì cái xác ra. Que thử mới chả que diêm, đâu phải lúc nào cũng chính xác đâu mà cứ tin vào cái thông báo một vạch hay hai vạch hồng đấy. Còn hơn nửa tháng nữa là Tết rồi, bộ không tống nó ra ngoài thì định vác cái bụng phưỡn ra về quê thấp hươu cho tổ tiên, và họ hàng luôn à. Mày có nghĩ cho họ hàng nhà mình, hay bố mẹ mày cũng cần phải sống không hả... Nghĩ cái gì mà nghĩ nữa, nghỉ đi. Kiểu gì thì kiểu, ngay ngày mai phải tống nó ra ngoài.

- Chị nấu cơm giúp em đi. Em mệt, để em suy nghĩ đã.

Bây giờ thì thực sự nước mắt tôi mới lăn ra được, mặn đắng. Tôi đưa bàn tay khô ráp khẽ vuốt ve lên bụng mình. Vì sao tôi không thể mỉm cười hạnh phúc như những bà mẹ khác khi làm hành động yêu thương đấy, và hi vọng, trông chờ từng ngày cho con mình lớn hơn. Vì sao tôi không thể sung sướng khoe với người đàn ông đấy rằng:”Chúng ta đã có con, anh có hạnh phúc không?”, hay ngồi cười đùa cùng nhau đoán xem đứa bé sẽ thông minh như bố, hay có khuôn mặt đẹp thánh thiện như mẹ và cùng nghĩ một cái tên thật ý nghĩa cho con.

Vì sao ư?

Vì ngay cả bản thân tôi còn không biết đứa bé mình đang mang trong bụng là con của ai, thì làm sao dám cười nói với người đàn ông đã từng chung chăn, chung gối rằng:” Con anh đấy, giống hệt anh cho coi. Có con rồi, phải yêu thương em hơn, không nhậu nhẹt, bù khú cùng bạn bè nữa nghe anh”.

Tôi cười, nụ cười mỉa mai, nhạo báng với chính bản thân.

Vì sao chứ? Vì sao tôi lại bị rơi vào hoàn cảnh trớ trêu này?

Trời biết. Đất biết. Chỉ mình tôi, mình tôi giả vờ không hay!

Giấc mơ trưa, tôi chìm mình vào giấc ngủ đầy rẫy những mộng mị. Giấc mơ trưa, con tôi đang sợ hãi và hét ú ớ không thành tiếng khi có vật lạ, màu sắc cũng khác hẳn với những thứ xung quanh mà bấy lâu nay đã làm bạn với nó, đang mỗi lúc một tiến gần hơn. Đứa con tôi chạy trốn, lép sát vào thành bụng như bị nó ép đến tận bước đường cùng, mà vì sao?” Vật lạ nó cứ bám riết, săn đuổi lấy con, hả mẹ. Vì sao, mẹ không cứu con, mẹ ơi?”. Đứa con tôi như chiếc bánh kem, trắng hồng, non trẻ, thơm mùi ngậy ngậy; vật lạ kia như kẻ háu ăn, miệng rộng, đôi mắt trợn trừng và hung hãn. Kẻ đó bẻ từng miếng bánh bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến, ngon lành, không hề doái hoài đến chiếc bánh ngon thế kia thì nên phần cho kẻ khác nữa. Nào ngờ đâu, con tôi bị bẻ từng ngón tay, cánh tay, sau đó là búp chân nhỏ. Nó dần oặt ẹo và bất lực trước vật lạ kia. Nào đứa bé hay, chính mẹ nó yêu cầu kẻ lạ mặt kia vào giết nó, từng chút, từng chút một.

Nỗi đau quằn quại đấy, ai hiểu thấu lòng ai?

...

Bên cạnh tôi là một cô gái trẻ đang bông một chú bé rất kháu khỉnh. Làn da trắng và mềm mại như sữa, đôi má ửng ửng hồng rất đáng yêu. Đứa bé làm tôi bật khóc khiến cô gái trẻ chẳng hiểu lý do. Cô gái hồn nhiên:” Bé làm cô đau, cô đang giận kìa, bé hư nè”, rồi kéo đứa trẻ lại về phía mình, giọng nhỏ nhẹ nhìn tôi:

- Cô ổn chứ? Đôi mắt cô rất buồn.

Tôi luống cuống, quệt vội những giọt nước mắt đang lăn ra vào thời điểm không hề đúng lúc chút nào.

- Dạ không. Em là sinh viên xa nhà, năm ngoái không về đón Tết cùng gia đình được, nên lần này ...

- Hạnh phúc quá đúng không? Hẳn nhớ nhà dữ ha. Mà đừng gọi mình là chị, chắc cũng xấp xỉ tuổi nhau thôi à.

- Em mới hai mươi thôi chị.

- Biết ngay mà. – Cô gái ồ lên, nhưng ngay sau đó, đôi mắt sụp xuống, giọng nặng trĩu. – Mình mà nghe lời bố mẹ thì giờ cũng đâu thế này, vẫn hồn nhiên đi học và ngâm ô mai cùng đám bạn ý chứ. Phải cái tội yêu sớm, lại dại nữa, nên hậu quả thế đấy ...- Cô gái cười hiền, nhìn về phía đứa trẻ đang ôm hộp sữa, đôi vai khẽ rung lên. Có lẽ mỗi lần nhắc tới vết thương lòng, cảm xúc trong cô, trong tôi hay bất kì người phụ nữ nào đều dồn lên mãnh liệt như thế. – Nhưng dù sao thì, mình cũng hạnh phúc vì có nó, kể ra thì làm mẹ là hơi sớm, nhưng mình chẳng nỡ bỏ đi, mang tội chết, giọt máu của mình cả mà. Mình dại thì mình phải chịu, chứ biết làm sao.

Nỗi đau sâu thẳm nhói lên khiến tôi lặng người. Khẽ an ủi cô gái và vuốt ve bầu má sữa của đứa bé, tôi ngả người và quay về phía cửa kính. Đôi mắt trống rỗng, ném những cái nhìn vô định ra bên ngoài. Tiếng xình xịch, xình xịch của chuyển tàu đang chuyển động, bắt đầu đi vào hầm núi, tối đen. Tiếng đứa trẻ hét toáng lên trong bóng tối, cô gái vội vã ra sức dỗ dành. Tay cô luống cuống lấy chiếc điện thoại từ túi áo ra, bật đèn sáng:” Ngoan nào, ngoan nào, thằng cún ngoan của mẹ”.

...

Bốn xung quanh tôi chỉ toàn là màu trắng, bên cạnh là tiếng leng xeng của những dụng cụ kim loại: dao, kéo, bông băng, chậu rửa, ..., và vũng nhầy nhựa màu máu đỏ au,... Mùi đặc thuốc sát trùng của nhà hộ sinh nồng nặc lên làm tôi muốn nôn. Cái cảm giác như con hổ cái vừa giết sống đứa con của mình, nó nhức nhối, ê chề làm sao. Bao nhiêu hình ảnh hiện về của giấc mơ trưa ngày hôm trước khiến tim tôi thất lại. Tôi nằm nguyên đó, không cử động được gì, trên trần nhà kia rõ ràng có bóng đen đang bay lượn vờn. Tôi không tưởng tượng, tôi không hề bị ảo giác và tôi hét toáng lên, rồi ngất lịm.

Trong cơn mê hoang hoải, lời thì thầm vẫn vọng mãi: “Cứu con, mẹ ơi”. Tiếng kêu của nó lọt qua bao vách tường, cửa kính, vang đến bên tai tôi nghe sao xót xa, buốt nhói. Hơi thở hỗn hển, gấp gáp của nó như hòa với gió, lùa mạnh qua khe cửa, dội thẳng vào mặt tôi, những tế bào da co lại rúm rỏ. Tôi co người, giật mình tỉnh giấc, tự ôm lấy bờ vai rên rỉ:”Xin lỗi, mẹ đã giết con”.

- Mà làm tao muốn chạy. Mà làm như mình mà đi phá thai không bằng. Mở mắt to ra, xung quanh cái phòng này này, xem biết bao đứa giống mày. Làm cái gì mà cứ như con hổ cái ý. Đây là bệnh viện chứ không phải rừng già, biết không? – Linh bốn từng thìa cháo cho tôi, giọng làu bàu. – Mà sao thằng Nam không tới nhỉ, tao coi cho nó từ sáng sớm cơ mà.

- Chị bị hâm à. Nam liên quan gì đến chuyện này mà chị gọi chứ? – Tôi nổi giận đùng đùng, mặc cho cơn đau vẫn âm ỉ, rất buốt.

- Liên quan gì? – Linh dài giọng rồi cười lắc lư. – Không của nó thì của thằng xe ôm trước cửa phòng trọ của mày chắc. Mày tốt với nó quá thể đấy. Mày không nghĩ cho bản thân thì phải nghĩ cho tao với chứ. Tao hại gì mà nó phá đám tao. Nghĩ đến mà thêm bực mình.

Tôi thở dài, cầu Phật cho Nam đừng đến. Chỉ nhục nhã hơn, đau lòng hơn thôi. Theo như lời Nga nói thì Nam biết chiều hôm đó tôi đi với anh Hải. Phải chăng cậu ấy nghĩ chúng tôi đang hẹn hò nên Nam mới hành động như thế với Linh. Còn Hiếu nữa, sao cậu ấy lại nhắn tin cho tôi với những câu hỏi kì cục, chẳng đầu cuối. Tôi đau.

- Chị về nghỉ ngơi trước đi. Em không sao đâu. Mọi chuyện ổn cả rồi mà. Chị cũng xanh xao lắm đó. Vài bữa nữa về quê, bố mẹ lại mắng mỗ chẳng tiếc lời đâu.

- Xanh tý chứ xanh nữa tao cũng phải gặp được mặt thằng Nam. Tao dẫn mặt nó ra. Thằng quái quỷ. – Linh gằn giọng. Tôi sững sốt.

Trong phòng tôi nghĩ ngợi, có khoảng chục chiếc giường bệnh nữa, nhưng chẳng giường nào là không có người nằm cả. Có bạn thì vui vẻ, hồn nhiên như không có gì, vẫn ăn uống tươi vui cùng bà mẹ già đang trần trở. Có bạn thì rầu rĩ, đầu tóc rối tung, ánh mắt xa xăm ra ngoài khung cửa sổ. Còn tôi, nửa khóc, nửa cười như kẻ mếu máo vẫn không ngớt lời chải rửa bản thân.

Có đứa bé đang ở ngoài ô cửa sổ. Có tiếng gọi: " Mẹ ơi" phát ra từ nơi ấy...

Tôi đưa bàn chân mình xuống giường bệnh. Vội rút chân lại vì nền sàn gạch lạnh buốt. Tôi lại chạm bàn chân xuống lần nữa. Đôi môi khô bặm lại, nhón từng bước chân đi về phía cửa sổ. Cái bóng đen in hình trải rộng trên từng thớ đất mà tôi lướt chân qua. Bóng đen dập dờn, lờn vờn. Tôi té ngã giữa nền nhà.

30. Chương 30

Chương cuối: Vấp ngã tuổi hai mươi

" Đã một ngày trên tàu, em ổn chứ. Anh rất nhớ em".

" Em ổn. Công ty sắp nghỉ chưa anh? Anh sắm đồ và đón Tết cùng ba mẹ vui nhé. Điện thoại em sắp hết pin, có thể trong ngày tới em không liên lạc với anh được. Về đến nhà, em sẽ điện thoại cho anh ngay. Anh đừng lo".

" Sẽ khô sở cho anh ngày tiếp đó nếu không biết được thông tin gì của em. Nếu có thể, em nhờ điện thoại người ngồi bên, anh sẽ gọi lại. Anh vẫn luôn mong tin em".

Đứa trẻ hồn nhiên, đôi mắt tròn mở rộng chăm chú nhìn tôi đang nhắn tin với anh.

Tôi hoảng hốt, đôi mắt sáng trong veo của cậu nhóc mà tôi ngỡ tưởng nơi đó hắt những tia lửa, bùng cháy và dội thẳng vào người tôi.

Bàn tay tôi ôm lấy khuôn mặt mình, sợ hãi.

Có giọt nước mắt vô tình lăn qua kẽ môi, tím tái.

...

- Sao em không nói dối anh? Nói dối một câu, một lần thôi cũng được mà. Sao em không nói đứa bé đó là con của anh chứ. Sao em ác với anh. Tại sao vậy?

Anh ôm lấy hai đầu gối của tôi, quỳ rạp xuống đất. Biết nói sao cho anh hiểu khi chính tôi còn không biết đứa bé là con của ai. Biết giải thích làm sao khi Nam mới rời khỏi phòng vài ngày, tôi đã qua đêm với anh cơ chứ. Tôi là con đàn bà khốn nạn đến mức không biết dùng ngôn ngữ nào để diễn đạt, vì sao anh phải quỳ lụy, quỳ gối và khóc than với tôi. Nếu giả sử đó là con anh đi chẳng nữa, thì tôi đã giết nó. Anh hoàn toàn có quyền cho tôi một trận đòn hay đại loại là vài cái tát mà. Tôi hất tung bàn tay anh ra khỏi người mình và khóc.

- Anh đứng lên đi. Anh có thể đánh em, tát em, gì gì cũng được. Làm ơn mà. Sao anh không làm điều đó để em bớt đau hơn, bớt nhục nhã hơn. Em là con đàn bà hư hỏng cơ mà. Anh biết không? Nghe này, em đã giết chết đứa con của mình trong cơn hoang mang cực độ. Nhìn kìa, em đã làm biết bao nhiêu người khác phải khổ sở, tổn thương. Thế đấy, trong một thời gian tính bằng ngày, bằng tháng, mà em đã gây ra biết bao nhiêu tội ác mà con người ta lẽ ra sống cả trăm năm cũng không mắc phải. Làm ơn mà, anh đứng lên đi. Anh nguyên rửa em đi. Anh, Em năn nỉ mà.

Anh ngồi lên giường theo cánh tay một môi của tôi đưa ra. Tôi dìu anh dậy một cách mệt mỏi. Anh kéo người tôi, ghì chặt đầu tôi vào ngực mình, cả hai không nói gì, căn phòng chỉ có tiếng nấc, tiếng khóc. Bên khung cửa sổ, tiếng chuông gió vẫn ngân vang, dai dẳng. Ngoài kia, tiếng mưa dầm dề nện xuống mái hiên nhà. Bước chân Linh vừa lùi lại, rồi chạy vội trong màn mưa nặng hạt, giăng kín lối, Anh chỉ biết an ủi

tôi.” Anh sẽ nói chuyện với Linh. Việc bây giờ là sức khỏe của em. Em hiểu không? Hãy tin anh. Hãy ở bên cạnh anh. ”.

Tôi đau đến quặn người.

Hôm sau, tôi sang quận Phú Nhuận để tìm Diệu Linh. Cô ấy là chị gái của tôi, là người bạn gái thân nhất của tôi, luôn tốt với tôi, luôn bảo vệ tôi. Những tình cảm, những điều tốt đẹp mà Linh dành cho tôi luôn là “thứ nhất”.

- Đừng dịu dàng với em. Đừng mỉm cười như thế với em. Đừng làm tất cả những điều bộ, cử chỉ hiền lành đó, sau khi đã ném em xuống bờ vực sâu. Em ghê tởm. Anh biết không?

- Anh xin lỗi.

- Anh không phải nhận lỗi. Nhưng tại sao, tại sao lại là em gái của em, mà không phải là một người khác. À, nó tốt hơn em mà. Nó đảm đang hơn em mà. Nó biết nấu ăn, giặt đồ. Cách yêu thương, chiều chuộng đàn ông của nó khác cả em nữa. Em hiểu hết. Anh về đi.

- Anh là một người đàn ông không tốt. Anh luôn làm em phải buồn, phải khóc. Em là cô gái đẹp, và rất thông minh. Sẽ có một người đàn ông tốt hơn anh, sẽ chăm sóc em.

Tôi bấm mạnh từng ngón tay của mình để bấm lấy song cửa phòng trọ của Linh. Linh nhìn tôi với con mắt đậm lửa, nửa hờn trách, nửa yêu thương. Anh Hải hoảng hốt, chạy đến bên tôi. Sau đó, tôi chẳng nhớ vì sao mình lại nằm trong bệnh viện nữa. [bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Và kể từ sau hôm đó cho đến tận ngày tôi lên tàu về quê, Linh không tới phòng thăm tôi thêm một lần nào nữa. Tôi tìm mọi cách để liên lạc với Linh nhưng đều không thể.

...

“Em sẽ không bao giờ về những gì đã xảy ra, cho dù là tàn khóc. Em run sợ, em mệt mỏi nhưng “đối mặt với sự thật” là điều cần thiết với em lúc này”.

“Anh không ngăn cản việc em làm. Nhưng hãy nhớ rằng, anh luôn ở cạnh em”.

Tôi hít thật sâu khi vừa đặt chân xuống tàu cùng chiếc vali hành lý. Sân ga Nam Định ồn ã tiếng nói cười, tiếng những bà bán hàng rong, tiếng những bác xe ôm hay những người bắt khách lên xe ô tô. Khó khăn lắm, tôi mới tìm thấy được biển thông báo hướng dẫn đến lối ra cửa nhà ga.

Những chiếc áo mùa đông đủ màu như những con gấu bông đẹp lạ. Đã có hoa đào, hoa cúc, chậu quất... được bày bán la liệt ở ngay cổng ga. Tôi bắt đầu cảm nhận được vị Tết, cảm thấy lòng mình bắt đầu ấm lên khi nghĩ về bố mẹ và họ hàng đang chờ ở nhà. Tôi khoác thêm chiếc áo ấm rồi kéo vali lững thững tiến về lối cửa ga.

Tôi không thể mang một khuôn mặt ủ rũ để về quê đón Tết cùng gia đình, tôi phải cười nói vui vẻ và hòa chung không khí đón xuân. Khép lại những trang nhật ký yêu thương lẫn quặn lòng ở tuổi hai mươi, tôi sắp bước sang một trang giấy mới còn trắng tinh, nguyên vẹn. Tôi vẫn chỉ biết :”sống mạnh mẽ và yêu bằng cả trái tim”, để ở tuổi hai mươi mốt, khi viết lên trang giấy mới đây sẽ không có một vệt lem nào.

- Đan... Đàm Di Đan...

Giọng nói rất quen thuộc. Tôi vội vàng nhìn ngó xung quanh, nhưng chẳng có ai cả.

- Đan. Chị đang ở bên tay phải của em.

Tôi vội nhìn sang ngay lập tức. Mặt Linh trắng rã, và tái nhợt, co mình ngồi trong quán nước gần phía cổng ga. Vali hành lý vẫn để bên cạnh. Linh vẫn với tay, và nở nụ cười. Những làn khói ấm nóng trào ra, hổi hả rồi lớn vồn hòa vào không gian.

- Sao chị ngồi đây? Chị đi chuyến tàu nào mà không nói với em?

- Tao đi trước mày, tao về từ ba rưỡi sáng, thấy anh Hải bảo khoảng mười giờ trưa, mày về tới ga, nên tao chờ luôn.

- Chị Tôi không biết nói gì hơn, cảm động, lo lắng, lẫn hồi hộp.

- Mày không phải nói gì cả. Tất cả giống như cơn bão lớn, bây giờ trời yên, biển lặng rồi mà. Những tình yêu trai gái dễ phai nhạt, rồi cũng thành trống rỗng như những người đứng. Nhưng tao với mày, là tình bạn, là tình chị em, là máu mủ ruột già, chứ không phải là thêu hoa trên gấm. Đồ ngu ngốc.

Linh trả tiền nước, rồi kéo tôi đi qua bên đường dùng bữa sáng. Vẫn là tiếng nói cười lạnh lạnh của ngày xưa, vẫn là sự yêu thương, đồng cảm của thuở nào. Tôi cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn, giống như vừa trút được một gánh nặng, một tội ác vấy bừa mình.

Linh nắm tay tôi, cùng nhau đi ra bến xe. Linh vô ý đụng đầu vào nóc xe, tôi bật cười trước cái vẻ xuyt xoa giả bộ như thuở trước. Chị gái của tôi vội ngả đầu vào vai tôi và thiếp đi. Chị tôi đã thấm mệt vì quần áo ướt đầm bởi sương mù, từng sợi vải đều ngấm từng cơn gió lạnh suốt gần mười giờ đồng hồ chỉ để chờ chuyến tàu về sau của chính đứa em gái đã từng làm mình đau. Đôi môi Linh vẫn mỉm cười, khuôn mặt gầy hao hơn nhưng bình thản. Tôi tháo chiếc áo bông của mình khoác lên người Diệu Linh, để sưởi ấm linh hồn chị, để yêu chị như ngày xưa.

Trong lúc Diệu Linh ngủ, tôi vẫn không tài nào chớp được mắt. Một cô gái ngồi ở hàng ghế đối diện với tôi cũng đang thức và loay hoay gấp hạc giấy. Tôi bất chợt nhướn miệng cười. Những con hạc giấy mà cô gái kia đang gấp thực sự không đẹp, nhưng biết đâu trong chuyện tình yêu của cô ấy lại vô cùng hạnh phúc.

Tôi lấy hũ thủy tinh đựng hạc giấy ở trong chiếc túi xách màu sữa. Rất bối rối khi tôi không biết phải làm gì với chúng ngay lúc này. Tôi ngần ngại ngồi đếm số hạc giấy mặc dù biết rõ là chúng có ba trăm lẻ chín con...

Một con, hai con, ba con... ba trăm lẻ tám con hạc giấy không thiếu không thừa. Tôi nghĩ mình đếm sai, lại loay hoay đếm lại. Cộng cả một con hạc giấy đã bị rách làm đôi, cộng cả một vài con hạc đã bị làm xấu dần lại, vẫn chỉ có ba trăm lẻ tám con hạc giấy. Tôi khóc như đứa trẻ bị đòn oan. Bởi khi gấp hạc giấy, tôi chỉ biết đến Nam, trái tim tôi ngày ấy đêm ngày cũng là hình ảnh của Nam. Bởi ba trăm lẻ tám là ngày sinh nhật ba mươi tháng tám của anh Hải, chứ chẳng phải là sinh nhật của Nam...

Thiếu một con hạc giấy, chẳng khác gì tình cảm của tôi dành cho cậu ấy không đầy. Thiếu một con hạc giấy, tình yêu tròn đầy bỗng như vầng trăng bị khuyết mảnh. Thiếu một con hạc giấy, đành phải gửi tình cảm đơn phương từ trái tim người kia cho gió cuốn ngàn mây bay...

Tôi cẩn thận tháo gỡ hạc. Khi nó đã trở lại trạng thái của một tờ giấy, nó nhăn nhúm cho dù tôi đã miết lấy miết để. Mảnh giấy ấy từng làm nên một con hạc đẹp, bây giờ thì chẳng còn là tờ giấy đẹp như ngày xưa. Phải chăng, nó bắt tôi không được phải sạch hoàn toàn chuyện quá khứ?

Mỗi phút trôi qua, tôi gỡ hạc càng lúc càng nhanh. Tôi xếp lại xấp giấy cẩn thận vào hũ thủy tinh, để lại một con hạc duy nhất ở bên trên xấp giấy và đóng nắp. Cô gái ngồi đối diện mở to mắt nhìn tôi, đẩy về tờ mờ.

- Sao cậu lại gỡ hạc?

- Cậu hỏi tớ đấy à? – Tôi biết tổng nhưng vẫn cố tỏ vẻ như không.

- Ừ. Tớ đang hỏi cậu. Gấp hạc rất lâu. Cậu phải giữ gìn chứ? Sao lại gỡ hết chúng ra và chỉ để lại một con thôi nhỉ?

- Khi tình cảm không còn, tớ chỉ muốn giữ làm kỉ niệm. Gỡ hạc là tháo bỏ một mối quan hệ mà.

Dứt lời, tôi thấy ngực trái của mình rất đau. Kí ức vô cùng hiếu động, nó ần ần lấp đầu đó và thỉnh thoảng lại chạy ra dọa nạt một cái làm ta giật mình, rồi nó lại trốn đi thật kĩ. Đến một lúc nào đó, nhìn vào mọi người hay cảnh vật xung quanh, kỉ niệm giữa hai đứa lại xuất hiện, bất giác trong lòng chợt thấy nôn nao...

Tôi cúi đầu nhìn Diệu Linh. Đôi mắt chị vẫn nhắm nghiền. Ngón tay thon nhỏ và trắng muốt của chị ấy đang khẽ gạt nhẹ hai dòng nước mắt đang chảy dài trên má của chính mình. Tôi rút chiếc khăn mùi xoa, giúp chị lau nước mắt, những giọt nước mắt lạnh toát...

Một phút sau, Diệu Linh bật dậy. Linh không dựa người vào ghế mà ngồi thẳng, vòng hai bàn tay qua cổ tháo sợi dây chuyền và lắc lắc trong lòng bàn tay. Trong vài giây, Linh mở cửa kính xe và ném chúng vào

bụi cây ven đường trước cái nhìn ngỡ ngàng của tôi.

- Đây chuyện anh Hải mua cho chị mà. Gỡ hạc giấy tức là tháo bỏ một mối quan hệ, thì việc chị ném sợi dây chuyền đó đi cũng tương tự như thế thôi.

Dứt lời, Diệu Linh lại ngả đầu tựa vào vai tôi. Mắt Linh nhắm nghiền lại, nhưng tôi biết vết thương trong lòng chị sẽ phải rất lâu sau mới khép kín.

Năm qua, tôi thực sự khủng hoảng. Tuổi hai mươi không xuân sắc, không ánh nắng vàng rực, không non trẻ, chẳng hề tươi mới. Tuổi hai mươi đã quá sức chịu đựng của tôi. Nhưng đổi lại, những bài học về tình yêu, cuộc sống khiến tôi lớn khôn hơn mỗi ngày.

Trên chuyến xe khách Hải Âu trở về nhà, những vần thơ của chú Phương Nam viết dành tặng cho tôi, vẫn luôn vang vọng

“Bên con là hoa

Hoa rạng ngời sắc nắng

Trong nụ cười sáng lên ánh mắt

Con dịu dàng sâu thẳm một tình yêu.

Ẩn chứa đằng sau khuôn mặt yêu kiều

Một thế giới với tâm hồn rộng mở

Mỗi góc cạnh của chiều sâu cuộc sống

Đang hiện về qua những áng văn.

Nét bút con vẫn còn rất bần khoan

Luôn trăn trở giữa lương tâm và cái ác

Nhưng con hiểu điều gì là thánh thiện

Cuộc đời này cần lắm tính nhân văn.

Bên con là hoa

Hoa rạng ngời sắc nắng

Câu văn viết vẫn còn mang vị đắng

Cuộc sống quanh ta chưa hết những xót xa.

Con vẫn viết vì đó là sự thật

Sự thật thế nào con cứ thế viết ra.

Mỗi câu chuyện kể về một loài hoa

Có hoa đẹp, có hoa xinh, có loài hoa độc

Nhưng tất cả đều vì cuộc sống

Chỉ cần ta biết khai thác những điều hay.

Câu thơ tặng con, ta viết giữa ban ngày

Cho cuộc đời con luôn rạng ngời ánh nắng

Một mai này con bước lên bục vinh quang phía trước

Hãy nhớ về những ngày tháng hàn vi...

HẾT.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vap-nga-tuoi-hai-muoi>